MURIEL SPARK

Mândrie rănită

Traducerea și adaptarea în limba română de
SILVIA IORGULESCU

ALCRIS

Capitolul 1

În dimineața celei de-a douăzecea aniversări, lui Jane Roberts i se oferă posibilitatea de a avansa într-un post ideal pentru o secretară. Urma să fie asistenta personală a lui sir Angus Hamilton, președintele fondator al celui mai mare grup de presă din țară – Hamilton Press.

Dar Jane nu era deloc entuziasmată, pentru că cele șase luni de experiență ca dactilografă în cadrul trustului o învățaseră că o astfel de slujbă era într-adevăr bănoasă, dar și foarte stresantă.

– Ei, o întrebă George Simmons, directorul de personal al grupului, ce părere ai despre această ofertă? Cred că-ți dai seama că ți se face o mare onoare. Ți-am supravegheat munca, atunci când ai lucrat pentru mine și, când am auzit că domnișoara Evans e prea bolnavă pentru a se întoarce la muncă, m-am gândit îndată la tine.

– Nu chiar îndată, îl corectă Jane, păstrându-și modestia. Bănuiesc că sir Angus a mai testat câteva secretare.

– Asta numai pentru că a insistat să angajeze pe cineva de treizeci de ani, răspunse bărbatul. I-am spus despre tine de la bun început,

dar s-a gândit că ești prea tânără.

– Și acum nu mai crede?

– Sir Angus n-a fost consultat, răspunse George Simmons. Dacă această sarcină mi-ar fi fost încredințată mie de la bun început, te-aș fi ales imediat pe tine. Dar știi cum e sir Angus... Haide, domnișoară Roberts, n-ai nimic de pierdut dacă încerci.

– Ba da... pot să-mi pierd capul.

Bărbatul râse.

– Nu ți-a cerut nimeni să te măriți cu el. Oricum, ai fi a șasea soție.

– Iar Henric VIII n-a mai avut ocazia să-și decapiteze a șasea soție, nu? șopti Jane. Bine, domnule Simmons, sunt de acord. În cel mai rău caz, va trebui să mă întorc la vechea slujbă.

Presimțirile tinerei din clipa în care i se oferise slujba nu o pregătiseră totuși pentru emoțiile de a doua zi când, primită în biroul sobru, se regăsi față în față cu noul ei șef. Chiar dacă lucra la Hamilton Press de la terminarea școlii, nu-l mai văzuse niciodată pe președintele firmei, iar această întâlnire nu făcu decât să-i sporească îndoielile cu privire la slujbă, pentru că bărbatul era foarte diferit de felul cum îl prezentau fotografiile. Părul lui era mai puțin grizonant, iar ochii mai pătrunzători.

– Deci, s-au hotărât până la urmă să-mi trimită o liceană, zise el abrupt.

– Am împlinit douăzeci de ani ieri, replică Jane. Viteza mea de dactilografiere este de...

– Cunosc toate aceste detalii, o întrerupse el, dar am nevoie de cineva care să fie ceva mai mult decât o mașină de scris. Am nevoie de o asistentă, nu de o secretară, de cineva care să aibă destul fler

pentru a-și da seama dacă vreau sau nu să discut cu cineva, de cineva care să scrie scrisorile în locul meu când mă plictisesc și care...

Se opri, iritat.

– Iar tu ești prea tânără pentru a te pricepe, încheie el.

– Cred că punctul dumneavoastră de vedere e total incorect, sir Angus, zise Jane. Sunt destul de matură ca să votez și, dacă sunt capabilă să decid cine guvernează țara, cred că pot...

– Să votezi pentru un imbecil sau altul n-are legătură cu nimic din ceea ce vreau eu!

– Înainte să vă formați o părere despre mine, cred că ar fi mai bine să mă puneți la încercare. Nu ăsta este și crezul ziarelor pe care le conduceți? "Adevărul este așa cum este și nu așa cum ne-am dori să fie". Știu că ăsta este motoul dumneavoastră, sir Angus. Și totuși, mă judecați după aparențe, pentru că n-ați mai avut o asistentă atât de tânără până acum.

– Niciuna care să vorbească atât de mult!

Jane roși.

– Mă scuzați, aveți dreptate.

Se întoarse și se îndreptă către ușă, dar bărbatul o chemă înapoi.

– Stai o clipă... domnișoară... Vino înapoi și ia loc.

Cu pixul și carnețelul în mână, ea se așeză pe scaunul din fața biroului. O rază de soare îi atinse părul, dându-i strălucirea unei aripi de corb. Nuanța lui întunecată era accentuată de pieptănătura sobră, pe spate. Era un stil care o prindea foarte bine. Avea chipul în formă de inimă, pomeții înalți și ochii verzi-cenușii, iar tenul ei avea o strălucire aparte.

Pentru câteva secunde, bărbatul o privi cu o expresie neutră. Jane

nu era sigură dacă se uita la ea sau era adâncit în gânduri. Apoi începu să-i dicteze o scrisoare.

Jane pricepu că trebuia să stenodactilografieze și începu să scrie cu repeziciune, încercând să țină pasul cu dictarea lui alertă. Lucrară astfel o oră, fără întrerupere, apoi făcură o pauză.

În sfârșit, sir Angus termină de dictat și se lăsă pe spate în scaun, ușor amuzat.

– Și acum, te rog să transcrii ce am dictat, domnișoară... dacă reușești!

– Da, domnule Angus. Iar numele meu este Jane Roberts.

– Mulțumesc că mi-ai amintit.

Telefonul roșu din fața lui începu să sune și sir Angus ridică receptorul. Jane plecă, închizând cu grijă ușa în urma ei. Dar imediat ce părăsi biroul, calmul o părăsi și observă că trupul îi tremură atât de tare, încât îi era greu să meargă. Bărbatul ăsta era un tiran. Îi spusese că era gata să lucreze pentru el, dacă i se dădea o șansă onestă, și iată care era răspunsul lui! Dacă sir Angus intenționase să folosească numai cuvinte care nu apăreau în manualul de stenografie și despre care era sigur că nu va ști cum să le scrie, atunci făcuse o treabă excelentă. Dar îi va arăta ea lui! Îl va face să regrete modul cum o tratase.

Se așeză la birou, în fața mașinii de scris, apoi răsfoi paginile carnețelului și completă cuvintele pe care viteza de dictare o forțase să le lase neterminate. În sfârșit, începu să scrie. Fu întreruptă de mai multe telefoane, dar exact la prânz intră în biroul lui sir Angus și-i întinse scrisoarea terminată.

El o parcurse cu ochi critic.

– Foarte bine, zise bărbatul, întinzându-i înapoi foile. Acum, să trecem la altceva.

Restul săptămânii, Jane reveni la serviciu cu teama că fiecare nouă zi putea fi ultima. Ar fi vrut să-l întrebe dacă era mulțumit de munca ei, dar era prea mândră și prefera să aștepte decizia lui.

Vineri după-amiază intră în biroul șefului să-i lase corespondența, dar bărbatul era deja îmbrăcat și gata de plecare.

– Da, domnișoară Roberts, astăzi plec mai devreme, explică el. Și tu vei face același lucru. Vreau să mă revanșez pentru orele pe care le-ai lucrat peste program.

– Dar restul scrisorilor...

– Mai pot aștepta până luni. Ne-am ocupat deja de cele urgente. Te mai rog însă să aștepți telefonul de la minister. Vreau să răspunzi personal și să spui că a trebuit să plec, dar că voi lua legătura cu ei în această seară.

– Da, sir Angus.

– Dacă telefonează însuși ministrul, să-i spui că am plecat mai devreme pentru că a trebuit să-mi duc fiul la aeroport.

Văzu privirea surprinsă a lui Jane și întrebă:

– De ce te miri, domnișoară Roberts?

– Vi s-a părut că sunt uimită?

– Da. De ce ți se pare atât de ciudat că-mi duc fiul la aeroport?

– Pentru că așa ceva fac oamenii de rând... vreau să spun... să-și conducă fiii la plecare...

Sir Angus își mută servieta în cealaltă mână.

– În ceea ce-l privește pe fiul meu, răspunse el încet, sunt un om de rând.

– Înțeleg, domnule Angus, roși ea.

Apoi, făcând un efort pentru a-l privi în ochi, adăugă:

– Mai vreți să lucrez pentru dumneavoastră și săptămâna viitoare?

– Dacă n-aș fi vrut, te-aș fi anunțat.

Ușa se închise în urma lui, iar ea se așeză la birou, răsuflând ușurată.

Era ora șase – gata cu planurile de a pleca mai devreme – când în sfârșit ministrul telefonă și reuși să-i transmită mesajul de la sir Angus.

– Și unde pleacă tânărul Hamilton? întrebă bărbatul. În Orientul Mijlociu sau în Asia?

– Mă tem că nu știu, domnule.

– Adică, nu vrei să spui. Secretarele lui sir Angus au fost întotdeauna foarte discrete. Prea bine. Transmite-i că-l sun mai târziu.

Jane puse receptorul în furcă și, pentru prima oară, se simți mândră de slujba ei. Acum, ar fi făcut tot ce-i stătea în putere pentru a nu-l dezamăgi pe sir Angus.

A doua săptămână de muncă fu mai puțin intensă. Jane nu știa dacă asta se întâmpla pentru că avea mai puțină treabă sau pentru că începuse să se acomodeze cu noul loc de muncă. De la prima remarcă laudativă legată de transcrierea primei scrisori, sir Angus nu-i mai făcuse nici un compliment, dar faptul că o păstrase în funcție spunea totul.

După trei luni de când acceptase slujba, primi un telefon de la George Simmons și fu rugată să se ducă să-l vadă. În timpul pauzei de prânz, Jane plecă spre biroul fostului ei șef, întrebându-se dacă sir Angus avea de gând s-o dea afară.

– Nu trebuie să fii speriată, o liniști domnul Simmons, când îi văzu expresia temătoare. Am vrut să te văd pentru a-ți transmite că sir Angus a confirmat că vrea să lucrezi pentru el și pe viitor. Salariul tău va fi mărit cu cinci sute de lire pe an și vei primi banii retroactiv, începând cu prima săptămână de lucru.

Jane era prea uimită pentru a răspunde. Bărbatul continuă:

– Te-ai descurcat mai bine decât credeam, domnișoară Roberts. Sir Angus e mulțumit de tine și te place.

Această ultimă remarcă o convinse pe Jane să-l abordeze direct pe sir Angus la întoarcere.

– Ai terminat deja scrisorile? o întrebă el, văzând-o intrând în biroul lui.

– Nu, sir... mi s-a confirmat păstrarea slujbei... și voiam să vă mulțumesc.

– Nu-i nevoie, răspunse el iritat. Dacă nu erai bună, nu te-aș fi păstrat. Acum, treci la treabă și nu te mai fâțâi degeaba.

– Îmi pare rău că v-am întrerupt.

– Ba nu-ți pare deloc rău. Ești supărată pe mine că nu te-am lăsat să-mi mulțumești pentru generozitatea mea și pentru mărirea de salariu! zâmbi el cu umor. Știu foarte bine ce voiai să-mi spui, domnișoară Roberts. Ești la fel de transparentă ca un izvor de țară nepoluat.

– Ăsta e exact titlul de pe prima pagină a ziarului de dimineață, replică ea.

– Foarte adevărat, dar nu trebuia să arăți că știi acest lucru. Trebuie să-ți lași întotdeauna șeful să creadă că este original.

– Dar chiar dumneavoastră ați scris acel articol.

– De unde știi? Nu ți l-am dictat.

– Vă recunosc stilul.

Bărbatul se încruntă.

– Data viitoare trebuie să fiu mai atent, să nu fie atât de ușor de recunoscut. De obicei, nu scriu articole pentru propriile mele ziare, pentru că redactorii mei fac treabă bună, dar poluarea este un subiect sensibil pentru mine...

Soneria telefonului verde de pe birou îl întrerupse. Era linia directă dintre el și directori, așa că ridică îndată receptorul.

Jane fu gata să plece, dar se opri uimită, văzându-l foarte tulburat.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă sir Angus. Cât e de grav? Nu mă mai proteja, Jack, vreau adevărul. Înțeleg... Fă-mi rost de un avion, plec îndată.

Lăsă telefonul și spuse, adresându-se tinerei:

– E vorba de fiul meu, explică el. Trebuia să se întoarcă în seara asta, dar avionul lui a aterizat forțat la Atena.

Se ridică și veni în fața biroului.

– Mă duc acolo. Trebuie să-mi anulezi toate întâlnirile... și să mă scuzi în fața tuturor...

– Nu vă mai gândiți la asta. Mă voi ocupa de tot.

Ezită o clipă, apoi întrebă:

– Domnul Hamilton e rănit grav?

– S-ar putea să fi murit.

Nimic nu l-ar fi putut răni mai profund pe sir Angus decât pierderea fiului său iubit. Ca majoritatea angajaților de la Hamilton Press, Jane îl văzuse arareori pe moștenitorul averii părintești, pentru că bărbatul zbura dintr-un colț într-altul al lumii, adunând informații

și scriind articole și reportaje foarte interesante și valoroase.

Urmărind știrile în acea seară, Jane văzu rămășițele avionului pe aeroportul din Atena. Lucrurile stăteau mai prost decât crezuse și, fără să mai aștepte dimineața, telefonă la unul dintre ziare ca să afle ultimele noutăți despre accident.

– Sir Angus s-a întors deja la Londra, i se răspunse. Oficial, nu e nimic clar, dar îți pot spune ce am aflat la rândul meu.

– Sper că nu e nimic grav.

– Dimpotrivă.

– Vrei să spui că băiatul a murit?

– Mai rău. Sau așa ar spune Nick, dacă ar fi conștient și ar putea să vorbească.

– Ce vrei să spui?

– A fost destul de grav rănit... probabil că nu va mai putea merge niciodată.

Ziarele de dimineață confirmară această presupunere. Jane ajunse la birou cu mult înainte de începerea programului, bănuind că vor exista o mulțime de telefoane pentru șeful ei. Dar compania luase deja măsurile cuvenite în această privință, mai multe telefoniste fiind aduse special pentru a răspunde telefoanelor de sprijin. Se făcuse tot posibilul ca Jane să nu fie implicată în nicio sarcină de serviciu, pentru cazul în care sir Angus ar fi avut nevoie de ea. Cu toate astea, nimeni nu se aștepta să-l revadă atât de curând la muncă. Temperamentul lui era însă imprevizibil și putea reacționa cum te așteptai mai puțin. Astfel, Jane nu fu deloc mirată când, la numai câteva minute după începerea oficială a programului, fu chemată la locuința lui din Londra.

Era prima dată când vizita reședința din Orme Square. Se întrebase adesea dacă interiorul casei era la fel de elegant ca exteriorul și fu ușor dezamăgită să observe că mobila și culorile păreau vechi și întunecate. Casa dădea impresia că era nelocuită, lipsită de viață. Acest lucru nu era surprinzător, pentru că soția lui sir Angus murise la numai câțiva ani de la căsătorie, lăsându-și soțul să-și crească singur copilul.

Emoționată, rămase în bibliotecă, așteptându-l să apară și întrebându-se cum să-și arate compasiunea pentru tragedia întâmplată, fără să pară că-l compătimește.

Bărbatul se comportă însă absolut normal. Întinse mâna ca să primească scrisorile urgente care-i necesitau atenția și începu să-i dicteze răspunsurile. Începură lucrul foarte repede, dar fură întrerupți de soneria de la intrare. Sir Angus se ridică în grabă, împrăștiind pe jos scrisorile pe care le ținea în poală. Dar înainte de a ajunge la ușa bibliotecii, înăuntru intră servitorul, urmat de un bărbat mic de statură și solid, îmbrăcat în costum negru. Jane îl recunoscu. Era Manders-Jones, chirurgul ortoped de la spitalul unde era internat Nicholas Hamilton. Înțelegând că bărbatul aducea vești despre starea pacientului, Jane se ridică, pregătindu-se să plece.

– Rămâi pe loc, Jane, zise sir Angus.

Era prima oară când îl auzea spunându-i pe numele mic și Jane se așeză înapoi pe scaun, plăcut surprinsă. Chirurgul începu să vorbească, explicând situația actuală a lui Nicholas.

– Dar pe viitor, întrebă sir Angus după ce ascultă cu atenție detaliile, care sunt șansele de revenire?

– Va trăi, îți garantez asta.

– Dar cum, ca un olog în scaunul cu rotile? Ca o legumă, lipsit de sentimente și de gânduri?

– Creierul nu-i este afectat, răspunse chirurgul. Și-a recăpătat cunoștința pentru câteva minute în dimineața asta și a fost perfect coerent.

– Dar nu va mai putea merge, nu-i așa?

Celălalt ezită.

– N-aș fi chiar atât de categoric. Experții pot greși și, în cazuri ca acesta, se pot înregistra vindecări miraculoase.

– Nu cred în miracole, veni replica lui sir Angus.

– Da, aprobă doctorul, poate nu e cazul să discutăm despre miracole, dar recuperarea totală poate fi rezultatul unei credințe nestrămutate sau, dacă preferi, al încăpățânării de a depăși orice obstacol. În ce mă privește, știu că așa ceva se poate întâmpla cu fiul tău. De asta sper că vei reuși să-ți ascunzi pesimismul.

– Doamne! exclamă sir Angus, nervos. Doar nu crezi că mă voi duce chiar acum să-i spun că nu va mai putea merge! Desigur că-l voi încuraja. Voi face tot ce-mi stă în putere pentru a-l ajuta.

– Bine, mă bucur.

După plecarea chirurgului, sir Angus rămase tăcut la birou, cu ochii închiși.

– E singurul lucru de care-mi pasă pe lumea asta, zise el. Fără Nicholas, nu mai există nici un motiv pentru a face ceea ce fac. Totul e în zadar acum... imperiul pe care l-am construit, puterea, banii... totul.

– Nu trebuie să gândiți astfel, îl rugă Jane. Fiul dumneavoastră va trăi. Ați auzit ce a spus domnul...

– Cuvintele n-au nicio valoare, o întrerupse sir Angus. Ce altceva putea spune? Că viața fiului meu atârnă de un fir de ață?

– Sunt convinsă că domnul Manders-Jones n-a mințit. Sunteți destul de puternic pentru a suporta adevărul. Fiul dumneavoastră va trăi, dar este posibil să nu mai poată merge. Dar asta e mai bine decât să moară.

– Pentru mine, poate, replică bărbatul cu duritate. Nu sunt sigur ce părere va avea Nicholas despre asta. Să fie toată viața legat de un scaun cu rotile...

– N-aveți de unde să știți ce se va întâmpla. Atâta vreme cât trăiește, există șansa că-și va reveni complet.

– Scutește-mă de banalități!

Jane roși, dar insistă.

– Ați auzit ce a spus specialistul. Singurul lucru care-l poate ajuta pe fiul dumneavoastră să meargă este să aibă curajul de a încerca. Dumneavoastră sunteți singurul care-i poate insufla acest curaj.

Se lăsă tăcerea, apoi sir Angus zise, mai puțin nervos:

– Ești o fată bună, Jane, dar foarte naivă.

Bărbatul se îndreptă apoi către ușă, adăugând:

– Nu vom mai lucra astăzi, așa că te poți duce acasă.

– Vreți să mă întorc diseară?

– Nu, poate mâine seară. Vreau să stau alături de Nicholas.

– Desigur. Vreți să schimbăm programul de lucru, să vin numai seara?

– Nu, deocamdată nu. Dar îți mulțumesc că te-ai gândit la asta. Te sun mâine la birou.

În următoarele șase săptămâni, sir Angus își petrecu timpul

alături de fiul său, la spital. Sugestia lui Jane de a lucra serile fu acceptată și deveni curând o rutină. Acest stil de muncă reduse mult barierele dintre ei. Adeseori luau chiar și cina împreună, instalați comod în fața șemineului. Ajunsese astfel să învețe multe despre el și era la curent cu evoluția stării lui Nicholas.

Molipsindu-se de optimismul ei, sir Angus îi vorbea adesea lui Nicholas despre întoarcerea acasă, spunând mereu că, îndată ce va părăsi atmosfera de spital, dorința de a merge va deveni mai puternică.

Dar Jane ajunse să-și regrete optimismul în clipa câmd îl văzu pe Nicholas Hamilton sosind acasă, purtat pe brațe de un asistent. Nu mai semăna deloc cu bărbatul puternic și frumos pe care-l zărise o dată sau de două ori pe coridoarele ziarului. Acum zăcea în scaunul cu rotile, apatic și învins. Nu era deloc dispus să facă efortul de voință fără de care tratamentul medical era de prisos. Spiritul lui era frânt.

Sir Angus, care stătea alături de ea, îi dădu dreptate.

– Am greșit când i-am hrănit speranțele. A fost o copilărie. Nicholas e condamnat pe veci.

– Să nu ne audă!

– Cred că știe și el foarte bine asta, continuă el, ieșind din încăpere.

De la venirea lui Nicholas acasă, având mereu sub ochi tristul chin al fiului, sir Angus își pierdu calmul și deveni mai irascibil. Neîncrederea în angajați deveni mai mare și, în câteva săptămâni, ajunse să ia asupra sa toată munca membrilor conducerii.

Starea sănătății i se înrăutăți și colapsul fu inevitabil. Efectul prăbușirii bătrânului asupra lui Nicholas fu însă unul neașteptat.

Apaticul bolnav țintuit în scaun cu rotile se transformă într-un tânăr plin de hotărâre, convins că va putea merge din nou. Exersa zilnic, chiar în exces, atrăgând nemulțumirea asistentei care-i supraveghea evoluția.

– Există o limită a progresului, se plânse femeia către Jane. Pur și simplu nu-l pot face să priceapă că dublarea eforului nu-l va face să meargă mai repede. Cel mai important este să facem pași mici și siguri.

– Cum aș putea să te ajut? întrebă Jane.

– Poate vei vorbi cu el... poate te ascultă.

– De-abia mă cunoaște.

– Dar știe multe despre tine. Te-a văzut adesea de la fereastră, plimbându-te cu sir Angus prin grădină. Îți spune "călugărița".

– Călugărița... De ce?

– Pentru că porți mereu haine negre și ești întotdeauna foarte serioasă.

Jane nu mai avu timp să răspundă, fiind întreruptă de sosirea lui sir Robert Larkin, medicul lui sir Angus.

– Domnișoară Roberts, zise bărbatul cu veselie, te anunț că trebuie să te pregătești de lucru. Peste încă o săptămână de odihnă, sir Angus va putea munci din nou.

– Nu credeam că-și va reveni atât de repede, răsuflă ușurată tânăra.

– Starea lui e destul de bună, date fiind condițiile.

– Ce vreți să spuneți?

– Nimic, dădu înapoi sir Robert, dar a muncit mult toată viața și cred că a venit timpul s-o ia mai ușor. Ar fi mai bine să iasă la pensie.

– Nu cred că va fi de acord! exclamă Jane.

– S-ar putea să fie obligat, replică sir Robert. Trebuie să înțeleagă că nu mai e tânăr, iar tu ar trebui să-i reamintești asta data viitoare când vrea să munciți până târziu.

După plecarea medicului, Jane se gândi la aceste cuvinte și la conversația dintre ea și asistenta lui sir Nicholas Hamilton. Acum, mai mult ca niciodată, era important ca bărbatul să-și revină și să-și poată înlocui tatăl la conducerea firmei. Și deși i se părea greu de crezut că sir Nicholas îi va asculta sfatul, se hotărî să-i vorbească.

O cuprinse teama intrând în încăperea însorită în care stătea tânărul Hamilton. Nu-l mai văzuse decât o singură dată atât de aproape, iar întâlnirea o emoționa. Deși accidentul îl făcuse incapabil să meargă, nu-l marcase în vreun alt fel și, privindu-l stând în scaunul cu rotile, îi era imposibil să creadă că este neputincios.

În ciuda săptămânilor petrecute în spital, chipul tânărului nu-și pierduse prospețimea și culoarea aurie a tenului îi scotea în evidență culoarea cenușie a ochilor. Deși mai slab, bărbatul părea la fel de puternic.

Semăna bine cu tatăl lui. Avea nasul ușor curbat, ceea ce-i dădea un aer de mândrie. Gura lui bine conturată, cu buza de jos mai subțire, și bărbia ușor ascuțită mărturiseau aceeași moștenire. Chiar și părul avea aceeași textură, deși cel al lui sir Angus era grizonant, iar Nicholas avea încă părul negru. Era pieptănat pe spate, lăsând descoperită fruntea înaltă. Chiar și olog, sir Nicholas rămăsese un bărbat puternic.

– Ce vizită neașteptată, domnișoară Roberts. Cărui fapt îi datorez această plăcere?

Auzindu-l vorbind, Jane își recăpătă încrederea.

– Voiam să-ți spun că l-am văzut pe sir Robert și mi-a spus că e încântat de evoluția lui sir Angus.

– Știu, am vorbit și eu cu el.

În timp ce vorbea, tânărul se sprijini în mâini și se ridică ușor din scaun, apoi se lăsă încet înapoi.

– Nu crezi c-ar fi mai bine să nu mai exersezi, atâta vreme cât medicul nu-i aici? întrebă ea.

– Doar o oră de exerciții pe zi nu e suficientă.

– Dar nu e bine nici să te epuizezi.

– Asistenta ți-a spus să-mi transmiți asta?

– Unele decizii trebuie să aparțină în întregime experților.

– Și presupun că și tu ești vreo expertă!

– Nu, dar am discutat cu medicul care te supraveghează, zâmbi ea.

– Cel puțin ești sinceră, răspunse el. Nu pretinzi că ai venit din proprie inițiativă.

– Am vrut să te vizitez de mai multe ori, spuse ea candid, dar ai insistat că nu vrei să vezi pe nimeni.

– Primesc pe oricine nu mă cunoștea înainte de accident...

– Când erai sănătos. Ți-e teamă că prietenii te vor compătimi? Trebuie să-ți dai seama că și așa, în scaun cu rotile, ești la fel de puternic.

El râse, nedumerit.

– Ai niște idei foarte originale despre putere, domnișoară Roberts.

– Mă refer la tăria de caracter, care e mai importantă decât cea

fizică.

– Spui asta pentru că tu poți merge! Nu știi cum e să fii țintuit într-un scaun cu rotile și să depinzi de alții.

– Pot înțelege cum te simți, crede-mă. Dar nu e bine să grăbești vindecarea. S-ar putea să-ți faci mai mult rău.

– Și ce se va întâmpla cu Hamilton Press între timp? E o afacere de familie, domnișoară, și eu sunt singurul moștenitor.

– Sir Angus va putea conduce trustul ani buni de acum înainte.

– Numai dacă își dozează efortul. Și nu va putea face asta dacă nu-l ajut.

Întoarse scaunul și se întinse după lanțurile pentru exerciții care atârnau deasupra capului său, dar la care nu putu ajunge. După câteva încercări, se lăsă înapoi în scaun, respirând cu greutate.

– Spune-mi că ai avut dreptate să mă previi.

– Nu, nu, răspunse ea. Evident, începi să înveți din propria experiență.

Se lăsă o tăcere încordată, apoi bărbatul vorbi cu glas amuzat:

– Deci, călugărița are limba ascuțită. Trebuie să recunosc că nu mă așteptam la asta.

– Nu trebuie să judeci niciodată după aparențe.

– Cum altfel ai putea judeca o femeie?

– Ai putea să vorbești cu ea.

Apoi, amintindu-și bârfele care circulau pe seama lui, apărute în ziarele rivale, adăugă:

– Sau nu ți-a trecut niciodată prin cap o astfel de abordare?

– Răspunsurile pe care le-aș fi primit nu meritau efortul conversației.

– Și tu ești sincer, constată Jane.

– Și de ce n-aș fi? Femeile sunt niște ființe minunate, atâta vreme cât nu le iei în serios.

Pentru o clipă, crezu că glumește, dar îi privi chipul și înțelese că era cât se poate de serios.

– Relațiile tale cu femeile au fost, se pare, foarte limitate.

– N-aș spune asta, replică el sec.

Mi-amintesc chiar că unul dintre ziarele rivale făcuse o listă a prietenelor mele.

– Am spus limitate referindu-mă la profunzimea acestora și nu la număr.

Tânăra se opri apoi, speriată de cursul pe care-l luase discuția.

– Îmi pare rău, se scuză ea, viața ta personală nu mă privește.

– Nu te scuza pentru candoarea ta, e foarte înviorătoare. Dacă n-aș fi fost bolnav, aș fi tentat să-ți ascult sfatul și să vorbesc cu viitoarea mea prietenă.

Oftă. Dar problema este acum pur ipotetică, așa că n-are niciun rost să mă mai gândesc la ea.

– Nu mai fi atât de pesimist.

– Dar sunt schilod, țipă el.

Ce femeie sănătoasă la minte ar vrea să-și lege viața de cineva ca mine?

– Vei merge din nou, zise ea, convinsă.

Dar, chiar dacă așa ceva nu se va întâmpla, tot vei rămâne un bărbat atrăgător.

– Da, datorită averii, replică el sarcastic.

– Nu! Nu asta am vrut să spun.

Mă gândeam la inteligența și la personalitatea ta, la umorul tău fin...

În timp ce vorbea, Jane simți că eșuase în misiunea pe care și-o propusese.

– Greșești că judeci astfel femeile.

– Nu și pe tine, zise el pe neașteptate. Ești diferită, domnișoară Roberts. Iată, ți-am făcut un compliment. Uită-te la mine, te rog.

Ea îl ascultă.

– Și acum, reluă el, să înțeleg că ai venit să mă rogi să mă grăbesc încet, nu?

– Da.

– Și ce să fac cu timpul meu liber? Mă stresez mai mult stând degeaba.

– Poate că ai dreptate, dar cred că vei găsi și alte lucruri cu care să-ți umpli timpul.

– Cum ar fi?

– Ai putea să înveți mai multe despre firmă, sugeră ea.

– Să învăț mai multe! explodă el. Ce crezi că am făcut în ultimii zece ani? Nu trebuie să te iei după bârfele din ziare, domnișoară Roberts.

Călătoriile mele în afara țării n-au fost de plăcere. Am realizat contacte prețioase, am descoperit surse folositoare... practic, am creat rețeaua externă de corespondenți.

– Exact la asta mă refer. Ai fost foarte ocupat și n-ai avut timp să cunoști oamenii cu care vei lucra.

Asta ar trebui să faci acum, să înveți tot ce se poate despre angajații de aici, despre directorii și redactorii-șefi. Să le afli calitățile

și slăbiciunile.

– Pentru o tânără atât de inocentă, ai o minte de-a dreptul machiavelică, râse el, privind-o în ochi. Ai dreptate, domnișoară Roberts. Și cum crezi că aș putea face asta?

– E foarte simplu, zâmbi ea ușurată. Totul este înregistrat.

– Atunci, adu-mi înregistrările. De mâine încolo, slăbiciunea picioarelor mele va fi compensată de puterea cunoștințelor.

Capitolul 2

Ținându-și promisiunea, Nicholas Hamilton se preocupă de descoperirea problemelor interne ale companiei. Sarcina era uriașă, dar și foarte plăcută, absorbindu-l complet. Astfel, îi rămânea puțin timp să se mai gândească la starea sa de sănătate.

Progrese existau însă și în acest domeniu, și Jane le înregistra cu plăcere de fiecare dată când venea în locuința din Orme Square. Deși sir Angus îi promisese doctorului să nu se epuizeze lucrând, muncea mult chiar și în weekenduri și Jane era adesea convocată la treabă. Când nu munceau efectiv, șeful îi vorbea despre schimbările pe care voia să le întreprindă în cadrul firmei.

Cu o săptămână înainte de Crăciun și la șase săptămâni după prăbușirea avionului, Nicholas începu să se deplaseze în cârje. Dar numai Jane află despre această minunată realizare și bărbatul o rugă să păstreze secretul.

– Vreau mai întâi să mă refac complet, explică el. Atunci, voi da o petrecere și-mi voi invita toți prietenii să sărbătorim împreună.

– Cred că mai potrivit ar fi cuvântul "cunoștințe", replică ea cu ironie. Dacă ar fi fost cu adevărat prieteni, nu i-ar fi deranjat să te vadă și în scaun cu rotile.

El nu comentă nimic și Jane, care ajunsese să-l cunoască, nu insistă. Era un personaj la fel de imprevizibil ca și tatăl său. Acum putea fi vesel și amabil, acum părea mânios și distant. Oricum, nu era înțelept să-l judece, atâta vreme cât starea lui nu era încă refăcută. Iar când bărbatul își va reveni complet, ea nu va mai fi acolo. Acest gând o făcu să realizeze cât de atașată era de sir Angus și de fiul lui. Mult prea atașată, realiză ea, înțelegând că, deși îl criticase pe sir Nicholas că se îndepărtase de prietenii săi, ea însăși făcuse același lucru, cu toate că din motive diferite.

Dorința lui de a fi singur până la completa vindecare era justificată de dorința de a se autoproteja. În cazul ei însă, aceasta provenea din nevoia de a proteja o dragoste despre care știa prea bine că n-are viitor. Da, până la urmă trebuia să admită adevăratele ei sentimente pentru Nicholas Hamiltom. Îl iubea. Iubea un bărbat care nu vedea în ea decât o secretară foarte eficientă.

Odată cu descoperirea și acceptarea sentimentelor sale pentru Nicholas, Jane conștientiză și poziția ingrată în care se afla, în special dacă sir Angus ghicea ce se petrecea în sufletul ei. Dar bărbatul se purta cu ea la fel ca întotdeauna și Jane pricepu că nu se dăduse de gol.

Și totuși... certitudinea ei se dovedi falsă. Bărbatul reușise să-și construiască un imperiu jurnalistic nu numai datorită muncii îndârjite, ci și unei extraordinare intuiții. Iar acum, această instituție îi spunea acum că fiul lui nu-i era deloc indiferent secretarei. La

început, fusese nedumerit de această constatare, dar apoi, observând și reacțiile fiului, începuse să se gândească la implicațiile acestor fapte și realiză că lucrurile nu-i displăceau defel. Putea fi o uniune ideală. Liniștita Jane, a cărei voință de fier era bine camuflată sub o aparență delicată și fragilă, putea fi soția ideală pentru Nicholas. Numai ei trebuia să-i mulțumească pentru hotărârea fiului de a învăța mai multe despre companie, o rugăminte pe care o ignorase întotdeauna când venise din partea lui. Da, cu cât se gândea mai mult la această uniune, cu atât i se părea mai potrivită. Nu mai rămânea decât ca Nicholas să-și dea și el seama de acest lucru.

Sir Angus era atât de obișnuit ca totul să meargă conform dorințelor sale, încât nu se gândi nicio clipă la voința lui Jane. Astfel, fu extraordinar de uimit când tânăra veni la el, pe la jumătatea lui ianuarie, și-i spuse că vrea să renunțe la slujbă.

– De ce? întrebă el.

– Pentru că sunt îndrăgostită de fiul dumneavoastră.

El încercă să pară uimit, dar fără să reușească.

– Ești sinceră ca întotdeauna. Deci, ți-ai dat în sfârșit seama ce simți?

– Vreți să spuneți că știați?

– Da, răspunse bătrânul. Dar Nicholas nu știe nimic, o liniști el.

– Trebuie să plec, înainte să afle.

– Ce te face să crezi că-și va da seama?

– Seamănă bine cu tatăl său.

– Atunci, înseamnă că își va da seama și de faptul că reprezinți cea mai bună partidă posibilă pentru el.

Ea rămase surprinsă.

– Acest lucru nu vă supără? Credeam că vreți să se însoare...

– Cu o contesă scăpătată? o întrerupse el. Nu sunt chiar atât de snob, draga mea. Să știi că nici eu nu m-am născut cu titlu nobiliar. Sunt un om care a reușit prin propriile puteri și n-am respect pentru oamenii care uită de unde au plecat. Nici dacă ai fi avut un milion de lire și un titlu nobiliar n-ai fi fost mai potrivită pentru Nicholas.

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

– Din nefericire, el nici măcar nu știe că exist. De asta am și luat decizia de a pleca de la firmă. Când mi-am dat seama ce simt pentru el, am sperat... dar acum îmi dau seama că e ceva imposibil. A avut prietene superbe, cu care nu pot concura...

– Nu se pune problema astfel. Nu trebuie să concurezi cu nimeni. Tu îi oferi ceva cu totul diferit. Și apoi, arăți foarte bine. Nu crezi că dramatizezi prea mult situația? Nicholas te tratează ca pe o soră numai din instinct de conservare. În fond, până să-și dea seama că se poate vindeca, n-avea de ce să se gândească la nicio femeie.

Jane nu se gândise nicio clipă la această posibilitate. Roși.

– Nu te grăbi să renunți, draga mea. Și apoi, chiar dacă fiul meu n-are nevoie de tine, eu am.

Îi luă mâna pe neașteptate. Era prima dată când se aflau atât de aproape. Brațul bărbatului tremura imperceptibil. Jane își aminti spusele doctorului cu privire la sănătatea lui și realiză că, dacă l-ar fi părăsit acum, n-ar fi făcut decât să contribuie la prăbușirea sa inevitabilă.

– Stați liniștit, șopti ea. Nu vă părăsesc. Dar nu trebuie să-mi mai cereți să vin la Orme Square.

– Ar fi o greșeală să nu vii. Nicholas e în convalescență. Acum este

momentul să te afli alături de el. Dacă-l iubești, trebuie să faci tot posibilul pentru a-i atrage atenția asupra ta.

– Nu pot, protestă ea. Pur și simplu nu pot.

– Prostii! Nu-ți cer să te lupți cu altă femeie. Vreau doar să fim siguri că vei fi acolo când va realiza că este încă un bărbat normal, cu dorințe și speranțe.

– Ce spuneți pare atât de... practic.

– Dacă aș fi vorbit despre romantism, ai fi roșit. Ești o fată inteligentă, dar cam în urma vremurilor. Ascultă-mi sfatul, Jane, și lasă lucrurile așa cum sunt.

– Dacă puneți astfel problema, nu vă pot refuza.

Veni luna martie. Jane se lăsă în voia lucrurilor și descoperi că ceea ce sir Angus spusese despre recuperarea afectivă a fiului său era adevărat. Cu cât se însănătoșea mai mult, cu atât deveneau mai apropiați. O subtilă schimbare se vedea în atitudinea bărbatului față de ea, o conștientizare crescândă a frumuseții sale, care-l făcea adesea s-o complimenteze, și a inteligenței ei, pe care o testa mereu.

Pe la sfârșitul lui martie, Nicholas reuși să meargă sprijinit numai într-un baston.

Jane fu foarte speriată de acest progres neașteptat.

– Ești sigur că nu forțezi lucrurile, Nicholas?

– Am aprobarea lui Manders-Jones, replică el. Doar nu crezi că mai am curajul să mă expun reproșurilor tale. O luă de braț. Haide, cred că-mi va fi mai ușor să urc scările în felul ăsta.

În timpul cinei, bărbatul fu cât se poate de vesel. Privindu-l, îi venea greu să creadă că era același tânăr cinic și trist pe care-l cunoscuse după ieșirea din spital. Soarta îi apropiase. Fără episodul

accidentului, nu s-ar fi întâlnit niciodată, se gândi Jane. Dar de ce să-și piardă timpul cugetând la lucruri imposibile? De ce ar fi contat că șansa îi oferea dreptul la fericire?

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, sir Angus o privi. Când ochii lor se întâlniră, bărbatul ridică paharul de vin în sănătatea ei.

Terminară de mâncat și trecură în bibliotecă, unde se servi cafeaua. Aici, sir Angus îi lăsă singuri, pretextând că era foarte obosit.

Înțelegându-i motivul, Jane fu extraordinar de stânjenită, dar Nicholas nici nu remarcă plecarea tatălui și o bombardă cu întrebări despre firmă.

– Viziunea ta este mai obiectivă decât cea a tatălui meu, îi explică el. Mi se pare că înțelegi lucrurile mult mai clar.

– Sunt sigură că sir Angus ar aprecia această remarcă! glumi Jane.

– Știe foarte bine părerea mea, o liniști bărbatul. Așa că, până când îmi voi reveni complet, trebuie să mă bazez pe tine.

De obicei, Jane făcea tot posibilul să-i îndeplinească rugămintea, iar Nicholas o asculta cu atenție și curiozitate.

În seara asta însă, tânărul părea neatent și, când Jane îi povestea despre confuntarea lui sir Angus cu unul dintre acționari, o opri pe neașteptate.

– Stai, Jane, peste câteva săptămâni mă voi înzdrăveni și voi putea vedea cu ochii mei toate astea. Dar până atunci, plec în vacanță. Așa că nu mai vreau să mai aud nimic despre birou.

Jane primi șocată vestea, dar reuși să pară bucuroasă:

– Unde vei pleca? În Madeira, Florida, Bermude?

– Nu sunt încă pregătit pentru astfel de destinații, replică el. De altfel, nici nu sunt atât de sigur că mi-ar plăcea vreuna dintre ele.

Ochii lui, aproape negri în lumina flăcărilor, o priviră cu entuziasm.

– Accidentul m-a schimbat, Jane. Nu știu de ce, dar privesc lucrurile foarte diferit acum.

– Te-ai maturizat, zise ea calm.

– O astfel de remarcă ar fi trebuit să mă enerveze.

– Dar te-ai fi enervat și dacă nu eram de acord cu tine.

Nemaiputând suporta apropierea lui, Jane se ridică și se îndreptă către fereastră.

– Desigur că te-ai schimbat, reluă ea. N-ai fi fost om, dacă o astfel de încercare nu te-ar fi schimbat. Dar va fi interesant de văzut dacă te schimbi la loc după însănătoșire.

Bărbatul se apropie de ea.

– Crezi că așa se poate, Jane? întrebă el, prinzând-o de bărbie. Draga mea Jane, șopti bărbatul, lipindu-și buzele de ale sale.

Jane visase dintotdeauna acest moment. Și iată că visul i se împlinise. Și, deși crezuse că va rămâne foarte calmă, îi răspunse cu o pasiune surprinzătoare. Nicholas se retrase, apoi o strânse și mai tare în brațe și o sărută din nou și din nou, cu un entuziasm nebunesc.

Jane fu cea care se retrase prima și, refuzând să-l privească, se îndreptă spre șemineu.

– Fugi de mine? întrebă el, amuzat.

– Deloc, replică ea fără să se întoarcă.

– Atunci, lasă focul în pace și vino înapoi lângă mine!

Bărbatul se așezase la loc pe canapea.

– Hai lângă mine, repetă el. Doar nu ți-e teamă!

Încet, fără grabă, Jane făcu ce i se ceruse.

– În ziua de azi, fetele nu se mai tem de bărbați.

– Dar tu te temi, o corectă el. Parcă nu aparții acestor vremuri, Jane, ești ușor anacronică.

Jane zâmbi.

– Cândva, îmi spuneai "călugărița".

– Acum câteva minute nu mai păreai deloc o ascetă, o tachină el, sărutând-o din nou.

Dar ea nu mai răspunse elanului său, înțelegând instinctiv că era important să-l tempereze. Pricepea că dorința lui era una fizică și era hotărâtă să nu-l lase să vadă că, în ce o privea, tânjea după altceva. Astfel că, afectă o superficialitate care n-o caracteriza și spuse:

– Ai milă de mine, Nicholas. Ești dăunător pentru tensiunea mea!

– În schimb, tu nu ești deloc pentru a mea!

Încă o dată o trase mai aproape, dar tânăra se ridică la timp.

– Spui nu dragostei? întrebă el.

– Spun nu dacă e vorba să facem dragoste, replică ea.

El ridică din sprâncene.

– Deci, mă refuzi? întrebă el liniștit.

– Da, răspunse ea. Presupun că acest lucru te șochează, că ți se pare depășit.

– Da, dar asta nu înseamnă că nu te aprob. N-am mai întâlnit nicio fată ca tine până acum, asta-i tot.

– Din nefericire, zise ea cu ironie. Altfel, ai fi putut să-ți îndeplinești repede dorința.

Așteptându-se la un răspuns rapid și spiritual, fu luată prin surprindere de tăcerea lui. Iar când replica veni, aceasta fu și mai

uimitoare.

– Ciudat, dar nu-i așa. Dorința fizică nu reprezintă totul. Poate îmbătrânesc, cine știe. Vino și stai lângă mine, Jane, vreau doar să vorbim. Nu te teme, adăugă el, văzând-o că ezită. Îți promit că nu te voi săruta decât dacă-mi ceri.

Ea se așeză pe canapea, iar bărbatul îi luă mâna și-i mângâie palma.

– Să știi că apreciez foarte mult tot ce ai făcut pentru mine de la accident încoace.

– N-am făcut nimic deosebit.

– Dacă nu erai tu, mă îndoiesc că aș fi reușit să mai merg. Am atât de multe să-ți spun... și parcă nu reușesc să-mi găsesc cuvintele.

– Nici nu încerca. Nu-i nevoie.

– Ba da, se încruntă el. Sunt confuz, Jane. Confuz și îngrijorat.

– În legătură cu ce? Dacă te îngrijorează faptul că boala ar putea reveni...

– N-are legătură cu starea mea de sănătate, ci cu tine. Ai devenit o parte importantă din viața mea, dar nu știu încă ce simt pentru tine. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva și nu-mi pot da seama ce trebuie să fac.

– De ce îți mai bați capul? replică ea șoptind, de teamă să nu i se observe tremurul din voce. Un simplu sărut n-are nevoie de atâta analiză, râse ea. Oricum, motivele mi se par evidente.

– Pentru primul sărut, poate, aprobă el. Dar nu și pentru ceea ce a urmat. Singura consecință plăcută a acestui accident a fost că mi s-a oferit șansa de a te întâlni. Mi-ai spus odată că n-am prieteni adevărați, și ai avut dreptate. Viața mea a început când te-am

cunoscut pe tine.

Inima lui Jane bătea atât de repede, încât se temu ca bărbatul să nu-i remarce respirația accelerată. Dar el era adâncit în gânduri și nu părea să observe nimic în jur. Bietul Nicholas, se gândi ea. Încerca să-și analizeze sentimentele pe care le avea pentru ea, și în același timp îi era teamă să-și mărturisească adevărul. Îi era teamă ca nu cumva boala și dependența față de Jane să nu-i fi influențat simțămintele.

Intuiția îi spunea că n-ar fi trebuit decât să forțeze puțin mărturisirea pentru a afla că o iubește, dar rezistă eroic tentației. O declarație de dragoste – dacă avea să fie făcută vreodată – trebuia să fie inițiativa lui.

– Nu putem pur și simplu ignora cele întâmplate? întrebă ea cu o răceală pe care n-o simțea. Ne-am sărutat și a fost foarte plăcut. Atâta tot.

– Ce remarcă practică! răspunse el cu jumătate de zâmbet. Așa ești mereu, practică.

– Cel puțin încerc, aprobă Jane.

– Foarte bine. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt, pentru moment. Dar pe viitor... nu se știe.

– Așa e, râse tânăra.

Seara târziu, întinsă în pat fără a reuși să adoarmă, Jane se întrebă dacă nu cumva riscase mult refuzând șansa care i se oferise. Poate Nicholas ar fi cerut-o cândva de soție. Și totuși... dacă ar fi iubit-o cu adevărat, nu s-ar fi temut că atracția pe care o simțea față de ea provenea din recunoștință. Era un adevăr greu de acceptat, dar nu mai putea da înapoi. Tot ce putea spera era că i se va oferi o a doua

șansă.

Când primăvara făcu loc verii, speranțele lui Jane păreau gata să se împlinească. Nicholas se întorsese la viața lui obișnuită și-și petrecea timpul învățând despre companie. Jane era ghidul și tovarășa sa permanentă, petrecându-și toate sfârșiturile de săptămână în casa din Orme Square. Ascultau împreună muzică, mergeau la cinema sau la teatru și cinau mereu în doi.

Nicholas nu făcuse niciun efort pentru a reînnoda prieteniile de dinainte de accident, dar, într-o bună zi, când veni la lucru în locuința din Orme Square, Jane avu surpriza să găsească în salon o mulțime de fete drăguțe și foarte elegante, care veniseră în vizită la Nicholas.

Gata să se retragă grăbit, fu reținută în pragul ușii de către un tânăr roșcat și simpatic.

– Nu te-am mai văzut până acum, o abordă el, întinzându-i un pahar cu băutură.

– Așa este, replică tânăra cu un zâmbet vag. Iar acum, trebuie să plec.

– Dar abia ne-am cunoscut, insistă necunoscutul. Numele meu este Alec Morris.

Jane recunoscu acest nume. Tânărul fusese coleg cu Nicholas și, imediat după accident, încercase de mai multe ori să-l revadă, dar Nicholas refuzase. În ciuda repetatelor respingeri, tânărul nu se descurajase și-i scrisese lungi scrisori săptămânale, reușind în final să-l convingă să-l primească. Îl vizitase în weekendul în care Jane fusese plecată acasă la părinți, dar își amintea prea bine cât de bine dispus fusese Nicholas după întâlnirea cu Alec. Astfel că se întoarse

către tânăr cu un zâmbet larg și acceptă paharul.

– Așa mai merge, comentă el. Nu mai pari chiar atât de timidă.

– Nu mă judeca după zâmbet, îl avertiză ea solemn, întinzându-i mâna. Mă numesc Jane Roberts.

– Nu te-aș fi recunoscut niciodată după descrierile lui Nicholas. Te numea...

– .... "călugărița", îl completă ea.

– Nu mi se pare deloc o descriere potrivită.

– Nici mie.

Alec Morris stătu în preajma ei tot restul serii, dar Jane nu putu să nu remarce cele întâmplate în jur. Din frânturile de conversație auzite, își putu face o impresie destul de exactă asupra superficialilor invitați ai lui Nicholas. Dacă aceștia erau prietenii lui, nu era de mirare că nu voise să se lase văzut în scaun cu rotile. În afară de Alec și doi sau trei alți invitați, nimeni nu părea genul care să-i poată fi un sprijin adevărat în vremuri grele.

Acum că tragedia se sfârșise însă, așa-zișii săi prieteni se puteau întoarce la amiciția care-i legase înainte de accident. Din fericire, Nicholas însuși realizase că accidentul îl schimbase fundamental, atât de mult încât întoarcerea la vechile legături sociale devenise imposibilă. În afară de Alec, nu se mai întâlni cu nimeni altcineva.

Dar, odată cu restabilirea sănătății, bărbatul deveni mult prea energic pentru a se mulțumi cu liniștea căminului și, în curând, casa se umplu de un nou tip de musafiri: politicieni, artiști, scriitori. O invita adesea pe Jane la dineurile pe care le oferea, dar ea accepta să ia parte la ele doar din când în când, de teamă să nu-l sufoce cu prezența ei. Unul dintre refuzurile ei duse și la prima lor ceartă.

– De ce pretinzi că ești mereu ocupată atunci când dau o petrecere? E a treia oară când refuzi să vii.

– Mai am și alte lucruri de făcut, decât să gravitez în jurul Hamilton Press.

– Înainte, nu-mi spuneai astfel de lucruri. Când am fost bolnav, aproape te mutaseși aici. Făceai parte din familie.

Fără să-și dea seama că această ultimă remarcă putea fi ofensatoare, Nicholas tresări uimit de reacția ei violentă:

– Nu fac parte din familie și nici nu vreau să mă vezi ca pe sora ta mai mică.

– Niciodată nu te-am văzut astfel. Te rog să vii mâine la cină, reluă el.

– Bine, voi veni, dar nu înțeleg de ce insiști să mă inviți la tine de fiecare dată când ai musafiri.

– Asta îmi doresc. Când ești lângă mine, mă simt întotdeauna mai bine.

Bărbatul își frecă bărbia, încurcat. Părea chinuit de gânduri. Avea încă temeri și îndoieli cu privire la sentimentele sale față de Jane. Accidentul îi zdruncinase existența și nu se putea obișnui cu noua realitate. Până acum, toate fetele pe care și le dorise îi deveniseră rapid iubite. Dar Jane era diferită și acest lucru îl nedumerea.

De la primul lor sărut, bărbatul încercase mereu să se apropie de ea, dar Jane reușise de fiecare dată să se sustragă atenției lui, fără a-l refuza deschis. Dar, se întreba chiar ea, oare această atitudine nu era prea învechită pentru aceste vremuri? N-ar fi fost mai bine să aibă o relație cu el? Într-adevăr, ce altă posibilitate mai sigură exista de a-l face să-și conștientizeze iubirea? Dar, de fiecare dată când era

gata-gata să cedeze, ceva o reținea. Să fi fost mândria, sau teama?

– La ce te gândești? o întrebă el, întrerupându-i reveria.

– Mă întrebam cu ce să mă îmbrac, minți ea.

– Îți propun să încerci o rochie strălucitoare, roșie.

– N-am o astfel de rochie.

– Atunci, cumpără-ți.

– Mă tem că nu-mi permit o astfel de extravaganță. Economisesc bani pentru mașină.

– Lasă-mă pe mine să-ți cumpăr mașina. M-ai ajutat atât de mult, măcar atât aș putea face pentru tine... Fără un motiv ascuns, Jane, o asigură el cu umor, ci doar din bunătatea inimii mele.

– Înveți repede, zâmbi ea. Nu că aș fi de acord cu propunerea ta, ci doar așa, de dragul discuției, adăugă ea cu ironie, ce fel de mașină vrei să-mi cumperi?

– O mașină roșie, sport.

Ea chicoti.

– Îmi și imaginez reacția mamei când mă va vedea conducând o astfel de mașină.

– Seamănă cu tine? întrebă el. E la fel de serioasă, de calmă, de sobră?

Era prima dată când o întreba despre familia ei.

– Vrei să știi dacă are o personalitate puternică și nu se lasă influențată? Atunci, răspunsul este da.

– Dar tatăl tău?

– Tata e un drăguț. A fost inginer, dar a ieșit la pensie.

– Nu ești destul de mare pentru a avea un tată pensionar.

– Părinții mei s-au căsătorit cu șaptesprezece ani înainte de

nașterea mea.

– Înțeleg, zise Nicholas.

– De asta îți par atât de diferită de toate tinerele de vârsta mea.

– Mi-ar plăcea să-ți cunosc părinții, zise el pe neașteptate. Spune-mi când te mai duci să-i vezi.

– Te vei plictisi la noi acasă.

– De ce?

– Nu-i nimic de făcut acolo. Totul e foarte liniștit...

– Jane, se vede că nu mă cunoști deloc, o întrerupse el. Îmi place foarte mult la țară. Promite-mi că mă vei anunța când te mai duci acolo.

– Se va întâmpla chiar săptămâna asta.

– Atunci, mergem împreună.

Sâmbăta următoare, Jane conducea emoționată către casa părinților săi.

Din prima clipă când îi întâlni, Nicholas se simți minunat alături de ei. Îi spuse mamei lui Jane că nu pare destul de în vârstă pentru a avea o fiică de douăzeci de ani și-l încântă pe tatăl ei, lăudându-i grădina și oferindu-și ajutorul la îngrijirea ei.

Cele două zile petrecute în familia Roberts se scurseră rapid. Pe când se întorceau către casă, duminică seară, Jane realiză că regretă faptul că n-avusese curajul de a-l invita pe Nicholas mai devreme în casa părinților săi. Poate că astfel ar fi văzut-o într-o altă lumină și n-ar mai fi asociat-o cu lunile lungi de boală și de suferință.

– Ai niște părinți minunați, zise el, întrerupându-i gândurile. Sper că mă vei mai invita pe la tine.

– Ești binevenit oricând dorești. Mama și tata mi-au spus asta

înainte de plecare.

– Îmi pare bine că m-au plăcut.

– N-aveau cum să nu te placă. Ești un bărbat fermecător.

– Am reușit să te farmec? întrebă el cu interes.

– Ah, încetează să te mai răsfeți. Îmi pari și așa destul de îngâmfat.

El chicoti, dar nu continuă subiectul, și, spre marea dezamăgire a tinerei, începu să vorbească despre întâlnirea care avusese loc vinerea trecută între directorii companiei. Jane se îndepărtă cu un mare efort de speranțele sale romantice și se concentră asupra informațiilor pe care Nicholas dorea să le afle.

– Peste câteva săptămâni, nu vei mai avea nevoie să-ți spunnimic, concluzionă ea. Odată ce vei începe să lucrezi...

– Întotdeauna voi avea nevoie de ajutorul tău, o întrerupse el. Pentru mine, ești neprețuită, Jane. Mă întreb cum cineva atât de tânăr ca tine poate înțelege atât de bine oamenii.

Nu era genul de compliment pe care Jane și-ar fi dorit să-l audă, dar era mai bine decât nimic, așa că, aproape fără să vrea, se aplecă și-l strânse ușor de braț.

– Draga mea Jane, zise el pe neașteptate. Draga și minunata Jane.

Capitolul 3

Întoarcerea lui Nicholas la birou fu bruscă și, în câteva zile, toată lumea simți efectul acestei schimbări. Renunțând la supravegherea rețelei de corespondenți externi, se concentră în întregime asupra reorganizării departamentelor și a responsabilităților oamenilor implicați în fiecare secție. Mulți fură speriați de aceste demersuri și mulți chiar renunțară la slujbe, dar într-un timp uimitor de scurt, rezultatele dorite începură să apară. Jane era foarte mândră de el, iar tatăl său, deosebit de încântat, vorbi pentru prima oară despre retragere.

– Voi mai rămâne doar până la sfârșitul anului, zise el către Jane, într-o după-amiază. Apoi, am de gând să mă retrag.

– Nu pot să cred, șopti tânăra.

El zâmbi.

– Tu ce ai de gând să faci, Jane? Vei veni acasă și mă vei îngriji sau vei rămâne aici și vei lucra alături de Nicholas?

Nesigură dacă trebuia să ia în serios sau nu această întrebare, Jane

se hotărî să nu răspundă.

– Vorbesc serios, Jane. Când voi renunța, mi-aș dori să vii să stai cu mine.

– Sau să rămân aici, ca secretară, îi reaminti ea.

– Am glumit când am spus asta. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci este să lucrezi pentru Nicholas. E timpul să înceapă să te vadă ca pe o femeie.

Jane îi dădu dreptate. Conversațiile lor din ultima vreme erau foarte impersonale, subiectul cel mai disputat fiind viața lor profesională.

– Nu, Jane, reluă sir Angus. Nu trebuie să lucrezi pentru Nicholas. De asta îți cer să pleci. Am de gând să-mi scriu autobiografia și am nevoie să mă ajuți. Vei locui în casa noastră, ca un membru al familiei.

– Vă înțeleg planul, dar nu cred că va funcționa, răspunse ea cu blândețe. Știți că-l iubesc pe Nicholas, nu v-am mințit niciodată. Dar dragoste cu sila nu se poate.

– Îmi cunosc fiul mai bine decât tine, replică el cu încăpățânare. Se bazează pe tine mai mult decât își dă el însuși seama. Sunt convins că, dacă vei pleca din viața lui, va fi pierdut.

– Atunci, poate ar fi mai bine să plec într-adevăr, sugeră ea. Dacă îmi găsesc o slujbă în străinătate pentru câteva luni...

– Nu e un plan bun, o contrazise bătrânul. Absența ta îl va face să pună la îndoială cele întâmplate între voi.

– Ei bine, nici apropierea nu duce nicăieri, clătină ea din cap.

– Vino mâine seară la cină. Vreau să-i spun lui Nicholas că m-am hotărât să mă retrag și vreau să fii alături de mine în acele momente.

În acea seară, Jane se pregăti cu mare grijă. Își cumpără chiar o nouă toaletă, cheltuind o sumă mare de bani din economiile pentru mașină.

Delicată și proaspătă ca un boboc de trandafir, intră fericită în locuința din Orme Square, dar nu-l găsi decât pe sir Angus.

– Nicholas s-a dus la o petrecere, îi explică el, întinzându-i un pahar de șampanie. Dar se va întoarce pe la opt, așa că vom mai aștepta puțin cu cina.

– Nu cred că-mi va plăcea vreodată șampania, zise ea sorbind din băutură. De fapt, cred că mi se pare ciudat să bei șampanie, dacă n-ai nimic de sărbătorit.

– Sărbătorim faptul că arăți minunat, răspunse bărbatul, ridicând paharul. Îți stă foarte bine în roz.

– E o rochie nouă, recunoscu ea. Nicholas mi-a spus adesea că hainele mele sunt prea sobre, așa că...

Se opri, roși și sorbi din nou din pahar.

– Sunt sigur că-i va plăcea cum arăți, replică sir Angus, a șezându-se pe scaun și uitându-se la ceas. Ah, n-am destul timp pentru un trabuc. Nicholas va sosi înainte să-l termin.

Dar sir Angus se înșela, pentru că, la opt și un sfert, Nicholas sună și-l anunță că va cina în oraș. Jane încercă să-și ascundă dezamăgirea, dar durerea o copleși și toată veselia ei dispăru. Făcu un efort imens să-și poată păstra zâmbetul.

– Nu te supăra, zise sir Angus. Poate s-a întâlnit cu un prieten pe care nu l-a mai văzut de mult.

Jane avu însă impresia că absența lui Nicholas însemna mai mult decât realiza sir Angus.

A doua zi dimineață, când Nicholas intră în birou, avu deplina confirmare a bănuielilor sale.

– Tata e ocupat? întrebă el.

– Vorbește la telefon, dar cred că va termina în câteva minute.

Nicholas se îndreptă către fereastră și privi oamenii care treceau pe Fleet Street.

– Îmi cer scuze pentru ieri seară, zise el zâmbind.

Ea zâmbi la rândul ei.

– Nu-i nimic. Cred că a fost o petrecere pe cinste.

– Nu chiar. Nu-mi prea plac cocteilurile, dar cum Alec va pleca în America pentru câteva luni, am fost nevoit să merg.

Jane ar fi vrut să-l întrebe dacă motivul pentru care n-a ajuns acasă la cină era tot Alec, dar carnețelul pe care-l ținea în mână îi aminti că, oricât de mult ar fi ținut la el și oricât de prietenos s-ar fi arătat el, rămânea totuși o simplă secretară. Nimic mai mult. Cât de dureros era să lucreze pentru bărbatul pe care-l iubea! Nimic nu era mai demoralizant decât faptul că primea salariul la sfârșit de lună.

– Tatăl tău e liber, îl anunță ea.

El încuviință din cap și intră în birou. Jane se lăsă pe spate în scaun, întrebându-se dacă dragostea asta nebună îi va trece vreodată.

– Domnul Hamilton este?

Tânăra ridică privirea și zări un curier stând în ușa biroului, cu un dosar în mână.

– Este în birou, cu sir Angus.

– Îi puteți înmâna dosarul ăsta? întrebă curierul, așezând foile pe birou. A lăsat mesaj că are nevoie urgentă de aceste informații. Am fost la biroul său personal, dar secretara nu știa unde se află și știu că

datele îi trebuie înainte de a pleca la masă.

– Voi avea grijă să-l primească.

– Nu uitați, zâmbi bărbatul, plecând.

Jane privi curioasă dosarul. Era plin de tăieturi din ziare. Fără să stea pe gânduri, tânăra trase dosarul mai aproape. Oare de ce aceste foi erau atât de importante pentru Nicholas și de ce a cerut să le vadă înainte de a pleca la masă? Presupunând că erau informații despre cel alături de care avea să ia prânzul, Jane deschise dosarul și avu un șoc când descoperi fotografia unei tinere înalte și blonde. Răsfoi rapid hârtiile, observând că toate paginile erau tăiate din reviste de modă. "Carole Sheridan, modelul anului..." "Carole Sheridan neagă zvonurile cu privire la nunta ei cu magnatul oțelului..."

"Fac această meserie pentru că îmi place să muncesc, nu pentru că aș avea nevoie de bani, spune Carole Sheridan, cea mai nouă apariție pe scena modei", citi Jane.

Cu o privire lacomă – în ciuda unui vag sentiment de vinovăție – Jane parcurse cu răsuflarea tăiată fragmentele de ziare care descriau în culorii vii personalitatea femeii despre care era convinsă că reprezenta motivul absenței de ieri seară a lui Nicholas. Și iată că astăzi lua prânzul cu ea.

Cu mâini tremurătoare, aranjă dosarul și-l închise, apoi îl lăsă pe colțul biroului, departe de ea. Carole Sheridan. Era un nume familiar în lumea modei, deși în ultima vreme aparițiile ei în ziarele de profil începuseră să fie din ce în ce mai rare. În schimb, în jurnalele mondene, numele ei era mereu prezent, asociat cu acela al multor tineri bogați. Jane știa că femeia provenea dintr-o familie celebră și bogată. Tatăl ei era colonel în retragere.

Jane era gata să ia din nou dosarul să-l răsfoiască, când Nicholas intră pe ușă. Tânăra își trase rapid mâna, dar el îi sesiză mișcarea.

– A, deci a venit, zise el, grăbindu-se să ridice dosarul.

Rămase în fața ei și începu să răsfoiască hîrtiile, oprindu-se din când în când asupra unor rânduri. Apoi închise dosarul și i-l întinse lui Jane.

– Te rog să găsești un curier să-l ducă înapoi.

– Da, desigur, răspunse ea cu ochii plecați, simțind privirea lui arzătoare asupra ei.

– Haide, Jane, întreabă-mă.

– Ce anume? zise ea, ridicând privirea.

– Ce vrei să mă întrebi, răspunse el.

Jane tremură imperceptibil.

– De ce aș fi curioasă în privința lui Carole Sheridan?

– Pentru că orice femeie e curioasă în privința alteia. Am întâlnit-o ieri, la Alec, continuă el. Mi se pare incredibil că n-am cunoscut-o până acum.

Fiecare cuvânt al bărbatului îi confirma temerile și-și bătea parcă joc de speranțele ei.

– Nu chiar atât de incredibil, spuse ea pe un ton atât de natural încât se miră singură. În fond, înainte de accident n-ai prea stat la Londra.

El o aprobă, se uită la ceas și plecă grăbit.

Jane privi în urma lui, realizând că această plecare echivala cu o despărțire definitivă. Se întinse peste birou și ridică din nou dosarul; și-ar fi dorit să-l mai răsfoiască o dată, dar se luptă cu acest impuls și, încercând să se gândească în altă parte, legă dosarul cu o bandă

adezivă și sună curierul să vină să-l ridice.

În săptămânile care urmară, Jane și Nicholas se văzură din ce în ce mai puțin. În majoritatea serilor, bărbatul cina în oraș și, în rarele cazuri când rămânea acasă și Jane se afla acolo, părea distrat și nerăbdător. Numai când discutau despre afaceri îi acorda tinerei întreaga sa atenție, dar acest lucru reprezenta pentru ea o slabă consolare, pentru că în acele momente n-o privea deloc ca pe o femeie. O dată sau de două ori, numele lui Carole Sheridan apăru în conversații, dar acest lucru se întâmplă mai mult din greșeală. Jane observa că Nicholas făcea din viața lui sentimentală un secret, lucru care nu-i era deloc caracteristic, iar acest fapt nu putea fi de bun augur pentru speranțele ei. Nu că ar fi avut nevoie să știe mai multe amănunte despre povestea lui de dragoste... Simțurile îi spuneau că fiecare zi care trecea făcea ca momentele pe care ea și Nicholas le împărtășiseră să devină din ce în ce mai vagi, mai îndepărtate. Acest lucru îi făcea însă o oarecare plăcere, pentru că-l iubea foarte mult și nu voia ca el să se mai gândească la accident și la anul de convalescență.

Dar stoicismul lui Jane nu era împărtășit și de sir Angus. Trecu totuși destul de mult până când, într-o bună dimineață, bătrânul să deschidă în sfârșit discuția. Cu o seară înainte, o mică petrecere avusese loc la locuința din Orme Square, dar Jane nu știa că aceasta fusese organizată în cinstea lui Carole Sheridan și a părinților săi.

– Nicholas a înnebunit! explodă sir Angus. Colonelul e un om de treabă – tipul de militar – dar nevasta și fiica lui sunt ca doi vulturi.

Jane nu răspunse, iar sir Angus începu să se plimbe nervos prin încăpere.

– Nu ți-am spus că vin, în speranța că totul va trece repede și va fi uitat, continuă el cu glas aspru. Dar nu s-a întâmplat așa! tună el, fluturând din mâini. Nicholas e topit după fata asta. Nu suportă niciun cuvânt de critică la adresa ei.

Se opri din nou, așteptând ca Jane să replice. Tânăra se strădui să spună ceva.

– E foarte frumoasă și este un model de succes, vorbi ea în sfârșit.

– Nu neg, răspunse bărbatul. Dacă asta ar fi tot, n-ar fi atât de rău. Mulți bărbați s-au căsătorit cu niște păpuși și au fost foarte fericiți. Dar ținta ei este alta, și-a făcut o socoteală foarte inteligentă...

– Și ce e rău în asta? N-ați fi respectat-o dacă ar fi fost proastă.

– Nu-l iubește pe Nicholas, răspunse scurt bărbatul.

Jane își lovi palmele.

– De unde știți?

– La naiba, sunt un judecător destul de bun al caracterelor și-mi pot da seama de motivele ascunse ale unei persoane. Iar aceste două femei nu sunt motivate decât de bani.

– Nu credeți că sunteți nedrept? Majoritatea femeilor au nevoie de siguranță materială. Și apoi, sunt convinsă că s-ar fi putut mărita de mai multe ori, dacă ar fi vrut.

Departe de a-l liniști, observațiile lui Jane îl enervară și mai tare pe sir Angus.

– Până acum, nu prinsese un pește atât de mare. Acum îl are pe Nicholas în cârlig și n-are de gând să-i dea drumul.

Din pricină că era de acord cu spusele lui sir Angus, Jane încercă să pară cât mai nepărtinitoare.

– Nu e corect să judecăm pripit pe nimeni.

– Ce te face să crezi că e vorba de o judecată pripită? se strâmbă sir Angus. Am făcut niște cercetări temeinice, explică el, văzând chipul surprins al lui Jane. Și nimic din ce am aflat nu m-a făcut să-mi schimb părerea. Tânăra a fost logodită de două ori și de fiecare dată s-a despărțit de respectivul iubit din pricină că a întâlnit pe cineva cu mai mulți bani. Ultimul a fost magnatul oțelului, dar au apărut ceva probleme legate de companie, acțiunile au scăzut brusc și draga lui logodnică l-a părăsit. Chiar în acest moment, a intrat în scenă prostul de Nicholas, lovi el cu pumnul în masă.

Jane privi covorul, ascultând pașii apăsați ai lui sir Angus și mormăiala lui nemulțumită. Oricât de mult l-ar fi aprobat, îi era imposibil să se arate de acord cu el. Ca și cum sir Angus ar fi realizat în sfârșit situația tinerei, veni lângă ea și-i puse mâna pe umăr.

– Iartă-mă, Jane. Știu că aceste lucruri sunt dureroase pentru tine.

– Vreau ca Nicholas să fie fericit, zise ea repede, și dacă e îndrăgostit...

– Îndrăgostit pe naiba! explodă sir Angus. E doar amețit. I-am spus-o eu foarte bine ieri-seară. Poți avea o relație cu fata, dacă vrei, i-am spus, dar nu trebuie să fii destul de prost să te căsătorești cu ea.

– Nu cred că i-a făcut plăcere să audă așa ceva.

– Nu prea. M-a acuzat că sunt lipsit de moralitate. Dar e mult mai moral să începi o relație și apoi să renunți la ea, decât să te căsătorești și apoi să divorțezi.

Auzind cuvântul căsătorie, Jane se simți copleșită de un sentiment de amărăciune. Sir Angus, gata să-și continue discursul, se opri și o privi.

– Jane, draga mea, dacă te pot ajuta cu ceva... oh, dacă aș putea

să-l fac pe Nicholas să vadă...

– Vă rog, zise ea încet, nu mai vorbiți astfel. Am știut de la bun început că n-am nicio șansă. N-am nimic în comun cu Nicholas. Dacă n-ar fi fost accidentul, nici măcar nu ne-am fi întâlnit.

– Dar v-ați întâlnit, comentă sir Angus, și aveți multe lucruri în comun. Dacă n-ar fi atât de orbit...

– Putem schimba subiectul, vă rog? întrebă Jane. Nu cred că mai suport discuția asta.

Sir Angus o strânse ușor de umăr.

– Ia-ți liber restul zilei. Sunt convins că n-ai chef de muncă. Nici eu n-am.

– Dar mâine veți avea întâlnirea cu...

– Lasă, lasă, replică el. Poți pleca. Cumpără-ți o pălărie sau ce altceva cumpără femeile când vor să-și ridice moralul...

Deși avea în față câteva neașteptate ore de libertate, Jane se întoarse acasă. Privind sufrageria mică și frumos mobilată, fu izbită de lipsa ei de viață. Dar cum să fi fost însuflețită, când majoritatea timpului și-l petrecuse în locuința din Orme Square și când toate gândurile ei se îndreptau către Nicholas? Se lăsă într-un fotoliu și-și îngropă fața în mâini. Cât de naivă fusese să creadă că bărbatul se putea arăta interesat de ea, odată vindecat!

Cândva – când descoprise că era îndrăgostită de Nicholas – îl rugase pe sir Angus s-o lase să plece, dar bărbatul o făcuse să-i promită că va rămâne lângă el atâta vreme cât va avea nevoie de ajutorul ei. Acum, deși simțea că respectarea promisiunii îi solicita toată voința de care era capabilă, nu mai putea să-și ia înapoi promisiunea. Totuși, redusese mult vizitele pe care le făcea în casa

din Orme Square și nu se ducea acolo decât atunci când era sigură că Nicholas era plecat.

Realizând efortul pe care tânăra îl făcea pentru a-și regăsi echilibrul, sir Angus căuta să nu pomenească numele fiului său decât atunci când era vorba despre afacerile firmei. Jane îl vedea adesea pe Nicholas la birou, iar bărbatul se purta cu ea prietenos, așa cum o făcuse întotdeauna. Această atitudine însă, nu făcea decât să-i demonstreze fetei că interesul lui pentru ea era strict amical și frățesc.

Nu mai știa nimic despre relațiile dintre sir Angus și Nicholas pentru că, după cearta lor cu privire la Carole Sheridan, bătrânul n-o mai ținuse la curent cu evenimentele întâmplate în Orme Square, și singurele dăți când vorbea cu Jane despre chestiuni personale era atunci când o invita la cină la Savoy.

– Știu că nu vrei să mai vii pe la noi, zise el în chip de explicație, dar mă simt singur, Jane, și am nevoie de compania ta.

În timpul mesei, spre surprinderea tinerei, bărbatul îi vorbi despre ultima sa soție și o făcu să râdă povestindu-i despre verișorii săi și despre sora care-i mai rămăsese în viață.

– Mi-ar plăcea s-o întâlnești pe Agatha, spuse el, dar nu prea mai vine la Londra, de când i-a murit soțul. Erau un cuplu foarte unit.

– N-aveți alte rude cu care să vă vedeți? Mi se pare incredibil ca un bărbat cu poziția dumneavoastră să iasă cu mine.

– Ce poate fi mai normal decât un bătrân să-și invite la masă tânăra și frumoasa secretară? zise sir Angus.

Când fu adusă cafeaua, bărbatul începu să vorbească despre Nicholas, arătând clar că intențiile acestuia îi provocau o continuă

durere.

– Cred că mi-ar fi mai ușor să suport întreaga poveste, dacă aș crede că voi mai fi aici să-l ajut când întreaga poveste se va întoarce împotriva lui, începu sir Angus cu tristețe. Dar atunci când va realiza că a făcut o mare greșeală, nu cred că mă voi mai afla lângă el.

– Nu trebuie să spuneți asta. Sunteți încă tânăr și...

– Sunt bătrân, Jane, și nu-mi pare rău. Singurul meu regret este că nu te pot ajuta.

– Mă bucur că v-am cunoscut, răspunse ea. Dar trebuie să-mi promiteți că nu veți mai vorbi astfel... mă supără.

– Supărată sau nu, nici tu nu poți întoarce timpul.

Jane își aminti aceste cuvinte peste o lună, într-o sâmbătă dimineață, când intră în bucătăria părinților săi și citi în ziarul aflat pe masă următorul titlu:

"Regele presei a murit subit".

Tremurând, se așeză pe scaun. Când sir Angus o invitase la cină în acea seară, avusese el oare presimțirea că se apropie de sfârșitul vieții? Instinctul îi spunea că așa se întâmplaseră lucrurile și regreta acum că luase în râs cuvintele lui.

– Mă bucur că a murit repede, zise ea cu glas răgușit. Așa și-ar fi dorit.

– Acum, Nicholas a rămas singur, spuse mama ei. Nu crezi că ar trebui să te duci să-l vezi?

– N-are nevoie de mine, răspunse ea pe un ton fals indiferent. E cu iubita lui, Carole Sheridan. Acest eveniment le va schimba

planurile de logodnă, totuși, așa că Nicholas va face public anunțul abia peste câteva luni.

– Chiar crezi că se va căsători cu ea? reluă doamna Roberts.

– Desigur. Este foarte frumoasă. N-am văzut-o personal, dar mi-am dat seama din fotografii.

– Îți vei mai păstra slujba?

Întrebarea fu pusă de tatăl ei, în încercarea de a schimba subiectul. Jane se întoarse către el și-i zâmbi recunoscătoare.

– Mă îndoiesc. Poate doar atât cât e nevoie ca să las lucrurile în ordine. Îmi voi căuta, probabil, o slujbă peste hotare. Am vrut să fac asta în urmă cu câteva luni, dar i-am promis lui sir Angus că nu-l voi părăsi.

– Peste hotare! exclamă mama sa. Ce idee bună! Îți va face bine să călătorești.

Moartea lui sir Angus Hamilton ținu prima pagină a ziarelor multă vreme. Se vorbi mult despre cariera sa și de fiul care avea să-i urmeze la conducerea trustului. Pentru Jane, toată această publicitate fu foarte greu de îndurat, în special din pricina pozelor și a interviurilor cu Nicholas. Își dădu rapid seama că singura modalitate de a putea să-și regăsească pacea este să plece departe, în altă țară.

La o săptămână după înmormântare, primi o scrisoare de la avocatul lui sir Angus, în care-i cerea să asiste la deschiderea testamentului, care urma să aibă loc într-o zi de miercuri, la locuința din Orme Square. Asta însemna să-l întâlnească pe Nicholas, dar nu putea da înapoi, și răspunse printr-un scurt bilet că va fi acolo.

Capitolul 4

Soarele de mai intra pe largile ferestre ale încăperii din Orme Square și aurea părul blond al frumoasei tinere care stătea pe canapea și se uita cu ochi mari la Nicholas.

– Știu că trebuie să avem o ceremonie restrânsă, zise ea, dar nu văd de ce nu putem să-ți anunțăm rudele, de vreme ce oricum se află aici. După ce se va citi testamentul, se vor întoarce la casele lor, și ne va fi mai greu să-i contactăm.

Nicholas aprobă în tăcere, prea absorbit în contemplarea frumoasei Carole Sheridan pentru a-și bate capul cu vorbele. I se părea incredibil că o știe de atât de puțin timp și, totuși, nu-și mai putea imagina viața fără ea. Era convins că nu-și va găsi liniștea până când nu-i va deveni soție. Deși era obișnuit cu femeile frumoase, Carole i se părea cea mai minunată făptură de pe pământ, o ființă plină de grație și de drăgălășenie. Îi era imposibil să facă un gest brusc și se mișca de parcă ar fi fost o balerină. De altfel, și trupul ei ușor și delicat părea al unei dansatoare. Dar mai ales era fermecat de

chipul ei, cu ochi mari și verzi, umbriți de gene lungi, și de buzele sale arcuite și senzuale. Și totuși, în ciuda trăsăturilor sale perfecte, nu era o păpușă de porțelan. Era o persoană pasională și nu făcea niciun secret din faptul că-l dorea la fel de mult cum o dorea și el.

– O ceremonie restrânsă este necesară, zise Nicholas gânditor, deși nu e deloc corect față de tine. Tu ar fi trebuit să fii mireasa anului și fotografiile tale ar fi trebuit să apară în toate ziarele.

– Voi fi fericită dacă poza mea se va afla pe noptiera de lângă patul nostru, răspunse Carole Sheridan cu glas șoptit. Dragul meu Nicky, nu știi cât de mult te iubesc?

– Încă nu-mi vine să cred.

Ea râse delicat.

– Înainte să te cunosc, când îți vedeam fotografiile în ziare, mi se părea că ești un mare încrezut.

– Poate că sunt, replică el, dar nu în ce te privește.

Dorindu-și să poată roși după dorință, Carole își lăsă privirea în pământ, încercând să-și ascundă sclipirea de triumf din ochi. Ce proști erau bărbații! Oricât de inteligenți erau în afaceri, în dragoste deveneau sclavii propriilor dorințe. Ce bine că femeile erau ființe practice! În ce o privea, era înzestrată cu mult bun-simț și spirit practic, se felicită femeia în gând. Își aminti eforturile pe care ea și familia sa le făcuseră întotdeauna pentru a-și menține în societate un loc pe care nu și-l puteau permite.

Retras din armată din pricina problemelor de sănătate, colonelul Sheridan ar fi fost foarte fericit să-și petreacă restul zilelor în micuța lor casă înconjurată de o frumoasă grădină. Dar mama sa, gândindu-se la binele fetei lor și la viitorul tuturor, îl convinsese să

cumpere un apartament în Kensington, pe care, cu prețul unor sacrificii greu de imaginat, reușiseră să-l păstreze. Nimic nu fusese prea mult pentru a-i oferi fetei educația cuvenită și a o pregăti pentru o căsătorie strălucită.

Din clipa în care se făcuse destul de mare pentru a gândi singură, Carole înțelese că recuperarea averii familiei era responsabilitatea sa și, pentru că era și mai ambițioasă, și mai interesată de bani decât mama sa, își plănuise cu grijă fiecare mișcare pe câmpul de bătălie. Iar acum, războiul fusese câștigat. Sau cel puțin urma să fie la sfârșitul lunii, când avea să devină soția lui Nicholas. Ce mai conta dacă ceremonia avea loc într-o catedrală sau la oficiul stării civile, de vreme ce va avea pe deget verigheta și acces total la contul său din bancă?

Intrarea lui Devons, valetul, îi întrerupse visarea. Bărbatul îl anunță pe Nicholas că toată lumea se afla deja în bibliotecă, așteptându-l.

– Vin imediat, răspunse Nicholas, îndreptându-se către Carole. Haide draga mea, vom trece împreună și peste acest hop.

Ea își ridică privirea.

– Ești sigur că vrei să te însoțesc? E ceva personal și...

– Nu fi ridicolă, o întrerupse el. N-am secrete față de tine, adăugă bărbatul, dându-i mâna să se ridice. Și mi-ar plăcea să cred că nici tu n-ai secrete față de mine.

– Singurul meu secret este rochia pe care o voi purta la nuntă. În rest, știi totul despre mine.

– Ești o mică vrăjitoare, zise el cu glas răgușit de emoție. Hai să mergem!

Jane stătea la fereastra bibliotecii când Nicholas și Carole intrară ținându-se de mână. Nu mai vorbiseră de la înmormântare, când schimbaseră doar câteva cuvinte. Bărbatul veni direct către ea, privind-o în ochi plin de afecțiune.

– Ești palidă, zise el încet, nu te-ai simțit bine?

– Nu, nu, mă simt foarte bine, zise ea cu greutate. Dar casa îmi amintește de tatăl tău...

– A murit repede și n-a suferit, spuse Nicholas. Trebuie să nu uiți asta și să nu mai fii nefericită!

Nicholas zări apoi avocatul și se scuză față de Jane.

– Sunt gata, domnule Trupp, îl atenționă el. Să începem.

Avocatul citi cu o voce lipsită de expresie dorințele testamentare ale lui sir Angus legate de rude, angajați și servitori. Jane, privind chipurile celor din jur, realiză că, dacă bărbatul nu fusese întotdeauna un diplomat, după moarte reușise în sfârșit să mulțumească pe toată lumea. Când observă că servitorii o priveau cu insistență, își dădu seama că numele ei nu fusese încă pronunțat, roși și se întrebă dacă nu cumva domnul Trupp făcuse o greșeală când o invitase la citirea testamentului. Se părea că această interpretare era una corectă, de vreme ce avocatul se opri și lăsă foile pe masă, lângă el.

– Asta e tot, doamnelor și domnilor. Restul dispozițiilor prefer să le citesc numai în prezența domnului Hamilton.

Prin sală trecu un ușor murmur. Scaunele se deplasară pe podea cu un scârțâit puternic.

– Domnișoară Roberts, vă rog să nu plecați, adăugă avocatul. Dumneavoastră trebuie să mai rămâneți.

Încă o dată, privirele se fixară asupra ei. Roșind din nou, fata se îndreptă către fereastră. Ușa se închise și rămase singură în încăpere, alături de avocat, Nicholas și Carole. Fără să vrea, trebui să recunoască faptul că femeia era deosebit de frumoasă. Dar, totodată, părea o ființă arogantă și capricioasă. Totuși, era oare o ființă însetată de bani, așa cum o zugrăvise sir Angus? Nu o judecase prea aspru, pentru că era supărat că Nicholas n-o alesese pe Jane de soție? Pentru că nu putea răspunde la această întrebare, Jane o alungă din minte și se concentră asupra prezentului.

– Continuați, domnule Trupp, zise Nicholas nerăbdător. Știu la ce să mă aștept, tata mi-a spus în urmă cu câteva luni.

– Da, da, aprobă avocatul, ridicând documentele de pe masă și privindu-le cu interes. Dar sunt unele lucruri, domnule Hamilton, pe care aș prefera să le citesc numai în prezența dumneavoastră și a domnișoarei Roberts.

– Dacă vreți să plec, interveni Carole cu un ton inocent, atunci voi pleca.

– Nu, nu, o opri Nicholas. N-am niciun secret față de domnișoara Sheridan. Ne vom căsători la sfârșitul lunii, adăugă el în chip de explicație.

– Da, da, repetă avocatul, părând și mai încurcat. Dar aș prefera să rămâneți singur. E o formalitate care trebuie respectată... Nu vreau să fiu nepoliticos, după cum domnișoara Sheridan cred că realizează, dar...

Carole se îndepărtă cu mișcări grațioase și aruncă o ultimă privire către Nicholas.

Când ușa se închise, avocatul nu mai păru jenat și ridică dezinvolt

testamentul, reluând lectura. După ce auzi primele câteva propoziții, Jane rămase fără glas și nu mai putu asculta restul. Tot ce pricepea era că sir Angus o pusese într-o poziție foarte delicată și ingrată și că Nicholas – dacă era să se ia după expresia sa – îi devenise cel mai de temut dușman.

– Să mă căsătoresc cu Jane? strigă el. Cred că glumiți. Sau e o greșeală...

– Nu, scrie totul foarte clar aici, replică avocatul, arătând testamentul. Și totul este legal, domnule Hamilton.

– Cred că tata își ieșise din minți. Știa bine că o iubesc pe Carole și că vreau să mă însor cu ea. Cum să mă forțeze s-o iau de soție pe Jane?

– Dacă vreți să moșteniți banii...

– Mai bine rămân sărac.

– Căsătoria trebuie să dureze numai un an, adăugă avocatul, ridicând din nou actul și recitind pasajul cu pricina. "Las toată averea mea fiului meu, Nicholas, cu condiția să se însoare cu Jane Roberts și să rămână căsătorit cu ea o perioadă nu mai mică de un an. În acest timp, sper că-și va reveni în simțiri și va descoperi valoarea acestei fete, în comparație cu cealaltă. Dacă fiul meu...

– Nu vă mai deranjați, izbucni Nicholas. Nu vreau să mai ascult toate astea.

– Cred că ar trebui, zise domnul Trupp cu fermitate. "Dacă fiul meu nu va îndeplini condiția cerută, toată averea mea, precum și acțiunile pe care le dețin la firmă, vor fi împărțite societăților de caritate desemnate mai jos.

Avocatul ridică privirea.

– Vă sfătuiesc să luați în serios aceste lucruri, domnule Hamilton. După cum am precizat și mai devreme, testamentul este perfect legal. Dacă veți încerca să-l contestați, nu veți reuși.

– Ăsta e ultimul lucru pe care am de gând să-l fac. Credeți că vreau să se discute în presă despre problemele mele personale? Cred că era nebun. Nu-mi vine să cred!

Din doi pași, ajunse în fața lui Jane.

– A fost ideea ta, nu-i așa? întrebă el nervos. Tata nu s-ar fi gândit singur la treaba asta. Tu ai plănuit totul!

– N-am nicio legătură cu asta, șopti Jane. Sunt la fel de uimită ca și tine.

– Minți! Tata te plăcea și n-a făcut niciun secret din faptul că voia să mă însor cu tine. De asta a fost ușor să-l convingi.

– Nu l-am convins de nimic, strigă ea. Crede-mă, Nicholas, eu...

– Să te cred? replică el. Nu te-aș putea crede nici dacă mi-ai spune cât e ceasul.

Furia lui era atât de intensă, încât întreg trupul îi tremura și, pentru câteva clipe, Jane se temu să nu fie lovită. Cu un mare efort, bărbatul își regăsi însă stăpânirea de sine și se întoarse către domnul Trupp.

– Legal sau nu, n-am de gând să mă însor cu o femeie pe care n-o iubesc. Prefer să fiu sărac alături de Carole, decât milionar cu...

Fără să-și termine propoziția, bărbatul ieși, trântind ușa în urma lui. Jane își căută batista și se șterse la ochi. Domnul Trupp se apropie.

– Îmi pare rău pentru această scenă, domnișoară Roberts. Dacă aș fi putut-o evita...

– Nu e vina dumneavoastră. Nu v-ați făcut decât datoria. Nu l-ați putut convinge pe sir Angus să nu lase astfel de dispoziții absurde? Nu v-ați dat seama că strategia sa nu va funcționa?

– Am discutat cu sir Angus, desigur, răspunse avocatul, dar știți foarte bine ce fel de om era. Dacă își punea ceva în cap, nimic nu-l mai putea face să se răzgândească. Și, cum era convins că Nicholas trebuie să se însoare cu dumneavoastră...

– Dar nu astfel, protestă ea. Nu se poate. Și apoi, Nicholas nu va accepta niciodată.

– Nu, nu va accepta, dacă va avea posibilitatea de a alege, zise domnul Trupp. Dar domnișoara Sheridan va decide în locul său. Iar ea nu-i va permite să renunțe la banii ăștia, vă asigur.

Lui Jane, mândria nu-i permitea să se mărite cu un bărbat care n-o iubea. Dar, deși prima ei reacție fu aceea de a refuza să ia parte la toată această aventură, dragostea sa pentru Nicholas o făcu să se mai gândească.

Tăcerea care se lăsă fu întreruptă de bătaia pendulei. Cuvintele furioase și umilitoare ale lui Nicholas îi reveniră în minte, dar le alungă. Își dorea să creadă că, deși căsătoria nu-l va putea face s-o iubească, cel puțin va avea șansa de a-i demonstra ce fel de femeie era Carole Sheridan.

– Mă voi mărita cu Nicholas, dacă va fi de acord, zise ea cu voce tare.

– Stați fără grijă. Se va întoarce. Lăsați-i tinerei șansa de a-i deschide ochii.

Când Nicholas îi povesti lui Carole despre testament, tânăra fu înspăimântată. N-avusese niciodată nici cea mai mică îndoială în

privința opiniei bătrânului despre ea. Din prima clipă când se întâlniseră, bătrânul nu-și ascunsese deloc antipatia și-i arătase clar că nu se lăsa impresionat de farmecele ei. Deși încercase să-i intre în grații, eșuase lamentabil. De atunci, Nicholas evitase să mai vorbească despre tatăl lui și, deși Carole fusese furioasă din pricina comportamentului bătrânului, nu se simțise destul de sigură pe sine pentru a protesta sau a insista să fie acceptată de către sir Angus. Acum, era plină de o amară ranchiună împotriva lui Jane, o fată pe care o ignorase întotdeauna în rarele ocazii când o întâlnise și care, iată, îi amenința întreaga existență.

– Mai bine mă ia naiba decât să mă însor cu ea! zise Nicholas. I-am spus asta și în față! Ea l-a convins pe tata să facă un astfel de testament.

– Dar ce se întâmplă dacă nu te măriți cu ea? întrebă Carole.

– Toate proprietățile vor fi vândute și banii vor fi donați organizațiilor de caritate!

– E vorba despre mulți bani?

– Este vorba despre toate acțiunile tatei la firmă, despre averea sa personală și despre acțiunile mele, controlate tot de el.

– Dar tu n-aveai niciun ban al tău? întrebă Carole, terifiată.

– Numai cele câteva sute de lire pe an, moștenite de la mama. N-am avut nevoie de ele până acum, dar cred că se vor dovedi folositoare pe viitor. În orice caz, mai am salariul de președinte al companiei. Cel puțin, slujba rămâne a mea.

Se îndreptă către Carole și o luă în brațe.

– Nu trebuie să te îngrijorezi, draga mea. Îmi pot câștiga singur existența.

– Nu te voi lăsa! strigă Carole, smulgându-se din brațele lui. Nu te voi lăsa să riști atât din pricina mea, să dai cu piciorul unei astfel de averi... N-aș putea să suport acest gând. Gândește-te la viitor, Nicholas, la copiii noștri. Ei au dreptul la moștenire. În fond, dragul meu, un an nu înseamnă atât de mult, și ne puteam căsători imediat după ce scapi...

Argumentul lui Carole privind viitorul copiilor îl convinse. Tăcu vreme îndelungată, apoi zise:

– Bine, draga mea, așa voi face. Mă duc să-i spun... ar fi bine să terminăm cât mai repede. Dumnezeule, Carole, un an! Fiecare clipă mi se va părea o veșnicie.

Încercă s-o strângă la piept din nou, dar ea îi scăpă din brațe, înțelegând prea bine efectul pe care-l avea asupra lui și realizând că n-avea nevoie de niciun efort pentru a-l înmuia și a-l convige să accepte condițiile testamentului. Furia o sufoca pentru că, deși îl iubea pe Nicholas atât cât putea ea iubi un bărbat, nu-i era deloc folositor fără bani. Era mai bine să se însoare cu o altă femeie pentru un an. Apoi, nimic nu le va mai sta în cale.

– Haide, Nicky, să mergem înapoi în bibliotecă.

Ținându-se de mână, intrară din nou în încăpere și Nicholas se duse direct la Jane, privind-o cu o expresie atât de rece, încât tânăra se cutremură.

– Am vorbit cu logodnica mea, zise el, accentuând cuvântul "logodnica", și m-am hotărât să mă căsătoresc cu tine. Imediat. Pentru a putea termina anul impus cât mai repede. Voi face tot posibilul pentru a ne putea căsători la sfârșitul săptămânii. Avocatul te va informa asupra locului și momentului exact.

Apoi, întorcându-se către Carole, care o privi pe Jane cu ură, o luă de braț și spuse:

– Să mergem, draga mea. Afacerile mele cu Jane sunt încheiate.

Soarele dimineții intra pe fereastra dormitorului lui Jane, căzând pe ochii ei închiși și trezind-o. Stătu câteva clipe liniștită, realizând că astăzi era ziua nunții ei. Dar nu era copleșită de fericire, pentru că știa că, atunci când îl vedea pe Nicholas, ochii lui nu vor fi plini de dragoste și mâna lui n-o va strânge încurajator pe ai ei când vor sta în fața ofițerului stării civile, ca soț și soție.

Își aminti uimirea părinților săi când le spusese că se va căsători cu Nicholas. Mama ei păstrase o tăcere delicată, dar tatăl, nefiind la fel de subtil în citirea sentimentelor, întrebase:

– Tu te vei căsători cu Nicholas Hamilton?

– Da.

– Ca să vezi! Mama ta și cu mine... adică eu mi-am imaginat întotdeauna că se va însura cu femeia aia...

Doamna Roberts intervenise îndată:

– Jane știe foarte bine la ce te-ai gândit, dragule! E o decizie cam bruscă, nu? reluase ea, întorcându-se către fiica sa.

– Ne-am hotărât foarte repede.

– Așa e, așa e, șoptise tatăl său, apoi tăcuse, întâlnind privirea soției sale.

Doamna Roberts era convinsă că în spatele acestei decizii se ascundea ceva, dar, din clipa în care Jane fu destul de mare pentru a decide singură, n-o forțaseră niciodată să li se confeseze dacă ea nu părea doritoare și, cunoscându-și și iubindu-și foarte mult fiica, era convinsă că Jane le va spune întreaga poveste când va considera

necesar.

Se apropiase de ea și o prinsese pe după umeri.

– Sunt convinsă că tu și Nicholas aveți motivele voastre pentru această căsătorie și, dacă vei vrea vreodată să ni le spui sau vei avea nevoie de vreun sfat, știi bine că tatăl tău și cu mine te vom ajuta.

Jane își îmbrățișase mama.

– Știu, draga mea mamă. Sunteți cei mai minunați părinți din lume și vă voi spune adevărul îndată ce voi putea.

Nu știa exact de ce nu le spusese părinților adevăratul motiv pentru care se mărita cu Nicholas. Poate pentru că simțea că n-o vor aproba, ca niște oameni care nu consideraseră niciodată că banii reprezintă cel mai important lucru în viață. Și, dacă putea suporta criticile în ce o privea, n-ar fi suportat niciodată ca Nicholas să fie supus criticilor.

Cu singura ocazie în care vorbise cu el despre viitoarea lor nuntă, bărbatul îi spusese că preferă să păstreze secrete motivele ascunse ale acesteia.

– Altfel, mă voi face de râsul lumii, spusese el.

Iar când tânăra îi arătase că acest lucru se va întâmpla oricum atunci când nunta va fi anulată, Nicholas râsese amar și clătinase din cap:

– Bârfele vor spune fie că eu sunt labil, fie că tu ești frigidă! În oricare caz, va fi mai bine decât să se știe adevărul.

Jane își aminti aceste cuvinte în timp ce se îmbrăca pentru ceremonie, iar expresia îi deveni atât de îndurerată, încât mama sa pricepu că această căsătorie n-avea nimic de-a face cu dragostea. Dar atitudinea lui Jane descuraja orice discuție și, într-o tăcere solemnă,

doamna și domnul Roberts o însoțiră la starea civilă.

Nicholas și Alec Morris îi așteptau în hol și, de dragul aparențelelor, Nicholas o trase lângă el și o sărută pe obraz. Chiar dacă știa prea bine că era vorba despre un gest lipsit de semnificație, Jane simți că inima îi bate mai repede și trebui să se străduiască din răsputeri pentru a nu răspunde acestui sărut.

Peste câteva clipe, stătea alături de el în fața ofițerului stării civile. Ceremonia fu scurtă și formală, astfel că, abia când simți răceala verighetei de platină pe mână, realiză că totul se terminase.

Alec veni către ea cu un zâmbet larg pe chip.

– Cred că a venit momentul să sărut mireasa, dacă n-ai nimic împotrivă... se adresă el lui Nicholas.

Bărbatul zâmbi.

– Mă tem că nu pot fi de acord, dar mă poți săruta pe mine, dacă vrei!

Într-o cascadă de râsete, părăsiră oficiul stării civile și ieșiră afară, în soarele de vară. Deși încercaseră să țină secretă nunta, se treziră înconjurați de o sumedenie de reporteri și fotografi, care le cereau declarații și făceau de zor poze. Nicholas refuză să dea vreo declarație, dar blițurile aparatelor clipeau fără încetare, orbindu-i.

Zărind zâmbetul forțat al tinerei, Alec simți imediat că e ceva în neregulă. Când o întâlnise prima oară, fusese impresionat de această fată frumoasă și inteligentă. Dar acum părea atât de rece și de rezervată, încât se întrebă ce-l făcuse pe Nicholas s-o aleagă pe ea în locul lui Carole. Totuși, nimic din aceste gânduri nu i se reflecta pe chip și, jucându-și rolul de cavaler de onoare glumeț, conduse tinerii însurăței la Savoy, unde se ținea petrecerea.

Jane nu reținu mai nimic din desfășurarea nunții, deși râsese și vorbise atunci când fusese cazul.

Către după-amiază, se pregătiră pentru plecarea în luna de miere, pe care trebuia s-o petreacă la un hotel de pe coasta de sud. Așezată lângă Nicholas în mașina care mergea pe aleile înguste, își privea nervoasă verigheta. Din când în când, se uita la profilul bărbatului și, văzându-i bărbia fermă și buzele frumos conturate, simțea că lacrimile îi inundă ochii.

Nicholas conducea în tăcere, cu viteză. La șapte seara, mașina parcă în fața intrării unuia dintre cele mai luxoase hoteluri din țară. Luna lor de miere era gata să înceapă. Jane zâmbi. Ce mascaradă!

Bărbatul ieși din mașină fără un cuvânt și înconjură mașina ca s-o ajute să coboare, în timp ce hamalul scotea bagajele.

Peste câteva minute, ajunseră în apartamentul care le fusese rezervat.

Jane cercetă atent apartamentul și descoperi că, în afara unui mic salon, mai existau două dormitoare și o baie. Dormitoarele erau extraordinar de luxoase. Instinctiv, își alese primul dormitor în care intră și-și lăsă haina pe un scaun, îndreptându-se către șifonierul prevăzut cu oglinzi. Oare fata asta cu ochi mari și triști era chiar ea? Închise ochii pentru câteva clipe și, când îi deschise, îl zări pe Nicholas stând în prag, cu chipul întunecat și enigmatic.

– Ești obosită, zise el brusc. Vrei să cer să ni se trimită cina sus?

– Nu, mulțumesc, prefer să mâncăm la restaurant. Nu sunt obosită... doar emoționată de eveniment. Voi face o baie, mă voi schimba și mă voi simți îndată mai bine.

Se uită la ceasul de la mână.

– La opt și jumătate sunt gata. Îți convine ora?

– Da, la fel de mult ca oricare alta, replică el scurt. Dar trebuie să te avertizez că nu voi fi o companie foarte plăcută.

Ușa se trânti în urma lui. Jane simți că lacrimile îi inundă obrazul.

La ora opt și jumătate fix, intră în micul salon și-l găsi pe Nicholas așteptând-o.

– Bună seara, zise el pe tonul neutru pe care i se adresa când erau singuri.

Când intrară în restaurant, majoritatea capetelor se întoarseră după ei, pentru că formau un cuplu foarte frumos. Nicholas nu se simți însă deloc mândru, simțind numai amărăciunea de a n-o avea pe Carole lângă el.

În timpul mesei, bărbatul abia dacă vorbi, și asta numai atunci când era strict necesar. Bău, în schimb, mai mult decât de obicei. Pentru a-l face să se oprească, Jane insistă să danseze.

Era aproape două dimineața când se întoarseră în apartament, iar Jane se întrebă dacă sir Angus crezuse că Nicholas va face din căsătoria lor falsă una reală. Sau întreaga poveste se sprijinise pe ideea că tânara Carole își va găsi un alt bărbat? Niciuna dintre aceste idei nu părea logică, și Jane își dori pentru a mia oară să fi avut o indicație cât de vagă asupra a ceea ce sir Angus plănuia, pentru a-l implora să n-o facă. Ar fi fost mult mai bine dacă Nicholas s-ar fi căsătorit cu iubita sa Carole. Mariajul ar fi fost un eșec, iar ea ar fi avut șansa de a deveni o a doua alegere. Așa cum stăteau lucrurile acum, Nicholas nu va mai dori s-o vadă niciodată după încheierea relației lor, indiferent de cele ce se vor întâmpla între el și Carole. Întotdeauna va vedea în ea o intrigantă, care a urzit planuri diabolice

pentru a-i deveni soție.

Îndreptându-se către dormitorul propriu, Jane se opri o clipă, văzând că Nicholas își toarnă un pahar de whisky.

– La ce naiba te tot uiți? întrebă bărbatul, pe un ton iritat.

– Îmi pare rău, se scuză ea. Sunt surprinsă să te văd bând atât de mult...

– Nu te privește cât de mult beau eu.

– Poate ai dreptate. Dar m-am considerat întotdeauna prietena ta și, orice ai crede despre mine, îți doresc numai binele.

Nicholas trânti paharul pe măsuță cu atâta violență, încât o parte din băutură se vărsă.

– Dacă mi-ai fi fost prietenă, n-ai fi consimțit niciodată ca tata să mă forțeze să mă însor cu tine.

– Dar nu mi-a cerut acordul. Ăsta-i adevărul, Nicholas, jur.

Ochii li se întâlniră, iar privirea lui era dură și nervoasă. A ei – plină de lacrimi.

Apoi, fără să-și dea seama cum, se trezi în brațele lui, iar buzele sale îi apăsau gura.

Jane se agăță de el, întreaga ei ființă fiind copleșită de bucurie. Îi întoarse sărutul cu pasiune.

Șocul fu foarte mare când se simți împinsă brusc din brațele lui.

– Ce e? întrebă ea în șoaptă. Ce e, Nicholas?

El îi întoarse spatele și ridică din nou paharul lăsat pe masă.

– Du-te la culcare, Jane. Seara s-a sfârșit, la fel și prima zi din cele trei sute șaizeci și cinci pe care sunt forțat să le trăiesc alături de tine.

Capitolul 5

Jane privi sobra încăpere unde lua masa și oftă.

Se întorseseră în această dimineață din falsa lor lună de miere și-și vedea pentru prima oară de la căsătorie casa din Londra. Deși locuința era mare și spațioasă, mobila era posomorâtă, iar perdelele și covoarele erau mohorâte și lipsite de culoare.

Nicholas nu se deranjase să vină cu ea acasă. O lăsase în fața porții și plecase mai departe. Jane, mândră, nu-l întrebase unde se duce, iar el n-o informase. Probabil că-i era dor de Carole.

Cele două săptămâni pe care le petrecuseră împreună nu-i făcuseră să se înțeleagă mai bine. De fapt, mare parte din timp o petrecuseră despărțiți, Nicholas jucând golf, iar Jane plimbându-se pe străzile stațiunii. Totuși, pentru a păstra aparența unui cuplu normal, luau micul dejun și cina împreună.

Jane se simțea singură și fu recunoscătoare când fură nevoiți să se întoarcă la Londra.

Doamna MacGregor, servitoarea pe care Jane o știa de când

devenise secretara lui sir Angus, îi arătă cu plăcere casa și-i făcu un inventar amănunțit al proprietății.

Văzând casa, Jane realiză cu disperare că avea nevoie de o redecorare temeinică. Dar i se părea că n-ar avea dreptul să se ocupe de așa ceva și știa că trebuia să lase această treabă în sarcina lui Carole.

Ziua trecu repede și, când se îmbrăca pentru cină, cineva bătu în ușă. Era Nicholas.

– Bună, zise ea, cu un glas tremurat. N-am știut că ești acasă.

– N-am considerat necesar să te anunț că am venit.

– Chiar trebuie să fii mereu grosolan?

– Nu cred că trebuie să continuăm să ne prefacem și atunci când suntem singuri. Chiar dacă am fost obligat să mă căsătoresc cu tine, nu sunt obligat să mă port frumos. Dacă voiai să fiu politicos, trebuia să-i ceri tatei să stipuleze clar acest lucru în testament.

– Nu cred că a considerat necesară o astfel de adăugire. Probabil s-a bazat pe educația pe care ți-a oferit-o.

El nu răspunse, așa că Jane continuă:

– Nu mă aștept să mă crezi, dar îți dau cuvântul meu de onoare că n-am știut nimic despre toate astea. Dacă aș fi avut măcar vreo bănuială, aș fi încercat să... Dar ce rost are să încerc să te conving?

– Mă bucur că îți dai seama de asta. La ce oră se servește cina?

– La șapte și jumătate.

– Ar fi mai bine s-o amânăm până la opt. Nu cred că invitata noastră, Carole, va putea ajunge mai devreme.

– Carole! Ce caută Carole aici?

– Ai vreo obiecție?

– Nu, replică Jane pe un ton de gheață. Dar, știind că ești atât de grijuliu să nu dăm de bănuit, mă surprinde că ai invitat-o la cină în prima noastră zi acasă!

– Nu trebuie să te temi. E vorba de o cină liniștită alături de doi prieteni. Carole vine cu John Masters.

– Pictorul?

– Da. Ar trebui să ai mai multă încredere în mine. De aceea, îți sugerez să lași pe seama mea toată organizarea.

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele.

Nu trecu mult și Jane auzi zgomot de pași la parter. Cu un oftat adânc, se pregăti să-și întâmpine musafirii.

Carole stătea lângă Nicholas, îmbrăcată într-o rochie ca smaraldul. Oaspetele pe care-l adusese cu ea era un tip înalt, cu o figură ciudată, dar fascinantă.

Soțul ei o zări și veni către ea, luând-o de braț cu blândețe.

– Pe Carole o știi deja, dar nu cred că l-ai întâlnit pe John Masters. Masters, ea e Jane, soția mea.

Apoi, simțind că-și făcuse datoria, se întoarse lângă Carole.

Jane ezită o clipă, apoi se îndreptă către bărbatul care stătea lângă șemineu și-i întinse mâna. Masters zâmbi, uimit de grosolănia gazdei sale. Apoi, își aminti că auzise comentarii despre căsătoria bruscă a lui Hamilton cu fosta secretară a tatălui său, deși numele lui fusese legat de cel al lui Carole. Mulți încercaseră să afle câte ceva de la Carole, dar ea fusese foarte diplomată și nu păruse nici geloasă, nici dezamăgită.

John Masters avea o personalitate onestă și n-avea de gând să pună la îndoială dreptul altora de a trăi după bunul plac. Jane

pricepu îndată că musafirul lor era un tip de încredere și se simți bine alături de el.

– Mă bucur să vă întâlnesc, domnule Masters. Vă admir lucrările de mult, dar n-am crezut niciodată că voi putea să-mi exprim admirația personal.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă Hamilton. Mă simt flatat când o femeie frumoasă spune că-mi admiră opera.

Amândoi râseră, apoi el adăugă:

– Ați fost la ultima mea expoziție, la Abbot Galery?

– Da.

– V-a plăcut?

– Foarte mult. Dar... pot să fiu întru totul sinceră?

– Vă rog.

– Ei bine, am petrecut multă vreme în fața picturilor dumneavoastră și mi s-a părut că sunteți nemulțmit, de parcă ați căuta ceva. Se simte o tristețe în opera dumneavoastră, mai ales în peisaje. Nu mă înțelegeți greșit, nu vă critic lucrările, iar potretele sunt minunate, atât de pline de viață, dar celelalte tablouri...

– Sunteți prima persoană care-mi spune așa ceva.

– N-am vrut să vă supăr.

– Dimpotrivă, o întrerupse el, aveți dreptate. Când eram tânăr, pictam pentru că trebuia. Pictura era cel mai important lucru din viața mea, și încă ocupă un loc esențial. Dar în ultimii ani am realizat că nu este atotcuprinzătoare, așa cum am crezut. Am început să înțeleg că nu-mi mai umple viața așa cum se întâmpla când eram tânăr. Am continuat să pictez la fel de mult – pot spune chiar că am muncit mai înverșunat – dar simt că există încă goluri, lungi perioade

când sunt singur.

– Dar sunt convinsă că aveți mulți prieteni.

– Prieteni, da. Dar nu o prietenă.

– O prietenă?

– Da. Femeia care să-mi facă viața completă. Presupun că vă surprind spusele mele. Nu par tipul romantic.

– Nu, nu-i așa! Dar tonul dumneavoastră era atât de serios, încât am fost oarecum surprinsă. Credeți că veți recunoaște acea femeie când o veți întâlni?

– Sunt sigur. Știu exact cum arată.

– O! Deci ați întâlnit-o?

– Da. Recent.

– Atunci, răspunse ea ușor stânjenită, să înțeleg că la viitoarea expoziție, tristețea și căutarea vor fi dispărut din tablourile dumneavoastră.

– Clar ca lumina zilei. O nouă influență a pătruns în viața mea.

– Influență? întrebă Nicholas. Nu-mi spune că Jane are vreo influență asupra ta. Ai grijă, maestre, soția mea obișnuiește să se dea pe lângă oameni pentru a-și atinge scopurile.

– N-aș spune asta, Hamilton, râse Masters. Soția dumneavoastră n-a încercat să ajungă nicăieri cu mine.

– Nu? Atunci cred că e mulțumită cu ce a reușit în privința mea.

– Cinăm? interveni Jane și, fără să mai aștepte vreo confirmare, intră în salon.

Cina fu un coșmar. Nicholas și Carole vorbiră mereu între ei, fără să se deranjeze s-o bage în seamă pe Jane.

După masă, Carole se ridică și puse muzică. Apoi se întoarse și-i

întinse mâna lui Nicholas.

– Hai să dansăm, Nicky, zise ea plină de entuziasm.

Bărbatul se ridică și o luă în brațe. Jane îi privea, epuizată. Cât de proști erau bărbații! Acum, Nicholas vedea în Carole o floare de colț, greu de atins și, ca orice bărbat în căutarea idealului, ar fi dat orice s-o aibă. Oftând, Jane se rugă în gând ca Dumnezeu să-i dea puterea să îndure acest an, până când Nicholas avea să-și vină în simțiri.

John Masters zise blând:

– Vrei să-mi arăți grădina? Îmi place foarte mult mirosul florilor noaptea.

– Încă n-avem flori, zâmbi ea.

Ieșiră prin largile uși vitrate și coborâră cele patru trepte care conduceau către grădină. Traversară gazonul și ajunseră la banca din lemn pe care se așezară fără să vorbească.

Masters își scoase pipa și o aprinse în tăcere, oferindu-i tinerei răgazul să-și revină. Dar când o privi, peste câteva momente, văzu că ochii ei erau plini de lacrimi.

– Dacă aș fi în locul tău, n-aș lua atât de în serios o ceartă între îndrăgostiți.

– Ceartă între îndrăgostiți, repetă Jane. Dacă ar fi numai atât...

– Vrei să discutăm despre asta? Sunt un tip extrem de discret!

Blândețea lui o convinse rapid și Jane începu să povestească tot ce se întâmplase de la moartea lui sir Angus încoace.

– Asta e toată povestea, concluzionă ea. Deși Nicholas e hotărât să evite publicitatea, nu pare să-i pese de lucrurile pe care le face acasă. Vezi tu, eu sunt nimeni! Mai rău, sunt persoana care l-a împiedicat să se însoare cu iubita lui Carole. Gândurile și

sentimentele mele nu contează, ci numai Carole, mereu Carole. O urăsc!

Tânăra izbucni din nou în plâns și John Masters o luă ușor în brațe. Rămase așa mult timp, bucurându-se de căldura apropierii acestui străin și dorindu-și din toată inima ca în locul lui să fi fost Nicholas.

Master fu primul care se mișcă.

– Ar fi bine să intrăm în casă. Ai să răcești.

Ea se îndreptă către intrare, dar bărbatul o opri.

– Nu, nu pe aici. Nu mai există altă ușă? Nu trebuie să-i lași să vadă că ai plâns.

Fără să răspundă, Jane îl conduse către o ușă lăturalnică. La capătul scărilor, se opriră.

– Du-te direct în pat și nu mai fi supărată. Lucrurile ți se vor părea mai simple dimineață.

Bărbatul se aplecă și o sărută pe frunte, iar ea îi spuse timid "noapte bună".

Masters rămase pe loc, privind în urma ei cu un zâmbet trist. Iată de ce subtilă ironie putea da dovadă viața! Era îndrăgostit de o femeie care-și iubea nebunește soțul care, din câte se părea, nici măcar nu era conștient de existența ei!

Ridică din umeri. Nu putea decât să spere că, în viitor, Jane ar putea să-l prefere pe el. Până atunci, va trebui să-i fie doar prieten, gata s-o ajute, fără să-i pese cât îl va costa acest efort. Oftă și ieși în stradă.

Termenii testamentului prevedeau ca Nicholas și Jane să aibă drepturi bănești egale în timpul mariajului lor de un an. În ce o

privea, n-avea de gând să utilizeze partea ei de bani, lucru care-i adusese considerabile probleme financiare. Cheltuise toate economiile pe trusou și rămăsese cu foarte puțini bani, astfel că se întreba cum va reacționa Nicholas dacă îi va spune că avea de gând să-și ia o slujbă cu jumătate de normă.

Problema se rezolvă însă într-un mod neașteptat. Într-o seară, înainte de cină, Nicholas veni să discute cu ea.

– Trebuie să dăm o petrecere, și mă tem că e vorba despre o petrecere mare. Ar părea ciudat să nu te prezint cum trebuie în fața societății.

– Credeam că o astfel de obligație aparține trecutului, răspunse ea sec.

– Unii dintre directorii companiei sunt foarte tradiționaliști. Oricum, trebuie să dăm petrecerea și gata!

– N-ar fi mai puțin jenant dacă n-am face-o? În fond, nu voi fi soția ta decât un an.

– Am fost de acord să păstrăm aparențele. Vom da o recepție afară și vom închiria un cort.

– Dar va fi foarte scump!

– Câteva sute de lire. Pot să-mi permit, Jane. La fel și tu.

– Nu este vorba despre ce-ți poți permite sau nu. E vorba de prea mulți bani pentru a-i cheltui într-o singură seară.

El nu răspunse și o privi critic.

– Ar fi bine să-ți mai cumperi niște rochii.

– N-am nevoie de alte haine, mulțumesc.

– Eu îmi joc rolul în șarada asta, așa că te rog să te implici și tu.

– Ce legătură au hainele cu mariajul nostru? În orice caz, găsesc

că am destule.

– Da, dar nu hainele care ți-ar trebui în calitate de soție a lui Nicholas Hamilton.

– Ce are rochia asta?

– Nimic. E foarte drăguță. Doar că secretara mea are una la fel!

– Asta nu înseamnă decât că am cumpărat-o din același loc.

– Tocmai asta e problema.

– Ești un mare snob! Milioane de oameni își cumpără haine de-a gata în ziua de azi. Chiar și familia regală!

– Și tu poți să-ți cumperi, dar la ocazii trebuie să porți toalete speciale. Apropo, editorul unei publicații de lux m-a întrebat dacă vrei să le acorzi un interviu. Jane, reluă el, întotdeauna vor exista oameni care au bani și oameni care au avere.

– Iar eu fac parte dintre cei care "au avere"?

– Pentru un an, da, aprobă el, îndreptându-se către ușă.

– Nicholas, îl strigă ea. Nu mi-ai spus nimic despre petrecere. Când va avea loc, câți invitați vor fi și de unde vrei să-mi cumpăr rochia.

– Petrecerea o să fie peste două săptămâni, vor fi șapte sute de persoane și-ți poți lua rochia de la orice designer dorești.

– Dar Carole? Va veni și ea?

– Desigur.

– De ce, "desigur"? Nu crezi că e ridicol să dai o petrecere ca să mă prezinți societății londoneze și să-ți inviți prietena la aceeași petrecere? Dacă nu vrei să apară zvonuri...

– În afară de faptul că este femeia pe care o iubesc, Carole face parte din cercul meu de prieteni. Nimeni nu va găsi că prezența ei e

bizară.

– În afară de mine. Data trecută când a venit la cină, m-a ignorat toată seara.

– Doar nu te așteptai să te copleșească tot timpul cu atenția ei!

– Nu, admise Jane. Dar nici nu mă așteptam să-ți accepte invitația. Suntem căsătoriți pentru un an, Nicholas, și atâta vreme cât mă aflu în casa asta, nu vreau s-o mai văd pe Carole. Dacă vine la petrecere, atunci ea va trebui să fie gazda!

– Bine, răspunse bărbatul. Din nefericire, trebuie să fiu de acord cu tine. Dar nu vei mai stabili alte reguli. Nu mă aștepta cu cina. Plec.

Ușa se închise în urma lui cu zgomot și Jane rămase singură, savurând prima ei mică victorie.

Se hotărî să nu-și cumpere rochia de la un mare designer, ci o alese dintr-un elegant magazin din Kensington. O purtă prima oară în seara petrecerii și fu foarte încântată de alegerea făcută. Înainte de sosirea invitaților, Nicholas o chemă în bibliotecă.

Jane intră în încăpere, neputându-și stăpâni un mic tremur la vederea lui Nicholas – întunecat și distant în costumul de petrecere.

– Am ceva pentru tine, zise bărbatul. Deschide.

Un mic țipăt de uimire îi scăpă când, deschizând cutia, Jane zări un set de bijuterii de o rară frumusețe, făcute numai din diamante și smaralde, sclipind pe un pat de catifea neagră.

– E minunat! șopti ea, atingând brățara, cerceii și mângâind colierul. Niciodată n-am văzut ceva mai frumos.

– N-a mai fost purtat de mult. Ultima persoană a fost mama mea. Haide, probează-le.

– Nu cred că pot purta ceva atât de valoros.

– Nu fi ridicolă. Smaraldele familiei Hamilton sunt celebre în toată lumea. Fiind soția mea, adăugă el sarcastic, trebuie să le porți.

Jane ascultă, punându-și brățara și cerceii și simțind cu plăcere greutatea și răceala pietrelor prețioase.

– Și colierul, comandă bărbatul.

– Nu crezi că e prea mult?

– Nu pentru o astfel de ocazie. În fond, e marea ta seară, nu o înmormântare.

Din expresia lui, Jane ghici că bărbatul ar fi preferat această ultimă variantă.

Cu degete tremurătoare, își puse la gât colierul. Apoi se întoarse și-l privi. Diamantele sclipeau ca un curcubeu, făcând-o să pară o regină de o puritate virginală. Nicholas, impresionat de grația ei, simți că inima îi bate ciudat de repede.

Nervos, se grăbi să plece și adăugă:

– Oaspeții au început să sosească. Trebuie să fim gata să-i primim.

O lăsă să treacă înaintea lui, iar Jane păși cu pas nesigur, temându-se că se va împiedica. Simțindu-i ezitarea, Nicholas îi oferi brațul. Deși știa că nu era un gest făcut de plăcere, tânăra îi zâmbi.

Grupurile soseau unul după altul, și Jane pierdu socoteala invitaților, deși realiză că prin fața ei treceau acum majoritatea directorilor companiei, pe care-i știa numai din vedere.

La începerea dansului, Nicholas o luă de mână și o prezentă singurei sale mătuși.

– E o persoană cam dificilă, o avertiză el pe Jane, dar e un mare caracter și țin foarte mult la ea.

– Să înțeleg că trebuie să jucăm comedia dragostei mai mult decât

în fața altora, șopti ea.

Femeia în fața căreia se opriseră avea părul alb strâns într-un coc aristocratic, iar ochii săi negri sclipeau mândri pe fața ei frumoasă. Părea înaltă, deși stătea pe scaun, iar rochia ei din catifea neagră era cam demodată.

– Mătușă Agatha, ea este Jane, făcu Nicholas prezentările.

– În sfârșit, ne cunoaștem, spuse bătrâna, întinzând tinerei o mână ca o gheară plină de inele. A fost urât din partea ta că nu m-ai invitat la nuntă.

– A fost foarte rapidă, începu Jane, și nu...

– E vina mea, o întrerupse Nicholas. Am vrut să fie o ceremonie liniștită, iar dacă ai fi venit, n-aș mai fi avut nicio șansă!

Bătrâna râse scurt:

– Dacă vrei să spui că mă îmbrac excentric, trebuie să-ți spun că vârsta înaintată îmi dă dreptul la unele plăceri!

Apoi, se întoarse către Jane și arătă scaunul din dreapta ei:

– Stai jos și hai să vorbim, copila mea! Nicholas, tu du-te și întreține-ți oaspeții!

– Ascult-o pe mătușa ta, Nicholas, interveni Jane pe un ton ușor maliții os.

Nicholas plecă ridicând din umeri, iar mătușa Agatha se întoarse către proaspăta ei nepoată.

– Angus ți-a vorbit despre mine?

– Mi-a spus că-i pare rău că nu vă vedeți mai des.

– Cred că i-ar fi părut și mai rău dacă ne-am fi văzut! Când eram mici, îmi spunea "groaznica Aggy". Și asta pentru că n-am fost niciodată de acord cu ideile lui. Ce părere ai despre ultima lui idee?

– Care idee?

– Să-l pună pe Nicholas să te ia de soție. Credeai că nu știu nimic despre asta, nu-i așa? adăugă bătrâna, văzând chipul mirat al lui Jane. Doamne, copilă, doar nu credeai că Angus își va face testamentul fără să mă consulte. Într-o oarecare măsură, pot spune chiar că a fost ideea mea.

Jane era prea uimită pentru a răspunde. Dacă această femeie voluntară și inteligentă aprobase planul lui sir Angus, era clar că spera să dea rezultate.

– Chiar credeți că-l pot îndepărta pe Nicholas de Carole? întrebă ea într-un final.

– Nu pariez niciodată, dar aș spune că șansele sunt jumătate-jumătate...

Mătușa Agatha se opri brusc și, întorcându-se în direcția în care femeia privea, Jane îl văzu pe Nicholas însoțit de John Masters. Pentru că își imaginase că bărbatul făcea parte dintre prietenii apropiați ai lui Carole, tânăra fu surprinsă să-l vadă la petrecere.

– Ce bine îmi pare să te văd, începu bătrâna, când cei doi se apropiară. Pictorul meu favorit. Am cumpărat trei tablouri de ale tale la ultima expoziție, chiar dacă prețurile nu sunt deloc mici.

John Masters zâmbi și sărută mâna bătrânei cu un gest neobișnuit de galant.

– Ce mai face cea mai frumoasă femeie din Londra?

– A doua ca frumusețe, îl corectă bătrâna. Jane e acum pe primul loc. Ai făcut o alegere foarte bună, băiete, se adresă ea lui Nicholas. Ar trebui să-l rogi pe John Masters să-i facă portreul.

– Avem destul timp pentru asta, răspunse vag Nicholas.

– Nu prea mult. Avem nevoie de un moștenitor, iar Jane nu se va lăsa pictată când va fi dolofană și însărcinată.

Jane roși și privi către Nicholas, care părea foarte jenat.

Numai John Masters părea foarte serios și punctă tăcerea care se lăsă cu un hohot ciudat.

– De fapt, mi-ai face o favoare dacă mi-ai îngădui să-ți pictez soția, se adresă el lui Nicholas. Pentru următoarea expoziție, pregătesc tema "doamnei brune" din sonete.

– Excelentă idee, interveni mătușa Agatha.

Nicholas murmură câteva cuvinte de aprobare și, pentru prima dată de la nunta lor, Jane fu amuzată de situația apărută.

– Mă bucur că totul s-a stabilit, zise ea către Nicholas pe un ton degajat. Începusem să mă simt ca una dintre nedoritele neveste ale lui Henric VIII. Apoi, Jane își concentră atenția asupra mătușii.

– Acum că ne-am cunoscut, veți veni mai des la Londra?

– Desigur, îmi va face mare plăcere.

La terminarea petrecerii, Nicholas comentă primirea neașteptată de care se bucurase Jane din partea mătușii.

– I-ai făcut o impresie bună. De obicei, nu se atașează atât de repede de oameni.

– Înțeleg. Mi-am dat seama de asta. Are așteptări foarte mari de la ei.

– Dar le și oferă mult în schimb, răspunse el. Poate n-ai realizat încă, dar e foarte blândă și sentimentală.

– Sunt convinsă că e așa, replică Jane, amintindu-și contribuția mătușii la realizarea testamentului. Întreaga casă era liniștită, iar aerul miroasea încă a flori și a fum de țigară. Jane se opri în mijlocul

încăperii, încercând să-și dea jos colierul.

– Nu mă ajuți? întrebă ea. Nu reușesc singură.

Își plecă fruntea și așteptă. Când mâna lui atinse pielea ei delicată, pulsul bărbatului crescu, iar acest lucru îl făcu neîndemânatic. Până la urmă reuși să deschidă încuietoarea, și se îndepărtă repede, cu colierul strălucind în mână.

Realizând că Nicholas fusese impresionat de apropierea sa, Jane încercă să-și ascundă satisfacția și zise, cu ochii în pământ:

– Mulțumesc că m-ai lăsat să port aceste minunate bijuterii.

– Poți să le porți oricând dorești.

– Mă îndoiesc că va mai exista o ocazie ca asta, răspunse ea, îndreptându-se încet către ușă. A fost o petrecere foarte frumoasă, Nicholas. Mulțumesc foarte mult.

– A fost plăcerea mea, replică el formal.

Ușa se închise, dar mirosul ei feminin persistă în încăpere, amintindu-i de prietenia care-i legase cândva. Dacă circumstanțele ar fi fost altele – dacă n-ar fi întâlnit-o pe Carole – ar fi ajuns, poate, s-o iubească pe Jane. De multe ori fusese cât pe ce să se îndrăgostească de ea, dacă ea l-ar fi încurajat mai mult... Supărat pe sine, clătină din cap. Ce naiba se întâmpla cu el? Jane nu reprezenta pentru el decât o piedică în calea viitorului său fericit. O iubea pe Carole. Carole... În minte îi veni chipul ei, ironic și provocator, și Nicholas așeză repede bijuteriile în caseta lor, o închise și se duse la culcare.

Dar, deși se gândi la Carole înainte să adoarmă, toată noaptea o visă pe Jane. Un vis ciudat, care-l făcu să se trezească în sudori reci, îngrijorat și trist, plin de o emoție necunoscută.

Capitolul 6

Stând în pat a doua zi dimineață, Jane își savură succesul avut la petrecere, succes cu atât mai plăcut cu cât Carole nu se aflase acolo. Dacă femeia asta s-ar fi aflat mereu departe, l-ar fi putut avea pe Nicholas numai pentru ea.

Din această plăcută reverie, fu trezită de servitoarea care-i aduse micul dejun.

– Soțul meu a plecat deja la birou? întrebă ea.

– Era gata de plecare când am urcat să vă aduc masa.

Jane aprobă din cap și, rămasă singură, începu să se gândească la felul extraordinar în care Nicholas reușise să preia controlul afacerilor, asigurându-și, într-un timp foarte scurt, loialitatea tuturor angajaților. Gândul că soțul ei muncea atât, îi trezi un sentiment de vinovăție pentru viața ei leneșă. O existență făcută numai din plăceri nu i se potrivea, hotărî ea, și se întrebă cum avea să-și petreacă singuratica și lunga zi pe care o avea în față.

Ca de obicei, sfârși prin se duce la librărie ca să-și cumpere cărți.

Pe când aștepta să fie împachetate, auzi în spatele ei o exclamație și, întorcându-se, îl zări pe John Masters.

– Ce plăcere să te revăd! o întâmpină el, privind cărțile pe cale să fie împachetate. Nu știam că te interesează grădinăritul.

– Nu mă pricep decât să culeg flori, râse ea. Cărțile sunt pentru tata.

După ce Jane plăti, amândoi se îndreptară către ieșire.

– Mai ai cumpărături de făcut?

– Nu.

– Vrei să luăm prânzul împreună?

– Sigur.

Peste douăzeci de minute, se aflau în restaurantul Caprice, așezați confortabil la o masă.

– Ei? întrebă John. Ce mai face fermecătorul Nicholas? Lucrurile merg în favoarea ta?

– Am câștigat ultima rundă împotriva lui Carole.

– A, de asta n-a fost la petrecere! Chiar mă întrebam care a fost motivul. Îl iubești foarte mult, nu-i așa?

– Nu cred că mai pot iubi vreodată pe altcineva.

– Ar fi mai bine dacă te-ai mărita cu mine, zise el deodată.

– Glumești? se miră Jane.

– Nu, sunt foarte serios.

– Dar... abia mă cunoști... Nu...

– Știu, draga mea. Dar astfel de lucruri se mai întâmplă. Trăiești multă vreme convins că nu ți se poate întâmpla așa ceva, și deodată... Vezi o singură dată o fată și te îndrăgostești de ea. Pur și simplu.

– Nu te poți îndrăgosti astfel.

– Glumești? replică el.

– Îmi pare rău, șopti ea.

– Uită ce am spus, reluă bărbatul. Putem totuși rămâne prieteni, nu-i așa?

– Desigur! Am nevoie de prietenia ta mai mult decât de orice.

Deodată, atenția lui Jane fu atrasă de intrarea în restaurant a unui cuplu.

– John! Nicholas și Carole sunt aici, zise ea emoționată.

– Te-au văzut?

– Cred că da. Se uitau direct către masa noastră.

– Nu le da atenție și continuă să mănânci. În ziua de azi, nu înseamnă mare lucru ca soții să ia masa separat.

– Da, ai dreptate, ar trebui să nu mă mai gândesc la impresia pe care i-o fac.

Privind-o, John conștientiză că Jane își pierduse toată veselia și se înfurie împotriva sorții care o făcuse să iubească un bărbat care n-o voia, când el ar fi dat orice să aibă șansa pe care Nicholas o respingea.

– Încearcă să pari la fel de entuziasmată de compania mea cum este Carole de prezența soțului tău, o sfătui John. Știi ce, Jane, am o idee, adăugă el după o scurtă ezitare.

– Ce idee?

– Să ieșim diseară împreună.

– De ce?

– Nu ești deloc o persoană cu tact, Jane. Tocmai ți-am mărturisit că te iubesc și, când te invit în oraș, mă întrebi de ce.

– Dragul meu John, iartă-mă.

– Nu-i nimic, draga mea. Dar vei ieși cu mine, nu? Trebuie să-i

arăți lui Nicholas că alți bărbați te plac, deși el nu te găsește atrăgătoare.

Dacă John i-ar fi propus așa ceva înainte să-i vadă pe Carole și pe Nicholas împreună, Jane ar fi refuzat. Dar nici acum nu putea primi această propunere cu inima deschisă. Pentru ea, fusese un șoc să descopere că John era îndrăgostit de ea, și i se părea nedrept să se folosească de el pentru a-i stârni gelozia lui Nicholas. În cele câteva săptămâni care trecuseră de la nuntă, îl întâlnise pe John de mai multe ori, deși nu mai fuseseră singuri din noaptea în care plânsese pe umărul lui. Totuși, bărbatul ocupa un loc important în lista ei de prieteni și faptul de a-i accepta oferta nu însemna decât să-l rănească mai târziu.

Ghicind ce se petrecea în mintea ei, bărbatul se apropie de ea.

– Uite ce e, draga mea, uită mărturisirea mea de dragoste. Prefă-te că n-am spus nimic despre asta niciodată și privește-mă ca pe un prieten. Vino cu mine în seara asta și nu te mai gândi atât la consecințe.

– Dar e greșit să mă folosesc de tine.

– Niciodată, nicio fată n-a stat pe gânduri când am invitat-o în oraș, râse el. Îți poruncesc să spui da!

– Bine, John, sunt de acord. Și voi încerca să uit declarația ta. Pentru mine ar fi foarte trist să pierd prietenia care ne leagă.

– Asta nu se va întâmpla niciodată, prostuțo, răspunse el, gândindu-se că, întreaga lui viață, o va ajuta pe această fată care-l făcuse să realizeze deșertăciunea unei vieți fără dragoste.

Mereu conștientă de prezența celor doi la masa vecină, Jane se hotărî dintr-o dată:

– Te superi dacă plecăm? întrebă ea, punând deoparte furculița.

– Dar n-am terminat de mâncat.

Apoi, văzându-i expresia, adăugă:

– Foarte bine, draga mea, voi cere nota.

În drumul către ieșirea din restaurant, fură nevoiți să treacă pe lângă masa la care se aflau Carole și Nicholas.

– Capul sus, îi șopti John la ureche.

Aceste cuvinte o făcură să zâmbească și, când ajunseră în fața soțului ei, rosti cu dezinvoltură:

– Bună, Nicholas! Trebuia să-mi fi spus că te vei afla aici. E stânjenitor să mă întâlnesc cu soțul când iau masa cu un alt bărbat!

Nicholas nu răspunse la această aluzie.

– Luați cafeaua cu noi? întrebă el.

Înainte ca Jane să poată replica, John interveni:

– Îmi pare rău, bătrâne, dar eu și soția ta avem o întâlnire. La două, trebuie să ajungem la o expoziție de artă.

Fără să dea alte lămuriri, bărbatul o luă de braț și ieșiră din restaurant. Jane remarcă plăcut surprinsă privirea uimită a soțului său.

– Ei, ei, zâmbi Carole în urma lor. John pare foarte hotărât. Crezi că se va însura cu ea după ce vei obține anularea căsătoriei?

– De unde naiba vrei să știu?

– Nicky!

– Iartă-mă, draga mea, își reveni bărbatul. Mă simt destul de prost astăzi.

– Nu-i nimic, iubitule.

Dar, deși cuvintele ei sunară într-adevăr împăciuitor, Carole

remarcă nota ciudată din glasul bărbatului și-și promise să-l forțeze să inițieze procedurile de anulare a mariajului îndată ce va fi posibil.

Jane ajunse acasă la patru după-amiază. Traversă holul cântând și se opri brusc, observând surprinsă că Nicholas o aștepta într-un fotoliu.

– Ai întârziat, zise acesta scurt.

Toată ziua, Nicholas încercase fără succes să se concentreze asupra muncii. Imaginea lui John Masters alături de soția sa îl bântuise fără încetare.

– Am fost foarte surprins să te văd luând masa cu John, adăugă el. Nu știam că sunteți prieteni.

– Tu ne-ai făcut cunoștință, replică ea entuziastă. Totuși, e prima dată când am ieșit împreună.

– Și sper că va fi și ultima. Dacă...

Bărbatul se întrerupse și așteptă ca Devons să aducă tava de ceai.

– Vrei lămâie? întrebă Jane pe un ton dulceag.

– Da, mulțumesc, răspunse el, luând ceașca.

– Sandviș?

Nicholas acceptă, deși era convins că era numai o strategie pentru a-l opri să vorbească. Totuși, în loc să fie enervat, un sentiment irațional de afecțiune pentru tânăra sa nevastă puse stăpânire pe el.

– Jane, reluă bărbatul, chiar vrei să mai ieși cu John?

– Întâmplător, îmi place compania lui, replică ea.

– N-ai nicio prietenă?

– Acest lucru n-are nicio legătură cu întâlnirile mele cu John! zâmbi Jane. Ce e, Nicholas? Mi se pare că ești gelos!

– Nu, se apără el, dar nu vreau să fii văzută cu alt bărbat. În fond,

am convenit împreună să păstrăm aparențele de-a lungul acestui an.

Totuși, în ciuda spuselor sale, Jane observă în ochii lui o sclipire ciudată. Nu-i venea să creadă că se afla în fața aceluiași bărbat care, vreme de atâtea săptămâni de la nuntă, o umilise fără încetare. Instinctul îi spuse să nu-i dea ascultare. Scopul pentru care se întâlnea cu John era, în fond, tocmai acela de a-i arăta că alți bărbați o găseau atrăgătoare, deși el o ignora total. Dar cum nu putea refuza o rugăminte venită din partea lui, era gata-gata să-i promită orice. Deodată însă, sună telefonul. Amânând decizia, Jane ridică receptorul, auzi glasul suav al lui Carole și-i întinse telefonul lui Nicholas.

– Carole vrea să-ți vorbească.

Se îndreptă apoi către ușă, oferindu-i intimitatea dorită. Îl auzi șoptind în receptor și se întoarse, întrerupându-l.

– Nicholas?

– Da?

– Dacă te vei întâlni cu iubita ta, atunci și eu mă voi vedea cu John.

Citi pe chipul lui răspunsul și realiză că războiul fusese pierdut.

– Vezi? continuă ea. Nu-mi poți pretinde să nu mă văd cu John, dacă tu nu poți renunța la Carole.

Înțelegând inutilitatea discuției, ieși din încăpere furioasă că se lăsase tentată de gândul că soțul ei ar fi putut fi gelos. Era doar mândru și nu voia să se bârfească pe seama lui.

"Ei bine, își promise Jane, oamenii vor avea mai multe subiecte de bârfă decât o simplă ieșire în doi la restaurant".

Soarele verii strălucea deasupra casei din Orme Square și lumina

încăperea în care Jane se afla. Era fosta cameră de copil a lui Nicholas.

Stătea pe canapea, iar John lucra în colțul mai luminat al încăperii.

La prima lor ieșire împreună, urmată de multe altele, bărbatul îi sugerase să se apuce îndată de portret.

– Gândește-te cât de nervoasă va fi Carole, zisese el. Mai ales dacă-i voi spune că tabloul va fi așezat în galeria familiei.

– Dar nu există o galerie a familiei Hamilton, replică Jane. Sir Angus a fost primul baron.

– Da, dar e un scoțian adevărat, și asta înseamnă că portetele de familie de care-ți vorbesc există pe undeva. În orice caz, numai acest gând o va înfuria.

John venea acasă de două ori pe săptămână. În primele săptămâni, Jane purtase o rochie din șifon alb, dar porterul se apropia de sfârșit și se putea îmbrăca în ce dorea.

– Mai e mult? întrebă ea.

– Numai câteva ore și gata.

– Și nu vei mai avea nevoie de mine? reluă ea, inocentă.

– Întotdeauna voi avea nevoie de tine.

Ea oftă.

– Speram că lucrurile s-au schimbat.

– Atât de repede! Gândurile tale nu mă flatează, și nici pe tine.

– Îmi pare rău. Dar știi, să iubești pe cineva care nu te iubește... începu ea, dar se opri rapid, realizând că face o gafă.

– Sărmana Jane. Știu exact ce simți.

– Îmi pare rău că nu te iubesc, șopti ea.

– Și eu, aș fi un soț minunat. Vrei să faci ceva pentru mine, Jane?

– Dacă pot.

– Sărută-mă. O singură dată.

Înduioșată, Jane îl ascultă.

Așa îi văzu Nicholas. Se întorsese acasă să-și ia niște documente și se hotărî în ultimul moment să vadă cum progresa tabloul. Intră încet în cameră și-i zări pe cei doi îmbrățișați. Închise ușa și plecă fără un cuvânt. O furie ciudată îl cuprinse însă. În ultimele săptămâni, analizând felul în care Jane se purtase cu el din prima clipă când se cunoscuseră, ajunsese la concluzia că fata îl iubește. Acum, văzând-o în brațele lui Masters, realiza că se înșelase.

Se întoarse la birou și lucră ca un automat, încercând să nu se gândească la scena la care fusese martor. La patru, secretara îi spuse că e căutat la telefon de Carole.

– La ce oră vii să mă iei diseară? întrebă femeia.

Pentru prima dată, nu se simți deloc entuziasmat la gândul întâlnirii cu iubita lui. Mai degrabă, voia să aibă o discuție cu Jane. Voia să-i spună ce a văzut și s-o informeze că n-avea de gând să mai tolereze un astfel de comportament.

– Mă tem că nu putem să ne vedem diseară, se auzi el spunând. S-a întâmplat ceva la birou.

– O, Nicky, trebuia să-mi fi spus din timp.

– Acum am aflat. Iubito, nu mai pot vorbi, ne auzim mai târziu, adăugă el, închizând brusc telefonul.

Pe la cinci și jumătate, în ușa biroului se auzi o bătaie timidă. Fără să aștepte răspuns, înăuntru intră Carole. După ce Nicholas îi închisese telefonul, se simțise atât de neliniștită, încât se hotărâse

să-i facă îndată o vizită.

Se pregătise pentru această întâlnire cu grija cu care un general pregătește o bătălie. Rezultatul avu efectul așteptat. Pe chipul lui Nicholas citi dorința renăscută.

– Carole! exclamă el. Nu mă așteptam...

– Am vrut să-ți fac o surpriză, răspunse ea, îmbrățișându-l cu pasiune.

Deși copleșit de dorință, Nicholas își păstră o oarecare distanță, punându-și o întrebare care nu-l mai tulburase niciodată până atunci. Cum o putea critica pe Jane, dacă el însuși făcea ceea ce făcea? Niciodată nu se mai gândise la relația cu iubita lui în raport cu mariajul cu Jane. Da, într-adevăr, nunta sa fusese un gest forțat și n-avea nicio semnificație. Dar asta însemna că n-avea dreptul de a hotărî asupra acțiunilor lui Jane.

Mulțumită de reacția obținută, Carole se pregătea deja de plecare.

– Dacă ești liber mai târziu, vino, te aștept până la miezul nopții, spuse ea, îndreptându-se către ușă.

Rămas din nou singur, Nicholas uită îndată de Carole și se gândi dacă trebuia sau nu să aibă o discuție lămuritoare cu Jane. Până la urmă, decise că trebuia să abordeze subiectul dând dovadă de calm și răbdare.

Totuși, intenția de a rămâne calm se risipi când ajunse acasă și intră în salon. Jane se arătă surprinsă să-l vadă. De obicei, bărbatul venea acasă mult mai târziu.

După cină, amândoi se retraseră în bibliotecă să-și bea cafeaua.

– Te-am văzut cu John azi-dimineață, spuse el în clipa în care rămaseră singuri. Am revenit acasă ca să iau niște acte și am vrut să

văd cum merge munca la tablou.

Jane respiră adânc.

– Și m-ai văzut sărutându-l pe John?

– Da. Ai de gând să te măriți cu el, după ce această dezastruoasă căsnicie se va termina?

– Asta e numai treaba mea.

– Poate nici n-aveți nevoie de căsătorie. Vă comportați deja ca doi amanți.

– Cum îndrăznești! exclamă ea, lovindu-l peste obraz.

Cu un gest sălbatic, el îi prinse brațul și o trase mai aproape.

– Dacă e atât de ușor să fii sărutată, atunci poate obțin și eu acest drept!

Înainte să-l poată opri, buzele lui îi striviră gura. Jane încercă să țipe, dar voința o trădă. Tremură de plăcere și se strânse mai aproape de el.

– Jane, rosti el răsuflând cu greutate și oprindu-se.

Pe jumătate orbită, ea îl privi, dar pe chipul lui citi o expresie care o făcu să roșească și să se simtă rușinată.

– Înțeleg de ce John te place. Pentru o fată atât de inocentă, te porți foarte... profesionist.

– Termină! Încetează să mă mai jignești, nu mai suport! strigă ea.

– Nu mai am nimic să-ți spun. Doar transmite-i lui John că va trebui să mai aștepte!

Jane se simți rănită.

– Ești un adevărat domn, îl ironiză ea. Dar gândește-te și la propria ta comportare. Oricare ar fi jocul tău, eu pot să-l joc mai bine!

Capitolul 7

Peste câteva săptămâni de la această întâmplare, Jane se afla în bibliotecă, scriind o scrisoare părinților săi. Îi era întotdeauna greu să le vorbească despre Nicholas, pentru că aceștia nu aflaseră încă adevăratul motiv al căsătoriei lor. Se străduia din răsputeri să ofere mariajului un aer de normalitate și să pară fericită.

Se afla încă la prima pagină, când Devons intră și o anunță că ducesa de Banster vrea s-o vadă.

– E aici? întrebă Jane, uimită.

– Da, doamnă.

Jane așeză pe masă stiloul, cu un gest nervos.

– Poftește-o.

Probabil că ducesa voia s-o coopteze în acțiunile ei caritabile.

Când musafira sa dădu buzna în bibliotecă – Jane avea să afle curând că ducesa nu mergea niciodată încet – tânăra trebui să se abțină din răsputeri să nu râdă, pentru că femeia nu arăta deloc ca o doamnă de viță nobilă. Era o persoană mică de statură și grăsuță, care

avea aproximativ cincizeci de ani. Hainele ei păreau cumpărate de la solduri și lăsau impresia că fuseseră alese de cineva care nu cunoștea deloc culorile. O haină albastru-deschis era completată cu o eșarfă verde cu roșu, iar mănușile, geanta și pălăria aveau variate nuanțe de galben și maro.

– Draga mea doamnă Hamilton, ce bine îmi pare să te cunosc! începu ea.

În contrast cu aparența sa, vocea ducesei era plăcută și distinsă. Jane o privi mai îndeaproape, remarcând chipul ei drăguț sub pălăria extravagantă.

– Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit mai devreme, continuă ducesa. Am fost în America... Dar m-am întors de curând și... iată-mă!

– Mă bucur că ați venit să mă vedeți, zâmbi Jane.

– Am făcut-o din egoism, draga mea. Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie de tot ajutorul pe care-l pot obține. De asta am venit, pentru organizația mea.

– Înțeleg, aprobă Jane.

– Bine. Atunci, nu voi spune mai multe. Poți începe de mâine.

– Și ce voi face?

– Îți spun mâine. Vino la mine pe la prânz, ca să-i întâlnești pe ceilalți membri ai comitetului. Vom hotărî atunci totul, adăugă femeia, luându-și în brațe geanta imensă. N-am timp să discut acum. Deja am întârziat la următoarea mea întâlnire. Nu te deranja să mă conduci. Mă descurc singură și, oricum, nu-mi plac servitorii!

Jane rămase nedumerită în urma ei, zâmbind la gândul de a lucra cu un personaj atât de excentric. Totuși, vizita ducesei i se păru binevenită. Implicându-se în activități de caritate, putea scăpa de

monotonia zilelor sale de singurătate.

După scena care avusese loc între ea și Nicholas, acum câteva săptămâni, îi spusese lui John că ar fi mai bine să nu se mai vadă atât de des și, în ciuda rugăminților lui, nu-și schimbase opinia.

– Nu-i corect față de tine, îi explicase ea cu fermitate. Nicholas mă urăște atât de mult, încât va încerca să rănească pe oricine mă place.

– Sunt gata să risc. Bârfele nu mă impresionează.

– Dar sunt odioase, și nu pot suporta o astfel de atmosferă în jurul nostru. Trebuie să luăm o pauză, John. Te sun atunci când voi putea.

– Nu aștepta prea mult. Te iubesc.

La început, Jane nu-i simțise lipsa, dar serile de singurătate și zilele prea lungi îi sporiseră plictiseala.

După un prânz solitar, se hotărî să iasă din casă. Când cobora scările, auzi căzându-i geamul protector al cadranului de la ceasul de mână, iar șoferul se oferi s-o ducă la bijutierul familiei pentru a-l repara.

Intră în magazinul luxos și fu întâmpinată de un tânăr extrem de politicos.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă acesta.

– Aș vrea să înlocuiesc geamul protector al ceasului, vă rog.

– Desigur, doamnă. Va dura câteva zile, dar, dacă îmi lăsați numele și numărul de telefon, vă vom suna când va fi gata.

La auzul numelui, un bărbat cu părul grizonant scoase o exclamație de surpriză și se apropie.

– N-am avut plăcerea de a vă vedea până acum, doamnă Hamilton, dar soțul dumneavoastră este unul dintre cei mai

importanți clienți ai noștri. Permiteți-mi să vă felicit pentru căsătorie, în numele firmei. Sper că v-a plăcut broșa pe care v-a cumpărat-o domnul Hamilton. Vă mărturisesc că am încercat să-l conving să aleagă rubinele, dar a insistat mult pentru smaralde. Acum, că am avut plăcerea să vă cunosc, înțeleg că avea dreptate. Smaraldele vi se potrivesc cu adevărat.

Jane nu știu ce să răspundă și fu foarte fericită când se înapoie în mașină. Nu-i fu greu să-și dea seama pentru cine cumpărase Nicholas acea broșă.

– Unde ați vrea să mergem, doamnă Hamilton? întrebă șoferul.

Trezită brusc la realitate, Jane făcu un efort să gândească limpede și decise să meargă la o librărie.

Înconjurată de cărți, Jane pierdu noțiunea timpului și abia la patru după-amiază ieși din nou în stradă. Gândul de a se întoarce acasă o întristă, așa că se duse să bea un ceai. Intră la Fortnums și studie meniul, întrebându-se dacă să aleagă un ecler cu frișcă sau o prăjitură cu fructe.

Pentru Carole, care se afla în colțul opus la restaurantului, gesturile calme și oarecum studiate ale rivalei reprezentau o provocare. Astfel că simți dorința irezistibilă de a-i distruge liniștea. Într-un impuls de moment, se ridică de la masă și veni către Jane.

Tânăra fu neplăcut surprinsă de vederea lui Carole, distinsă ca întotdeauna și impecabil îmbrăcată într-un costum verde smarald, cu pălărie asortată.

– Bună, Jane. Nu ne-am mai văzut de mult, începu Carole cu ironie. Arăți foarte bine. Te superi dacă iau loc la masă?

Jane răspunse politicos și o invită să i se alăture. Carole nu venise

să-i vorbească fără să aibă un motiv ascuns, astfel că se pregătea pentru ce avea să urmeze.

– Ieri a fost ziua mea, începu femeia, fără să stea prea mult pe gânduri, și nu-ți poți imagina cum m-am simțit azi-dimineață. N-am făcut nimic altceva toată ziua, decât să beau ceai.

Pe când vorbea, își deschise taiorul și-l așeză calmă pe spătarul scaunului, lăsând să se vadă superba broșă din smaralde și diamante care-i strălucea pe bluză.

Deși Jane ghicise deja pentru cine cumpărase Nicholas bijuteria, fu foarte șocată s-o vadă purtată de rivala ei și se schimbă brusc la față.

– Te supără ceva? întrebă Carole, cu prefăcută inocență. Ai devenit foarte palidă.

– Am stat prea mult în picioare, zise Jane cu efort. Am fost la librărie să-mi cumpăr niște cărți.

Fără să vrea, ochii îi alunecară din nou peste pietrele strălucitoare ale broșei, iar Carole zâmbi triumfătoare.

– Nu-i așa că e foarte frumoasă?

– Foarte.

– Nicky mi-a dăruit-o de ziua mea. E atât de generos, încât mă face să mă simt prost.

– Mă îndoiesc.

Carole se strâmbă, dar rămase la fel de calmă. Se ridică de la masă și, uitând că pretinsese că vrea să-și bea ceaiul alături de Jane, spuse:

– Trebuie să plec. Mă bucur că te simți atât de bine, în condițiile date.

După plecarea ei, Jane simți că-i pierise pofta de mâncare. Chemă

chelnerița și plăti, hotărâtă ca, data viitoare, să aleagă un restaurant unde n-o putea întâlni pe Carole.

Când ajunse acasă, realiză că Nicholas venise deja, pentru că servieta sa se afla pe birou. Intră în bibliotecă, căutându-l, dar bărbatul nu era acolo.

– Soțul meu este în dormitor? îl întrebă ea pe Devons.

– Nu, doamnă. A venit acasă pe la cinci, dar a plecat din nou acum câteva minute.

– A spus... când va veni înapoi, pentru cină?

– N-a spus nimic în acest sens, doamnă. La ce oră vreți să cinați?

– Nu vreau... Ba da, aș dori o omletă și cafea la mine în cameră.

– Foarte bine, doamnă. O să fie un film foarte bun la televizor. Cook vă va pregăti masa înainte ca acesta să înceapă.

– Mulțumesc, șopti Jane, așteptând ca bărbatul să plece.

Epuizată, se prăbuși într-un fotoliu. Probabil că mariajul lor părea servitorilor o glumă! Era căsătorită de numai câteva luni și era nevoită să se distreze uitându-se singură la un film. Nicholas renunțase la ideea de a păstra aparențele.

Dacă măcar ar fi putut să recâștige ceva din fosta lor prietenie! De mai multe ori – când Nicholas fusese obligat să organizeze petreceri pentru cei cu care făcea afaceri – suprinsese în ochii lui o oarecare admirație pentru calitățile ei de gazdă.

Se duse în camera sa, oprindu-se câteva clipe la ușa dormitorului lui Nicholas și tânjind mai mult ca niciodată după apropierea lui.

Cina fu adusă la șapte, dar nu-i era foame, iar filmul nu-i putu reține atenția nici măcar câteva minute. Închise televizorul și se culcă, dar nu reuși să adoarmă, gândindu-se fără încetare la Nicholas și la

Carole. N-ar fi trebuit să se mărite cu el. Toată povestea asta nu era decât o farsă, un nonsens. Trebuia găsită o cale de contestare a testamentului. Deși gândul de a pleca de lângă Nicholas era dureros, știa că era și mai rău să trăiască lângă el tot anul prevăzut de contractul lor. Își promise să-i vorbească despre asta imediat ce se va ivi ocazia.

Deodată, în camera vecină se auziră zgomote. Nicholas se întorsese. Umezindu-și buzele, îl strigă. Bărbatul auzi și veni la ea.

– M-ai chemat? întrebă el.

– Da. Vreau să-ți vorbesc.

– Nu mai poți aștepta până dimineață? E destul de târziu.

– Nu, nu pot aștepta. Am văzut broșa pe care i-ai cumpărat-o lui Carole.

– Faci pe detectiva? întrebă el, furios.

– Am fost la magazinul de bijuterii ca să-mi repar ceasul. Directorul m-a văzut și m-a întrebat dacă îmi place broșa pe care mi-ai cumpărat-o. Uite ce e, Nicholas, farsa asta nu mai poate continua. E o situație umilitoare și dezgustătoare. Vreau să obținem anularea căsătoriei! Sunt convinsă că poți contesta testamentul. Poți să spui că nu vreau să-mi țin partea mea de învoială, poți să spui orice, dar te implor să-mi redai libertatea!

– Să-ți redau libertatea? Ai fost de acord să te măriți cu mine, deși știai prea bine ce simt, dar acum regreți, și-mi ceri să-ți redau libertatea? De ce n-ai refuzat aranjamentul când ai aflat dispozițiile testamentului? Cum îndrăznești să-mi ceri să-l contest abia acum? Nu-ți dai seama că e prea târziu? N-am de gând să apar pe prima pagină a ziarelor de scandal.

– Numai de asta îți pasă! izbucni Jane. Atâta vreme cât niciun scandal nu atinge nobila familie Hamilton, nu-ți pasă de suferința altora. Nu-ți pasă că servitorii noștri mă privesc cu milă, atâta vreme cât, în afara casei, nimeni nu știe nimic despre adevăratele noastre relații. Cum îndrăznești să-mi ceri să-mi țin cuvântul, când tu nu-ți poți respecta o promisiune nici măcar trei luni? Nu făcea parte din învoiala noastră să nu te mai vezi cu iubita ta?

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Nicholas îi întinse o batistă.

– Uite, zise el în șoaptă.

– Mulțumesc.

– Îmi pare rău că te-am rănit, Jane. Dar lunile care au trecut n-au fost ușoare nici pentru mine.

– Înțeleg foarte bine. Amândoi suntem vinovați pentru că am crezut că un astfel de mariaj va funcționa.

Nicholas căzu pe gânduri. Oare se înșelase? Oare Jane chiar nu știuse despre planurile tatălui său? Poate că testamentul reprezentase și pentru ea un șoc. Supunându-se unui impuls de moment, o trase brusc mai aproape de el.

Simțindu-i mâinile arzând pe pielea ei, Jane gemu ușor și-și trecu brațele după gâtul bărbatului.

Nicholas ar fi trebuit să fie de fier pentru a nu răspunse blândeții acestei atingeri și începu să-i mângâie tandru umerii. Cu un gest ușor, o împinse pe perne. Amândoi uitară de tot ce-i înconjura și se dăruiră fără regrete clipelor de fericire care urmară.

Jane deschise ochii și zâmbi fericită. Orele de pasiune trăite noaptea trecută o purtaseră către o lume de vis.

"Mă iubește, se gândi ea, entuziasmată. Mă iubește!" Oftă adânc, cu ușurare, și se uită la ceas. Era nouă și jumătate. Nicholas trebuia să fi plecat deja la birou.

Se dădu jos din pat și se îndreptă către baie. Stătu multă vreme în apa fierbinte și parfumată, gândindu-se la noaptea trecută. Apoi ieși din cadă și se îmbrăcă cu gesturi încete. La zece, coborî și sună după micul dejun.

Peste câteva minute, servitoarea aduse o masă pe rotile. Jane remarcă plicul gri care se afla lângă cafetieră și-l ridică grăbită, recunoscându-și numele scris de mâna grăbită a lui Nicholas. Începu să citească. Dar, pe măsură ce parcurgea rândurile, culoarea îi pierea din obraji.

Nicholas se trezi și privi în jur uimit, nerecunoscând încăperea. Se întoarse pe o parte și o descoperi lângă el pe Jane. Părul ei întunecat strălucea în nuanțe de negru-albăstrui pe perna albă.

Bărbatul se ridică, amintindu-și evenimentele nopții trecute. Se cutremură. Simțind ce simțea față de Carole, cum fusese atât de nebun încât să accepte cu atâta nepăsare ceea ce Jane îi oferea?

"Prostule! se certă el în gând. Prostule!" Tremurând de mânie, ieși rapid din cameră și se duse în dormitorul său. Aici, începu să străbată nervos camera în lung și-n lat. Ah, își ruinase singur viitorul! După cele întâmplate seara trecută, șansele de a cere anularea căsătoriei erau complet risipite.

Acum, trebuia să mai aștepte trei ani pentru a-și recăpăta libertatea. Se blestemă încă o dată în gând pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă și pentru că nu reușise să vadă adevăratul motiv al neașteptatei supuneri a lui Jane. Nu-l putea câștiga în felul ăsta, nu-l

putea înlănțui!

Se spălă și se îmbrăcă rapid, apoi coborî în bibliotecă. Se așeză la birou și începu să scrie, cuvintele înșiruindu-se rapid pe hârtie, pline de furie și amărăciune.

Citind scrisoarea, dimineață, Jane simți că o parte din ea murise. Cât de naivă fusese să creadă că sacrificiul ei virginal însemnase ceva în ochii lui Nicholas! Scăpă scrisoarea pe jos, dar nu făcu efortul s-o ridice, pentru că fiecare cuvânt rămăsese adânc întipărit în mintea sa.

"Vreau să-ți mulțumesc, începea brusc scrisoarea, fără nicio formulă de adresare, pentru finalul neașteptat al unei seri foarte plăcute. Cedarea ta a fost fermecătoare și m-a păcălit până și pe mine, până azi-dimineață, când am realizat motivul pentru care ai făcut-o. Mi-e milă de tine, dacă ai crezut că mă poți apropia de tine în felul ăsta, chiar dacă experiența a fost una plăcută. Trebuie să înveți, dacă n-o știi deja, că pasiunea bazată pe dragoste este un lucru minunat, dar cea care se hrănește numai din dorință este urâtă și trecătoare. Trebuie să te felicit. Aproape m-ai păcălit.

Nicholas."

– Nicholas, strigă ea, cu inima frântă.

– Jane! Jane! Draga mea copilă, ce s-a întâmplat?

Jane ridică privirea și o zări pe Agatha Carew. Cu un nou strigăt de durere, se ridică și alergă către ea.

– Ce s-a întâmplat? repetă femeia.

Jane îi povesti pe scurt.

– Vezi, tot efortul a fost degeaba, concluzionă ea. Nu mai există nicio speranță pentru noi. Nu-mi mai rămâne de făcut decât să plec la părinții mei până se pronunță divorțul.

Agatha Carew citi scrisoarea lui Nicholas, apoi se întoarse către Jane.

– Te rog să te uiți în oglindă, Jane. Crezi că te poți compara cu iubita lui Nicholas sau cu o altă fată deșteaptă și drăguță?

– Nu, sunt prea nesemnificativă.

– Nu fi prostuță, ești de departe cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o în ultima vreme. Niciuna dintre frumusețile astea la modă nu se compară cu tine. Trebuie doar să năpârlești.

– Nu sunt câine, zâmbi Jane fără voie.

– Ai încredere în mine? Te lași pe mâna mea?

– Ce rost mai are? L-am pierdut pe Nicholas și...

– Nu l-ai avut nicio clipă! Dar poți avea șansa de a-l câștiga, dacă faci ce-ți spun.

– Dacă aș avea măcar o șansă la un milion, aș încerca. Aș încerca orice.

– Atunci, suntem înțelese. Primul lucru de care trebuie să avem grijă sunt hainele. Vom pleca la Paris.

– Dar acolo totul costă imens.

– Oricare ar fi fost motivele pentru care te-ai măritat cu nepotul meu, printre ele nu se numără banii! constată bătrână. Doamna Hamilton trebuie să-și permită să se îmbrace de la cei mai faimoși designeri din lume. Voi avea eu grijă să profiți de asta!

– Dar ce va spune Nicholas când va primi facturile?

– Dacă se va însura cu fata aia, va trebui să facă față unor cheltuieli

mult mai mari! Și, dacă tot ajungem la Paris, trebuie să-l vizităm neapărat pe François și să-l punem să-ți aranjeze puțin părul. Te vom transforma complet, Jane, și ne vom distra pe cinste! N-am avut niciodată copii și mi-am dorit foarte mult o fată. Tu ești fata pe care n-am avut-o niciodată!

– Te iubesc, mătușă Agatha, răspunse tânăra.

– Prostii! replică femeia, rotindu-și ochii curioasă prin încăpere. N-ai redecorat casa? Arată ca un muzeu!

– N-am simțit că am dreptul, și apoi costa mult...

– Ai mai multe drepturi decât Carole, hotărî doamna Carew, îndreptându-se hotărâtă către telefon.

Formă rapid numărul și începu să vorbească grăbit:

– Cu domnul Selbright, vă rog... Tu ești, Percy? Agatha Carew la telefon... Foarte bine, mulțumesc, am o treabă pentru tine... Nu, dragul meu, trebuie rezolvată urgent. Casa doamnei Hamilton. Da, soția magnatului de presă. Noi două plecăm la Paris pentru câteva săptămâni, iar casa trebuie să fie gata la întoarcere... Da, complet redecorată. Vinde ce vrei și cumpără ce dorești, dar trimite nepoatei mele fotografii mai întâi. Bine... Știam că nu mă vei refuza.

Dacă n-ar fi fost atât de tristă, Jane s-ar fi amuzat de metodele prin care doamna Carew reușea să obțină tot ce dorea.

– Singurul lucru care-ți mai rămâne de făcut este să-l anunți pe nepotul meu că va trebui să stea la club cât timp se lucrează la casă, concluzionă ea, întorcându-se lângă Jane.

Amuzamentul tinerei pieri ca prin farmec.

– Nu-l pot revedea pe Nicholas. Nu acum, zise ea.

– Atunci, scrie-i un bilet. Spune-i că vei sta la hotel în seara asta și

că plecăm spre Paris mâine dimineață.

Jane îi lăsă o scurtă scrisoare soțului ei, fără să menționeze nimic despre plicul primit de la el dimineață. Sună după servitoare și o anunță că va părăsi țara pentru câteva săptămâni, stabilind ca tot personalul să plece la locuința doamnei Carew din Cornwall până la întoarcerea ei.

Expresia servitoarei fu foarte uimită.

– Asta e tot? întrebă ea.

– Da. A, nu... Te rog să-i spui șoferului să-i ducă această scrisoare soțului meu. A, și fă-mi, bagajul pentru noapte. Restul hainelor le poți trimite la fundația caritabilă a ducesei de Banster.

– Toate?

– Toate.

Când femeia părăsi încăperea, Jane își trecu mâna tremurătoare peste frunte.

– Ei, cum mă descurc, mătușă Agatha?

– Nici eu n-aș fi reușit mai bine, draga mea.

Jane zâmbi. Avea nevoie de toată încrederea și încurajarea pentru a trece peste săptămânile care o așteptau.

Jane și mătușa Agatha se aflau la Paris de o lună, petrecându-și aproape tot timpul la cumpărături, care de care mai extravagante. Trecuseră pe la toți designerii celebri, unde Jane fusese măsurată și stătuse cuminte la probe.

În cea de-a cincea zi, veni și momentul să-l cunoască pe François, "cel mai mare stilist din lume", cum se recomanda chiar el, plin de modestie. Acesta era un om mic de statură și plinuț, proaspăt ras și complet chel. Bărbatul o întâmpină pe mătușa Agatha ca pe o foarte

bună și dragă prietenă. După câteva minute de dialog în franceză, bărbatul se întoarse către Jane cu un zâmbet care-i lumină întreaga față și-l făcu să semene cu un înger gras.

– Deci, tu ești nepoata prietenei mele, da? Iar eu trebuie să te transform.

– Dacă poți face miracole...

– O, ești și spirituală, chicoti bărbatul. Ia loc, să trecem la treabă. Stilul pe care ți-l propun nu-i nou, dar ți se va potrivi de minune. Apoi, te vom învăța să te machiezi. Nicio englezoaică nu știe să se fardeze cum trebuie!

Mătușa Agatha plecă, lăsând-o pe Jane în mâinile pricepute ale lui François. Abia peste patru ore tânăra se întoarse la hotel.

Apartamentul era gol. Jane comandă ceaiul și încercă să se relaxeze, bucurându-se în sfârșit de puțină singurătate. Deodată însă, telefonul sună și mătușa Agatha o rugă să vină la cină la contesa Gascon.

Contesa locuia într-o casă imensă, la aproximativ douăzeci de minute depărtare de hotel. Mai mulți oameni erau adunați în salonul lung și cu tavanul jos și, când își făcu apariția, conversația încetă brusc. John Masters, care discuta cu mătușa Agatha, se opri în mijlocul propoziției și se uită surprins către femeia care intrase. Să fi fost oare Jane?

Părul ei, pe care și-l amintea strâns în jurul capului, cădea acum în valuri bogate și negre pe umeri, punându-i în evidență strălucirea ochilor, subliniați cu rimel.

– Ei, îl întrebă doamna Carew, ce părere ai?

– Am rămas fără cuvinte. Este minunat de frumoasă.

– Și, dacă ar fi complet trează, ar fi și mai frumoasă. Deocamdată este ca frumoasa din pădurea adormită și sper ca Nicholas să fie prințul care o trezește la realitate!

John înțelese apropoul.

– Îi voi lăsa timp, promise el, dar nu foarte mult.

– Din nefericire, nepotul meu pare și el adormit. Așa că nu pot să spun decât: fie ca cel mai bun să învingă!

Dar John n-o mai asculta deja, absorbit de Jane, care se îndreptă către ei.

– Ce bine îmi pare să te văd din nou, John, exclamă ea.

– Nu mă alunga din nou, o imploră el, luându-i mâinile într-ale sale.

Ea ezită, roșind, iar bărbatul schimbă îndată subiectul:

– Îi spuneam doamnei Carew că am locuit la Paris și că mi-a plăcut mai mult aici decât la Londra. Sper că-mi vei permite să-ți arăt orașul.

Promisiunea fu făcută și, astfel, John o introduse în secretele celui mai minunat oraș din lume.

Bărbatul era complet fascinat de ea. I se părea că Jane se schimbă în fiecare clipă. Acum era inocentă și proaspătă, acum sofisticată și plină de feminitate. Dar, oricum ar fi fost, o iubea la fel de mult. Admirația lui sinceră reprezenta un adevărat balsam pentru mândria ei rănită și, sub privirile lui admirative, parcă înflorea.

În ultima lor seară împreună, când își luară la revedere în holul hotelului, Jane înțelese tristul chin prin care trecuse bărbatul în fiecare clipă petrecută alături de ea și pe care reușise, cu stoicism, să-l ascundă.

– Nu mai continua așa, Jane, îi mărturisi el. Trebuie să știu dacă există vreo speranță pentru mine.

Ea își umezi buzele.

– Aș greși dacă ți-aș promite ceva. Îl iubesc pe Nicholas, știi bine.

– Dar, dacă nu-l poți avea, ce vei face? Îmi vei da o șansă?

– Întotdeauna îl voi iubi, repetă ea. Dar dacă nu voi reuși... dacă mariajul nostru se termină...

– Vino la mine, o rugă el. Nu contează cât va dura, te voi aștepta întotdeauna.

Ea nu răspunse, iar John plecă în grabă.

La culcare, în acea seară, Jane se simți la fel de disperată și de singură ca înainte de a părăsi Londra. În minte îi reveniră cele câteva momente de fericire și apropiere dintre ea și Nicholas. Își dorea atât de mult să-l țină din nou în brațe și ar fi dat bucuroasă ani buni din viață ca să-l facă s-o iubească așa cum îl iubea ea.

Era aproape dimineață când reuși în sfârșit să adoarmă.

Capitolul 8

Avionul Paris-Londra aterizează și pasagerii se îndreptară către clădirea aeroportului.

Jane se privi în oglindă și-și recăpătă încrederea în sine. Cât de diferită era de tânăra timidă și speriată care părăsise Londra în urmă cu șase săptămâni!

Acum, frica îi era camuflată de hainele elegante, iar nefericirea ascunsă de machiaj. Totuși, sub aceste aparențe, rămăsese aceeași și, cu cât se afla mai aproape de reîntâlnirea cu Nicholas, cu atât se temea mai mult că-și va pierde greu câștigatul echilibru.

– Capul sus, copilă, zise mătușă Agatha. Arăți ca o mireasă speriată să nu-i fugă mirele de la altar.

– Dar dacă Nicholas nu va veni să ne întâmpine?

– Atunci, îl vei vedea la Londra.

– Dar vreau să fii lângă mine când ne vom reîntâlni.

– Nici o grijă. Nu voi rata pentru nimic în lume întâlnirea. Vreau să văd cum va reacționa când te va revedea. Totuși, sunt sigură că ne

va aștepta la aeroport.

– Nu trebuia să-l anunți de sosirea noastră.

– De ce nu? Ești încă soția lui și trebuie să se poarte ca un soț iubitor.

Într-adevăr, Nicholas le aștepta. Se urcară imediat în mașină și se îndreptară către Londra.

– Sper că Percy a terminat casa, zise bătrâna.

– Da, replică bărbatul. Acum câteva zile.

– Și cum e?

– Vei vedea singură.

– Dar nu astăzi, reluă mătușa cu fermitate. Mă duc direct acasă.

– Nu mai stai cu noi câteva zile? interveni Jane.

– Mă întorc peste o lună. Acum, simt nevoia de odihnă. Sunt o femeie bătrână și sunt epuizată.

Neputând s-o convingă, Nicholas și Jane coborâră la Orme Square și o lăsară să meargă mai departe cu șoferul. Făcând efortul de a părea cât putea de calmă, Jane intră în casă, admirând cu plăcere transformarea locuinței. Încăperile păreau mai luminoase și mai elegante.

– Fantastic, șopti ea încântată.

– La fel de fantastică este și factura, răspunse sec Nicholas.

Fără să vrea, remarcase schimbarea uimitoare care se petrecuse cu soția sa și fu nevoit să admită că era mai frumoasă ca niciodată. Dar nu numai înfățișarea sa îl tulbura, ci și noua sa feminitate, redescoperită.

– Asta e a treia într-o oră, zise ea, rupând tăcerea.

– Poftim? întrebă bărbatul, neînțelegând la ce se referea.

– Asta e a treia țigară, explică Jane, pe care o fumezi într-o oră. Credeam că te-ai lăsat.

– Da, mă lăsasem.

– Ești nervos, Nicholas?

– Nu, spuse el încet, stingând țigara în scrumieră. Mă gândeam cum să-ți explic... Scrisoarea pe care ți-am trimis-o... vreau să-mi cer scuze pentru ce am spus. Cred că am scris-o într-un moment de nebunie.

– Înțeleg foarte bine cum te-ai simțit.

– Totuși, nu trebuia să fi spus astfel de lucruri. Cele întâmplate au fost și din vina mea. De fapt, cred că eu sunt mai vinovat, pentru că am fost atât de...

– Prost?

– Ți se pare că am fost prost? În fond, ești o femeie foarte frumoasă.

– Ce părere a avut Carole despre asta? schimbă ea subiectul.

– Nu i-am spus încă.

– Dar presupun că o vei face.

– Da, nu e ușor. Noaptea pe care am petrecut-o împreună... face mai dificilă obținerea anulării căsătoriei. Cred că-ți dai seama de asta.

– Dacă spui tu...

– De asta nu i-am spus nimic lui Carole. Dacă va afla că trebuie să mai așteptăm trei ani...

– Dacă te iubește, va aștepta.

– Sper din tot sufletul să fie așa.

Cuvintele lui Nicholas o dureră, dar încercă să nu plângă.

– Trebuie să-i spui, până la urmă.

– Știu. Am vorbit cu Trupp și am aflat că singura metodă de a obține divorțul mai devreme este să pretextăm circumstanțe speciale.

– Ce vrei să spui?

– Carole trebuie să fie gravidă.

– Înțeleg, replică Jane îndată, plecând fruntea.

Speranța că va avea la dispoziție mai mult timp pentru a-l face pe Nicholas s-o iubească se stinsese. Carole va accepta îndată să aibă un copil, pentru a nu-l pierde pe Nicky al ei.

– Deocamdată, vom lăsa lucrurile așa cum sunt, reluă Nicholas. Peste câteva săptămâni, mă voi muta la club și-i voi spune adevărul lui Carole. Dacă... mă iartă... putem locui împreună. Sau, dacă preferă, vom pleca în străinătate până la divorț.

– Și firma?

– Mă voi descurca.

– Îmi pare rău pentru tot.

– N-a fost vina ta, șopti el. Pur și simplu... s-a întâmplat.

În următoarele săptămâni, Jane se implică mai mult în munca la fundația ducesei Banster. În fiecare seară se întorcea în casa goală, prea epuizată pentru a mai mânca. Dar nici munca, nici oboseala n-o puteau face să uite suferința singurătății și sentimentul de tristețe care-i umplea sufletul. Se gândea la Nicholas și la Carole și indiferența soțului ei o durea. Și-ar fi dorit să fugă departe, să uite de tot.

Într-o după-amiază, la trei săptămâni după întoarcerea de la Paris, Jane, împinsă de o bănuială, se duse la doctor și părăsi cabinetul șocată, felicitările medicului răsunându-i încă în urechi. Se îndreptă orbește către mașină și se așeză pe bancheta din spate epuizată, în

timp ce lacrimile îi inundară obrajii.

Cum avea să-i spună lui Nicholas ce aflase?

Niciodată până acum nu realizase că noaptea petrecută alături de el – și care părea acum atât de îndepărtată – va avea astfel de consecințe.

Ajunsă acasă, se trânti pe pat, încercând să-și adune gândurile. Dar singurul lucru care-i umplea mintea era faptul că purta copilul bărbatului pe care-l iubea.

Soneria telefonului rupse tăcerea. Ridică receptorul și fu fericită să audă vocea liniștitoare a lui John.

– Credeam că nu te voi mai găsi niciodată acasă, zise el. De fiecare dată când te-am căutat, erai plecată. Mi-e dor de tine, Jane. Vrei să ieși cu mine diseară?

– Și tu m-ai lipsit, admise ea cu sinceritate.

– Atunci, de ce nu m-ai sunat?

– O, John, îmi cer scuze pentru asta. Dar mă voi revanșa, vreau neapărat să ne vedem. Sunt gata la șapte, e prea devreme pentru tine?

– Niciodată nu poate fi prea devreme să te văd.

Puse receptorul în furcă și încercă să se gândească la viitor. Nicholas avea dreptul să afle despre acest copil. Cum va reacționa, va decide singur, dar datoria ei era să se gândească mai întâi la copil.

Începu să se pregătească pentru întâlnirea cu John.

Nicholas ajunse acasă și-și lăsă haina pe un scaun cu un gest obosit. O văzuse ieri pe Carole, dar nu avusese curajul să-i povestească despre întâmplările recente. Voia să-și rezerve un timp mai îndelungat de gândire.

Interesul pe care i-l stârnea Jane era din ce în ce mai mare. La început, crezuse că era din pricina schimbării înfățișării sale, dar peste câteva zile fu nevoit să respingă această idee. Ceea ce simțea era prea profund pentru a fi pus pe seama unui lucru atât de superficial. Se surprindea amintindu-și frânturi de conversație din anul pe care și-l petrecuse în convalescență și, pentru prima oară în viață, se simțea nesigur de propriile sentimente. Atitudinea sa față de Carole începea să se schimbe și, deși iubita lui îi trezea încă dorința, această emoție era trecătoare. Niciodată nu fusese orb la defectele ei, dar acum le vedea parcă mai clar și, dintre toate, inteligența sa limitată îl irita cel mai tare. Conversația ei era banală, limitându-se la haine, bijuterii și bârfe.

Dar n-o putea învinovăți pe Carole pentru că era așa cum era. Vina îi aparținea, pentru că realizase abia acum care-i erau limitele.

Cu aceste gânduri, se întoarse acasă. Auzi o ușă închizându-se la etaj și ridică privirea. Inima îi bătu mai repede când își zări soția coborând scările. Era nemaipomenit de frumoasă.

– Jane, șopti el.

– Te-ai întors devreme, Nicholas, răspunse ea, luată prin surprindere.

– Sunt obosit.

Ea se opri pe ultima treaptă. Era parcă mai frumoasă ca niciodată. Se îmbrăcase într-o rochie albastră, care-i scotea în evidență nunța de fildeș a tenului.

– Pleci undeva?

– Da. Am întâlnire cu John.

Nicholas se apropie de ea. Văzu sclipirea lacrimilor în ochii ei și

interpretă acest lucru ca pe un semn al emoției de a-l revedea pe John. Se simți gelos și avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a n-o implora să rămână acasă.

Simțind că este tensionat, Jane îi înțelese greșit emoția. "Nici măcar nu mă suportă în preajama lui", gândi ea cu disperare, strângându-și haina în jurul ei.

Văzând în acest gest un semn de plecare, Nicholas se hotărî să-și deschidă sufletul în fața ei. Jane era inteligentă și-l cunoștea mai bine decât oricine – mai bine poate decât se cunoștea el însuși. Poate, dacă ar fi făcut-o să priceapă cum se simțea, Jane l-ar putea ajuta.

– Jane, vreau să-ți spun ceva... începu el, dar fu nevoit să se întrerupă la auzul soneriei.

– Da? întrebă Jane, curioasă.

– Nu contează. Masters a sosit și nu vreau să te reții.

Intră resemnat în bibliotecă și ascultă mașina lui John plecând. Se așeză la birou, apoi se ridică nerăbdător și începu să măsoare cu pași mari camera în lung și-n lat. Îi era greu să accepte adevărul pe care-l descoperise recent. O iubea pe Jane.

Se miră că fusese atât de orb încât să ignore un fapt atât de evident. Cum se putuse îndrăgosti de o persoană cum era Carole, când Jane fusese întotdeauna alături de el? Dar, chiar dacă era pregătit să-și admită noile sentimente, nu putea vedea nicio soluție rapidă și fericită pentru viitor. Cum putea să se aștepte ca Jane să-l creadă când îi va spune că o iubește? După felul stupid în care se comportase în privința Carolei, va avea nevoie de ceva mai mult decât simple cuvinte pentru a o convinge pe Jane că știa ce înseamnă iubirea.

Cât și-ar fi dorit să poată întoarce timpul!

Abia la cafea, Jane se hotărî să-și spună lui John că va avea un copil. La început, crezu că bărbatul n-o auzise, pentru că nu avu nicio reacție. Dar, când încercă să repete, John strivi țigara în scrumieră și zise:

– Nicholas știe?

– Nu.

– Nu-i spune. Vino cu mine, Jane. Voi avea grijă de tine, de amândoi. După divorț, ne vom căsători și voi adopta copilașul.

– Nu se poate. N-ar fi corect. Nici față de tine, nici față de copil. Și apoi, Nicholas trebuie să afle... și să decidă ce vrea să facă.

– Dar te poate învinovăți că n-ai căutat decât un mijloc de a-l păstra lângă tine. Te-ai gândit la asta?

– M-am gândit la toate posibilitățile, zise ea cu amărăciune. M-am gândit atât de mult, încât mi-au pierit aproape toate gândurile.

Respiră adânc și se ridică.

– Te superi dacă plecăm?

– Nu, desigur că nu, răspunse el, cerând nota.

Se urcară în mașină și nu vorbiră până ajunseră în fața casei ei.

– Te sun mâine, Jane, să văd ce se mai întâmplă.

– Stai liniștit, n-am de gând să fug de această problemă.

Cu un oftat, bărbatul o lăsă să coboare. Jane intră în casă și se duse direct în camera sa. Se schimbă și-și desfăcu părul, apoi începu să se demachieze. Deodată, auzi ușa de comunicare cu celălat dormitor deschizându-se. Se întoarse, suprinsă să-l vadă pe Nicholas pășind în camera ei.

– Te așteptam, zise bărbatul.

– De ce?

– Nu crezi că te vezi cam des cu Masters?

– E prima dată când ieșim împreună de la revenirea de la Paris, răspunse ea cu răceală. Și apoi, am mai discutat toate astea.

– Ciudată coincidență, nu-i așa, să vă aflați amândoi la Paris în același timp.

– Se mai întâmplă.

– Da, dar se întâmplă să nu fie deloc o coincidență pe gustul meu. Nu-mi place ca numele tău să fie implicat în vreun scandal.

– Numele meu? se miră ea. Dar al tău? Nu-ți dai seama că toată lumea vede relația ta extraconjugală? Nu realizezi că deja se fac pariuri despre cât va mai dura căsnicia noastră? Dar, în clipa în care ies în oraș cu un alt bărbat, te comporți ca un adolescent supărat. Trebuie să înțelegi o dată, Nicholas. Ce e valabil pentru tine, va fi și pentru mine, iar dacă ți se pare că voi sta acasă noapte de noapte și...

Restul cuvintelor îi muriră pe buze. Camera începu să se învârtă în jurul ei și i se păru că lustra cade cu o viteză amețitoare peste ea. Mâinile tinerei se încleștară pe spătarul unui scaun. Nicholas se apropie și o duse încet către pat.

Abia atunci observă cât era de palidă și de slabă. Își aminti că n-o văzuse niciodată mâncând cu poftă. Mai mereu, la cină, se juca distrată cu mâncarea și o respingea, de parcă însăși vedere ei îi făcea rău. Îi încălzi mâinile reci ca gheața, gândindu-se dacă să cheme sau nu doctorul. Dar, treptat, Jane își recăpătă culoarea din obraji.

– Jane, zise el cu nerăbdare, Jane, te simți bine?

Ea aprobă din cap.

– Nu știu de ce am zis ce am zis, continuă el. N-aveam niciun

drept să-ți spun ce să faci, atâta timp cât propriul meu comportament este discutabil.

Cuvintele lui erau atât de neașteptate, încât Jane n-avu nicio reacție. De prea multe ori, în trecut, își dorise să audă de la Nicholas astfel de cuvinte și de prea multe ori fusese dezamăgită.

– Știu că ești surprinsă, zise el cu tristețe în glas. M-am gândit bine înainte de a-ți spune ce simt. În seara asta, cât ai fost plecată, mi-am analizat propriul meu comportament și n-am fost deloc încântat de ce am descoperit. M-am purtat ca un prost. Ca un orb!

– Nu spune asta, șopti ea. Ai fost foarte supărat, pentru că ai fost forțat să te însori cu mine. Nu te învinovățesc. Poate că aș fi reacționat la fel, dacă eram în locul tău. Nu te-am lăsat să te căsătorești cu aleasa ta și...

– Slavă Domnului pentru asta! exclamă el.

Ea îl privi cu neîncredere.

– Este adevărat, adăugă el. Faptul că m-am căsătorit cu tine a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

– Dar Carole...

– Ce cuvinte pot să folosesc pentru a-mi descrie stupia credință că mă îndrăgostisem, fără să par nici mitocan, nici prost? Când mă gândesc la toate lucrurile pe care ți le-am spus, Jane, cât de nemernic am fost... Cred că am fost nebun să nu-mi dau seama ce simțeam pentru tine încă de acum un an.

– Ți-a fost teamă de ce va urma, șopti ea, încă nevenindu-i să creadă minunea care i se întâmpla.

– Cred că da. Cred că mi-am dat seama că, iubindu-te, trebuia să mă dedic ție în întregime și mi-a lipsit curajul pentru asta.

– Dar acum ce simți?

– Singura mea teamă este să nu te pierd... dacă nu te-am pierdut deja.

– Nu, nu m-ai pierdut.

– E adevărat, Jane?

– Te iubesc, șopti ea. Întotdeauna te-am iubit și te voi iubi.

El o luă în brațe în tăcere și o sărută.

– Mă voi revanșa pentru tot, zise el cu pasiune. Vom pleca din nou în călătorie, numai noi doi, vom reface luna de miere.

Dar Jane nu părea entuziasmată.

– Ce e? întrebă bărbatul. Am spus ceva care te-a deranjat?

– Nu, dragul meu, zâmbi ea, dar n-ai calculat bine. Nu vom fi numai noi doi. Vom avea un copil.

– Cum? Dar...

– Suntem un cuplu foarte fertil.

– Draga mea, te iubesc atât de mult, răspunse el.

A doua zi, Jane dormi mai mult decât de obicei, iar când se trezi, Nicholas era deja plecat la birou. Pe tava cu micul dejun, Jane găsi însă un trandafir roșu. Noapte trecută îi reveni în minte, ștergând amintirea dureroasă a nopților de singurătate când plânsese amar de dorul soțului mereu plecat. De acum înainte, nu va mai fi singură. Nicholas o iubea.

Se trânti la loc pe perne, fericită. Dar amintirea Carolei îi răpi bucuria. Problemele trecuseră în ce o privea, dar Nicholas trebuia să se confrunte cu neplăcuta sarcină de a-i spune femeii că n-o iubea.

Se ridică hotărâtă din pat, și chiar atunci sună telefonul. Era Nicholas, care voia să-i spună "bună dimineața".

– Vrei să iei prânzul cu mine? întrebă el.

– Nu pot, răspunse ea cu regret. Am o întâlnire la ducesa de Banster. Voi fi acolo toată după-amiaza.

– Ne vedem diseară, deci.

– Abia aștept, șopti ea, punând la loc receptorul.

Nicholas rămase cu receptorul în mână, știind că trebuia s-o sune pe Carole. Pentru a se simți cu adevărat liber, trebuia să discute cu ea și să-i spună adevărul. Formă numărul. Vocea ei ușor răgușită se auzi la celălalt capăt al firului.

– Nicholas sunt, zise el. Ești liberă după-amiază?

– Desigur, Nicky, replică ea îndată, simțind că era vorba de ceva serios.

– Vreau să vorbim între patru ochi.

Ezită o clipă, gândindu-se unde să-i propună să se vadă. Amintindu-și că Jane va fi plecată toată după-amiaza, realiză că-i va fi mai ușor să discute dacă va avea avantajul terenului propriu.

– Poți veni la Orme Square? întrebă el.

– Desigur, replică ea cu mirare. Dar nu ne vedem mai întâi în oraș, să luăm prânzul?

– Nu, nu pot. Am o întâlnire. Dar ne vedem la trei și jumătate.

Carole ajunse la locuința din Orme Square înaintea lui Nicholas și-l așteptă în bibliotecă. Era prima oară când revenea aici de la redecorarea casei. Privi în jur cu plăcere. Jane făcuse treabă bună. Astfel, nu mai trebuia să-și bată ea capul cu asemenea lucruri.

Nicholas sosi și el și o privi în tăcere. Nimic din ființa ei nu-i mai trezea pasiunea.

– Nicky, dragul meu, îl întâmpină Carole. Nu te-am auzit venind.

– Trebuie să vorbim, zâmbi el, ocolindu-i privirea.

– Mi-ai spus asta când ai sunat, replică ea calm, așezându-se pe divan. Spune, te ascult.

Privind-o, Nicholas știu instinctiv că femeia ghicise deja despre ce e vorba și că avea să-i facă sarcina cât putea mai dificilă. Ridică din umeri. Până la urmă, nici nu se aștepta să fie ușor. Oricum, și-o făcuse cu mâna lui.

– Cred că știi ce vreau să spun, Carole. Ești prea inteligentă, prea sensibilă ca să nu fi priceput deja. Poate asta nu s-ar fi întâmplat, dacă reușeam să mă însor cu tine când am vrut, dar ceea ce a urmat... faptul că am fost nevoit să duc o viață dublă, faptul că a trebuit să evit mereu bârfele, deși voiam să te văd... În sfârșit, lucrurile n-au ieșit așa cum mi-am dorit. S-a terminat, Carole, adăugă el abrupt. Ne-am distrat bine împreună, dar mi-am dat seama că... n-a fost niciodată vorba de dragoste.

Oftă ușurat. Iată, spusese tot ce avea de spus. Dar Carole rămase tăcută. Temându-se să nu înceapă să plângă, bărbatul reluă pe un ton mai blând:

– Crede-mă, draga mea, aș fi dat orice să nu-ți fi spus toate astea, dar n-ar fi fost corect. O iubesc pe Jane.

– Săptămâna trecută mă iubeai pe mine, zise ea cu o voce lipsită de expresie. De unde știi că, săptămâna viitoare, nu mă vei iubi din nou?

– Nu-ți pot răspunde la această întrebare. Ce am simțit pentru tine n-a fost dragoste. Ești destul de frumoasă pentru a suci mințile oricărui bărbat, dar...

– Dar totul a fost o greșeală, o pasiune de moment, îl completă

ea, ironic. De unde știi că ceea ce simți pentru Jane nu e același lucru? Doamne, Nicky, cât ești de prost! Femeia asta și-a pus în cap să te prindă și a reușit.

– Nu-ți va ajuta la nimic să-ți verși nervii pe Jane. Da, am fost un prost. Nu numai pentru că mi-am făcut singur rău, dar și pentru că te-am rănit pe tine. Dacă te pot ajuta cu ceva...

– Să mă ajuți? izbucni ea. Crezi că vreau ceva de la tine? Te iubesc, Nicholas! Te iubesc și mă voi mărita cu tine când vei fi liber.

– Nu, zise el răspicat. S-a terminat, Carole. Nu te iubesc și nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

Ea plecă fruntea, frământându-și mâinile cu nervozitate. Când ridică privirea, descoperi că ochii îi erau inundați de lacrimi, iar expresia ei era mai blândă ca niciodată.

– Bietul Nicholas, ce greu trebuie să-ți fi fost să-mi spui toate astea! Dar e mai bine să le aflu înainte de a fi prea târziu.

Se ridică, aranjându-și fusta cu gesturi calme.

– Va fi ciudat să mă gândesc la un viitor fără tine. Mi-am construit toată viața în jurul tău, Nicholas, în funcție de tine mi-am plănuit fiecare zi.

– Draga mea, dacă te pot ajuta...

– Nu, zise ea cu fermitate. Dacă mai spui asta o singură dată... erai singurul lucru de care aveam nevoie și nu te pot avea. Presupun că nu ne vom mai vedea de acum înainte, dar încă nu-mi vine să cred.

– N-ar mai fi corect să ne vedem. Ești tânără și frumoasă...

– Nu spune că voi iubi din nou. Asta ar fi prea mult!

– Draga mea Carole, răspunse el înduioșat, fiindu-i recunoscător că se comportase atât de bine în fața durerii despărțirii.

– Sărută-mă... pentru ultima oară, șopti ea rugător.

Bărbatul se aplecă și o sărută pe frunte.

– Nu așa, protestă ea, punându-și brațele pe umerii lui și sărutându-l pe buze.

– Carole, Carole! bâigui el.

În fața lui, ușa se deschise și Jane intră.

Înțelegând cum putea percepe scena soția lui, Nicholas o împinse pe Carole cu un gest nervos.

– Nu vă deranjați, zise Jane cu amărăciune.

– Nu e ceea ce crezi, protestă Nicholas.

Dar Jane nu-l mai ascultă, ci fugi către ieșirea din casă.

– Jane! strigă el. Jane, trebuie să mă asculți. Pentru numele lui Dumnezeu, Jane, ascultă-mă o clipă!

– Nu, nu, lasă-mă!

Fără să privească în stânga sau în dreapta, femeia alergă orbește în stradă. Observă prea târziu mașina care se apropia în viteză și încercă să se retragă, dar nu mai avu timp. Căzu la pământ, țipând de teamă și de durere, apoi leșină.

Următoarea jumătate de oră fu pentru Nicholas un adevărat coșmar. O purtă pe Jane, inconștientă, înapoi în casă și-i porunci lui Devons să sune doctorul. Până la venirea acestuia, rămase la căpătâiul soției sale, tremurând pentru viața ei. Medicul o examină rapid și, fără să se piardă în explicații inutile, ridică receptorul telefonului și chemă salvarea.

Trecu parcă o veșnicie până când aceasta sosi. Nicholas, tăcut și amorțit din pricina șocului, urmări fără nicio reacție cum Jane fu urcată în mașină pe o targă.

– Vă urmez îndată cu mașina mea, spuse el doctorului.

– Nu-i nevoie să vă grăbiți. Soția dumneavoastră va fi dusă direct în sala de operație. Îmi pare rău, domnule Hamilton, adăugă acesta, dar copilul nu poate fi salvat.

– Dar Jane? Își va reveni?

– Asta vă pot promite cu fermitate, replică doctorul, grăbindu-se să urce în ambulanță.

După ce sirena mașinii nu se mai auzi, Carole vorbi, nervoasă:

– E adevărat? Jane era însărcinată?

– Da.

– Al cui era copilul?

– Ce vrei să spui?

– Al cui era? repetă femeia. Al tău sau al lui John?

– Al meu, răspunse el cu răceală.

– De unde știi?

– Nu-ți mai pierde timpul de pomană. Nimic din ce spui nu mă poate face s-o iubesc mai puțin pe Jane, dar mă poate face să te urăsc pe tine.

– Ar fi trebuit să-mi spui mai de mult, reluă ea pe un ton mai blând. Dacă Jane era însăcinată, atunci înseamnă că tu...

– S-a întâmplat chiar înainte de plecarea ei la Paris, o întrerupse el. De fapt, de asta a și plecat. Când am aflat despre copil, amândoi am fost foarte șocați.

– Și asta te-a făcut să-ți dai seama că o iubești?

– Știam dinainte, mărturisi el. Cred că ar fi bine să pleci, Carole. Aș vrea să rămân singur.

– Bine. Dar nu uita, Nicky, voi fi întotdeauna gata să te primesc

înapoi.

El nu răspunse. O urmări plecând, apoi se așeză la birou, lăsându-și capul pe brațele încrucișate.

Ce soartă amară făcuse ca Jane să se întoarcă acasă tocmai când el o săruta pe Carole în semn de adio? Se întrebă dacă femeia n-o auzise cumva venind și-l sărutase special ca să fie surprinși într-o situație compromițătoare. Dar, cum nu putea afla răspunsul la această întrebare, o alungă din mintea lui. Acum, trebuia să se gândească numai la Jane. Jane, care însemna totul pentru el.

Capitolul 9

Jane se afla în camera de spital și asculta zgomotul mașinilor care treceau pe marele bulevard. Ziua era cenușie și posomorâtă, dar înăuntru domnea pacea și camera era încărcată de flori. Un buchet de trandafiri roșii se afla pe masă. Veniseră chiar dimineață, de la Nicholas.

Nicholas! Cât de proastă fusese să creadă că o iubea! Dar care fusese motivul pentru care bărbatul se prefăcuse într-atât? Nu putea găsi un răspuns satisfăcător la această întrebare chinuitoare.

O bătaie în ușă o trezi la realitate și în salon intră mătușa Agatha, strălucitoare în perle și catifea.

– Fetiță rea ce ești, o certă ea. Imediat ce te pierd din vedere, faci câte o năzbâtie.

Apoi, începu s-o chestioneze, aflând tot ce se petrecuse de la întoarcerea de la Paris.

– Nu cred că Nicholas a mințit când ți-a spus că te iubește, fu părerea Agathei la sfârșitul povestirii. În fond, nu știa despre copil.

Ce motiv să fi avut?

– Nu știu, răspunse Jane cu sinceritate.

– Atunci, de ce nu vrei să-l vezi și să-l lași să-ți explice totul?

– Pentru că nu mai am încredere în el. Dacă l-ai fi văzut alături de Carole... felul cum se sărutau...

– Totuși, cred că ar trebui să-i oferi șansa de a se apăra.

– Dar tu nu i-ai văzut, repetă Jane.

– Nicholas îți va explica totul, se încăpățână și bătrâna.

– Da, mai ales acum, când se simte vinovat din pricina copilului.

– Dar ți-a spus clar că te iubește înainte să afle despre copil. Nu poți pricepe? Singurul motiv pentru care i-ai găsit îmbrățișați e pentru că ea s-a aruncat în brațele lui.

– Dar de ce a chemat-o la noi acasă?

– N-a vrut să fie văzut cu ea în public. Nicholas te iubește. Dacă-l lași să-ți vorbească, vei vedea că așa e. Îi voi spune chiar eu că vrei să-l primești. N-ai nimic de pierdut, și totul de câștigat.

– Bine, bine, cedă Jane.

– Atunci, nu te mai reții. Pari obosită și vreau să te simți bine când îl vei revedea pe nepotul meu.

– E aici?

– Nu, e la birou. Așteaptă să-l sun.

– Tu ești zâna mea bună.

– Nu uita să te rujezi, adăugă bătrâna la plecare.

Rămasă singură, Jane se întrebă, încă nesigură, dacă trebuia sau nu să-l primească pe Nicholas. Nu știa dacă făcuse bine acceptând să discute cu el, dar trebuia să recunoască faptul că mătușa Agatha îi prezentase faptele foarte logic. Nicholas n-avea niciun motiv s-o

mintă.

Tresări când văzu ușa deschizându-se și inima îi bătu mai repede. Dar adevăratul șoc îl resimți când înăuntru intră Carole.

– Tu? șopti ea cu uimire.

– Da, eu, răspunse cealată cu dezinvoltură. Voiam să știu cum te simți.

– Mă simt bine, mulțumesc, replică Jane. Acum că ai aflat, poți să pleci.

– Ești la fel de directă ca întotdeauna, replică femeia, luând loc pe scaunul de lângă pat. Știu că nu mă placi, dar am venit aici cu un motiv și cred că ne putem comporta civilizat măcar de ochii lumii. Am aflat de la Nicholas că nu vrei să-l mai vezi.

– Lucrurile s-au schimbat.

– Știu.

– De unde?

– Eram cu el când a sunat mătușa lui și i-a spus să vină diseară. Nicky n-a mai vrut să mă vadă de la accidentul tău încoace și am aflat abia azi, când l-am vizitat la birou, că nu mai vrei să ai de-a face cu el.

– De ce îmi spui toate astea?

– Pentru că am aceleași drepturi ca și tine să lupt pentru fericire. A fost un șiretlic foarte isteț să rămâi însărcinată, Jane, dar acum lucrurile stau altfel și nu te mai poți folosi de acest argument ca să-l păstrezi lângă tine.

– Nu m-am folosit de niciun șiretlic. Dacă aș fi vrut să-l păstrez alături de mine, crezi că l-aș fi ținut atâta vreme la distanță?

– Asta nu pot pricepe, mărturisi Carole. De ce te-ai răzgândit?

– Pentru că mă iubește. Mă iubește și tu nu poți face nimic în

privința asta.

– De unde știi că te iubește? Nu poți crede ce a spus când a aflat că ești gravidă.

– Nicholas a încercat să mă vadă în fiecare zi de când sunt în spital. M-a implorat să-l iert, m-a implorat, înțelegi?

– Pentru că se simte vinovat, reluă Carole. Nu pentru că te iubește.

– Minți. Mi-a spus că mă iubește înainte să știe despre copil.

– Da? Ești sigură?

– Desigur că sunt.

– Gândește-te bine, Jane. Nicholas tocmai îmi povestea ce s-a întâmplat în acea noapte, când a sunat mătușa lui să-l anunțe că ai fost de acord să-l primești. De asta am venit aici... să te împiedic să faci o mare greșeală. Nicky mi-a spus că știa despre copil. De asta a pretins că te iubește.

– Nu-i adevărat. Mi-a spus-o înainte să afle că sunt însărcinată.

– Nu, nu, insistă Carole. Încearcă să-ți amintești. Când te certai cu el, ai leșinat. Atunci i-ai spus că aștepți un copil.

– Nu-i adevărat, șopti Jane. N-aveam cum.

– Ba da, i-ai spus.

– Nu te cred.

– Întreabă-l pe Nicholas. Întreabă-l și uită-te în ochii lui când îți răspunde.

– Nu, nu, strigă Jane, plângând. Nu vreau un bărbat care să mă iubească din milă. Vreau să fiu iubită pentru ceea ce sunt...

– Atunci, găsește-ți alt bărbat. Nicholas mă iubește pe mine.

– Pleacă, suspină Jane.

Carole se ridică de pe scaun cu mult calm și se îndreptă către ușă. Dar Jane nu apucă s-o vadă plecând. Incapabilă să respire, să simtă, să vadă, i se părea că se îneacă... în vârtejul unei tristeți copleșitoare.

Intrând în salon s-o anunțe că soțul său așteaptă afară, asistenta se opri terifiată. Jane zăcea pe jumătate afară din pat, cu capul plecat, cu părul atingând podeaua. Femeia se grăbi s-o ridice și apăsă pe soneria de urgență, chemând doctorul.

Dar Jane respingea inconștientă viața, plină de minciună și deziluzie, și visa la perioada copilăriei, vise din care nu putea fi trezită.

– Cazul nu mai depinde de mine, admise ginecologul, vorbind cu Nicholas. I-am cerut doctorului Major să intervină.

– Dar e specialist în boli mintale, răspunse bărbatul cu oroare. Jane n-a avut niciodată astfel de probleme.

– Are acum, veni răspunsul. Cred că ar trebui să acceptați acest fapt, pentru a o putea ajuta.

– Și când va veni doctorul Major?

– Dimineață, dar nu cred că va putea să vă ofere un diagnostic rapid. Astfel de demersuri necesită timp.

După examinare, doctorul Major se întâlni cu Nicholas și cu părinții lui Jane.

– Tot ce putem face este s-o sedăm și să așteptăm, explică medicul.

– Și cât va dura această situație? întrebă Nicholas cu îngrijorare.

– O noapte, două. Ne va da singură un semn, dacă dorește să se întoarcă... în prezent.

– Dar ce a provocat o astfel de reacție? Mătușa mea a fost ultima

persoană care a vizitat-o și mi-a spus că Jane se simțea mult mai bine. De fapt, chiar fusese de acord să mă primească.

– N-ați văzut-o până acum? se miră specialistul.

– Nu, răspunse bărbatul, jenat.

– Veniți la cabinetul meu din Harley Street, domnule Hamilton. Aș vrea să aflu mai multe despre soția dumneavoastră și despre relațiile din cadrul căsniciei.

– Voi face o programare.

– Vă pot ajuta și eu cu vreo informație? interveni domnul Roberts, adresându-se medicului.

– Vă voi contacta, dacă este cazul. Deocamdată, încercați să vă păstrați calmul.

Peste o săptămână, Nicholas intră în cabinetul doctorului Major. În timpul întâlnirii, îi povesti totul despre Jane și despre căsătoria lor.

– E evident de ce soția dumneavoastră nu vrea să să întoarcă la realitate, constată medicul.

– Dar ce a provocat această reacție?

– Asta este întrebarea care m-a pus pe gânduri de când am fost chemat să mă ocup de caz. Dar numai azi-dimineață am aflat răspunsul, discutând cu o asistentă. Se pare că mătușa dumneavoastră n-a fost ultima persoană care v-a vizitat soția. A mai existat o persoană, o femeie, se pare că foarte frumoasă.

– Carole, zise Nicholas. Dar de ce a venit s-o vadă pe Jane?

– Când vom afla asta, vom descoperi și cauza stării doamnei Hamilton.

– Vă telefonez peste o oră, șopti Nicholas, ieșind în grabă.

Conduse grăbit până la apartamentul lui Carole. Întrebările îi

umpleau mintea și gândurile nu-i dădeau pace.

– Doamna Sheridan face baie, domnule Hamilton, dar o anunț că ați venit, îl întâmpină servitoarea.

– Spune-i că-i urgent.

Într-adevăr, Carole veni cât de repede putu, îmbrăcată într-un halat alb, aruncat neglijent pe umeri.

– Ce surpriză minunată! se miră ea. De ce nu mi-ai telefonat mai întâi? Aș fi fost pregătită...

– De ce te-ai dus s-o vezi pe Jane la spital?

– De ce...

– M-ai auzit foarte bine, o întrerupse el. Tu ai fost ultima persoană care a văzut-o înainte ca starea ei să se înrăutățească și vreau să aflu ce i-ai spus.

– De ce nu m-aș fi dus s-o văd? Suntem oameni civilizați. Am priceput că nu mă mai iubești și credeam că putem rămâne prieteni. De asta am venit și la tine la birou, de asta m-am dus s-o văd și pe Jane.

– Minți. Ai venit la mine la birou ca să mă convingi să mă întorc la tine. Nu puteai crede că nu te mai iubesc.

– Desigur că te-am crezut.

– Ba nu! Mi-ai spus că te-am părăsit pentru că mă simțeam vinovat față de Jane. De asta te-ai dus la ea... ai încercat s-o convingi de minciunile tale.

– N-am spus nimic neadevărat, îl înfruntă Carole. Mă iubești, Nicholas. Dacă nu te-ai mai simți vinovat, ai recunoaște-o chiar tu.

– Nu te iubesc și, când îmi vorbești astfel, te urăsc.

– Foarte bine. Am vizitat-o pe Jane, admise Carole.

– Ce i-ai spus?

– Adevărul. Că încă mă iubești și că pretinzi că o iubești pe ea doar pentru că te simți vinovat. Am făcut un lucru atât de groaznic, Nicky? E atât de grav că te vreau înapoi?

– Ești o ființă lipsită de inimă. Și o mincinoasă.

Nicholas îi întoarse spatele și se îndreptă către ușă. Carole însă fu mai rapidă și-i bară drumul.

– Nu mă părăsi, îl imploră ea. Unde te duci?

– Să-i spun doctorului Major ce i-ai spus lui Jane.

– De ce?

– Pentru a o putea aduce înapoi la realitate. Dacă nu reușește... voi reveni. Și numai Cerul te mai poate păzi atunci!

Nicholas se întoarse înapoi la medic și-i povesti discuția dintre cele două femei.

– Cel puțin, am aflat cum a survenit problema, zise doctorul.

– Credeți că va fi de ajutor s-o văd? Știu că nu vorbește, dar îi voi spune eu că o iubesc, îi voi repeta mereu...

– Nu vă va auzi, e în transă. Știu că e dificil de acceptat, dar va fi mai bine să stați departe de ea. Vă voi anunța îndată ce intervine vreo schimbare. Între timp, stați liniștit și încercați să mă ocupați mintea cu ceva. Nu mai am nevoie de încă un pacient.

Nicholas ascultă sfatul doctorului și nu încercă s-o vadă pe Jane în următoarele săptămâni. Într-o dimineață, foarte devreme, se duse la spital și privi prin ușa vitrată patul unde soția lui zăcea zi de zi. Era foarte slabă, cu chipul cenușiu. Părul ei negru părea acum lipsit de strălucire, iar sub ochi avea cearcăne mari.

Îndurerat, se întoarse la mașină, repetând fără încetare numele

drag al soției sale.

Într-o seară de octombrie, pe când se afla la biroul său din bibliotecă, primi un telefon de la doctorul Major, care-l anunță că Jane își recăpătase cunoștința.

– N-o puteți însă vedea, adăugă medicul. În caz contrar, nu știu cum vor decurge lucrurile.

– Și-a revenit complet?

– Se pare că da... mai puțin în ce vă privește.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Nicholas, mirat.

– Că încă nu i-am vorbit despre dumneavoastră.

– Jane este soția mea, domnule doctor. Am tot dreptul s-o văd.

– Înțeleg punctul dumneavoastră de vedere. Dar ați așteptat atât de mult, mai puteți aștepta puțin...

– Poate înțelegem diferit ideea de timp, replică bărbatul cu nervozitate. Despre cât de "puțin" este vorba?

– Nu știu cu exactitate. Va trebuie să rămână la clinică încă o lună, cel puțin. Apoi, va putea pleca acasă.

– Adică... trebuie să mă mut la club?

– Vreau să spun că doamna Hamilton va trebui să se ducă acasă la părinții săi. Apoi, înainte de venirea iernii, trebuie să plece într-o călătorie. Este un pas necesar, domnule Hamilton, pentru a înregistra un progres.

Dacă Nicholas suportase cu greu perioada bolii, convalescența i se păru încă și mai dificil de îndurat. Faptul că soția lui se simte mai bine, dar că încă nu voia să-l vadă, însemna pentru el un chin constant.

La șase săptămâni după ieșirea din spital și întoarcerea lui Jane la

părinții săi, Nicholas se întâlni la Londra cu domnul și doamna Roberts.

– Nu mai pot suporta așteptarea, le mărturisi Nicholas. Faptul că nu vrea să mă vadă...

– A vorbit despre tine astăzi, îl întrerupse doamna Roberts.

– Ce a spus? întrebă el nerăbdător. Vrea să mă vadă?

– Nu, nu vrea să te vadă, dar a vorbit despre tine. Mânca un biscuit și, deodată, și-a amintit că era marca ta favorită.

– Și ce a făcut după aceea? L-a aruncat în foc?

– Nu te mai chinui zadarnic, încercă doamna Roberts să-l liniștească. Trebuie să vezi partea bună a lucrurilor. În fond, asta înseamnă că faci încă parte din viața ei. E un prim pas.

– Și care va fi al doilea?

– Vom pleca într-o călătorie, așa cum a sugerat doctorul Major. Și asta chiar vineri.

– Atât de curând?

– Cu cât plecăm mai repede, cu atât ne întoarcem mai curând.

– Există vreo șansă s-o pot vedea înainte?

– Încearcă să fii răbdător, Nicholas, interveni domnul Roberts.

– Cu ce vapor plecați? Dacă nu voi putea să-i vorbesc, poate voi reuși măcar s-o văd.

Cei doi îi spuseră numele vasului și ora plecării, iar Nicholas se prezentă pe chei în ziua îmbarcării, rămânând o umbră tăcută și privindu-și de departe soția.

Când vasul se îndepărtă de țărm, Jane se simți în sfârșit liberă și împăcată. Lăsa în urmă toate problemele, întreg anul care trecuse, plin de evenimente dramatice. Gândul la viitor era acum mai

important. Și totuși, o amintire din trecutul apropiat nu-i dădea pace. Fusese să-l vadă pe domnul Trupp, pentru a discuta posibilitățile pe care le avea la dispoziție pe viitor.

Bărbatul nu păruse surprins s-o vadă și o primise bucuros, chiar dacă sosise pe neașteptate și fără programare.

– Nimeni nu știe că am venit să vă văd, începuse ea. Trebuia să discut cu dumneavoastră între patru ochi. Aș vrea să știu ce trebuie să fac, acum că sunt liberă.

– Vă referiți la divorț?

– Da. Știu că va trebui să mai aștept trei ani, dar când va veni timpul... Vreau să spun... va trebui să vă scriu oficial că nu mă mai întorc la soțul meu?

– Dar de ce?

– Pentru a-i oferi șansa de a spune că l-am părăsit. Astfel, se vor stârni mai puține bârfe.

– Nu asta am întrebat, reluase domnul Trupp. Voiam să știu de ce nu vă mai întoarceți la domnul Hamilton.

Jane începu să tremure.

– Să vă aduc un pahar cu apă, se oferise avocatul.

– Nu, șoptise ea, trăgând adânc aer în piept, sunt bine. Nu mă mai întorc niciodată la el. Niciodată.

– Înțeleg. În acest caz... cum soțul dumneavoastră nu vrea să se recăsătorească, va trebui să așteptați împlinirea celor trei ani pentru a putea declașa procedurile de divorț.

Acum, trăgând adânc în piept aerul sărat și aromat al mării, Jane se gândea cât avea să-i ia lui Nicholas să se reîntoarcă la Carole. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, asta avea să se întâmple.

Pentru Jane, nu era deloc ușor să-și reia viața normală. În primele săptămâni de călătorie, părăsi foarte rar intimitatea propriei cabine. Dar, cu cât vaporul înainta în ape mai calde, Jane începu încet-încet să participe la distracțiile organizate pentru pasageri. Lumina soarelui, aerul înviorător și compania veselă a altor tineri o făcură să revină la viață.

În fiecare port, veneau scrisori de la John și de la mătușa Agatha. John era extrem de optimist și-i vorbea despre viitor, iar mătușa Agatha îi ura sănătate și-i reamintea că o aștepta în Cornwall după terminarea călătoriei.

Dar Anglia era departe și singura realitate la care tânăra se raporta acum erau zilele însorite din prezent.

Săptămânile trecură rapid, transformându-se în luni. Apele albastre ale Pacificului făcură loc celor cenușii ale Atlanticului și schimbătoarelor valuri ale Canalului și ale Angliei.

– Aproape am ajuns, mamă! Vom ancora îndată!

La auzul glasului încântat al fiicei sale, doamna Roberts se apropie încet. Jane nu mai semăna deloc cu palida și slăbuța fată care fusese la plecare, acum patru luni. Dar ce se va întâmpla cu ea pe viitor? Era o întrebare căreia nu-i putea răspunde și, cu un mic suspin, privi către chei.

– Uite-l pe tatăl tău, zise ea, deodată.

– Unde? întrebă Jane.

– Acolo, acolo, repetă femeia. Cred că deja ne vede. Fă-i cu mâna.

– Mai vezi și pe altcineva?

– Cred că John e cu el... da, el e. Vrei să-l invit pe la noi?

– Nu. Încerci să mă apropii de el?

– Nu cred că e nevoie...

– Știu. Așteaptă doar să-i dau un răspuns.

Sub picioarele lor se simți o ușoară vibrație și vaporul acostă.

– Mă bucur atât de mult că ne-am întors acasă, mai zise Jane, fericită.

Aceeași bucurie o cuprinse și când, ajunsă acasă, privi grădina liniștită sub razele lunii. Dar ce va face de acum înainte? Să locuiască în continuare alături de părinți însemna să se recunoască învinsă de viață. Dar să se întoarcă la Londra și să-și ia un serviciu, i-ar fi creat probleme lui Nicholas. Ce ciudat! Iată că se putea gândi la el fără ca inima să-i bată mai repede. Această constatare o umplu de recunoștință, dovedindu-i că, oricât de puternice i-ar fi fost cândva sentimentele, trecerea timpului le putea face să pălească într-atât de mult încât, fără să le uite, și le putea aminti fără durere.

Pe noptieră se afla o scrisoare de la mătușa Agatha, în care bătrâna o ruga din nou să vină la ea, în Cornwall. Jane se întrebă a mia oară dacă trebuia să accepte invitația sau să plece în Canada ori în Australia, să-și găsească de lucru. Aceste două țări erau suficient de departe pentru ca nimeni de acolo să știe că e soția lui Nicholas Hamilton. Totuși, gândul de a părăsi Anglia era dureros, astfel că se hotărî să plece în Cornwall. Cel puțin așa evita să-l întâlnească, din greșeală, pe Nicholas.

A doua zi, își anunță părinții de decizia luată și începu să împacheteze pentru plecare.

Casa mătușii Agatha se afla la câțiva kilometri de Playmouth. Jane ajunse pe înserat și fu întâmpinată cu bucurie de bătrână.

– Ești încă slabă, îi spuse ea, dar vom avea grijă să te îngrași aici,

la noi.

Razele soarelui de primăvară intrau nestingherite pe fereastră. Jane se trezi și clipi din ochi, nedumerită. Privi câteva clipe decorul dormitorului, apoi sări din pat și se duse la fereastră. Cerul era senin, iar în depărtare se auzea murmurul mării.

Cu un mic tremur, închise geamul și începu să se îmbrace. Deja se simțea aici ca acasă.

Coborî scările și fu întâmpinată de o tânără menajeră.

– Tocmai vă aduceam micul dejun, doamnă, îi spuse aceasta. Dar acum vă invit în sufragerie să luați masa.

După ce mâncă, Jane făcu un tur al casei, admirând decorul camerelor, mobilierul vechi și vasele de porțelan.

Doamna Carew nu-și făcu apariția decât către prânz și-și băură împreună cafeaua, pe terasă.

– Mă simt de parcă aș fi încă în croazieră, zise Jane.

– Viața ta e o continuă vacanță. Cât mai ai de gând să fugi de realitate? replică femeia.

– Abia am ajuns aici, lasă-mi timp să mă obișnuiesc.

– Nu vreau să te alung, copila mea, nici prin cap nu-mi trece. Casa asta e și a ta. Vreau doar să știu dacă asta îți dorești cu adevărat.

– Acum, da. Mai târziu, mă gândeam să-mi găsesc o slujbă peste hotare.

– Și Nicholas?

– Totul între noi s-a terminat. Nu vreau să mai vorbesc despre el.

– Ești cea mai încăpățânată...

Soneria telefonului întrerupse cuvintele bătrânei și mătușa Agatha făcu un semn către Jane să răspundă ea.

Era John.

– Pare că ești atât de aproape, exclamă ea cu bucurie.

– Chiar sunt. Locuiesc într-o vilă în apropierea portului.

– Aici? Nu știam că ai o casă în Cornwall.

– Nu e a mea, ci a unui prieten care e plecat în străinătate. Trebuie să pregătesc o expoziție și am venit aici ca să-mi găsesc liniștea și inspirația. Și ca să fiu mai aproape de tine, adăugă el. Când te pot vedea? Pot să vin chiar acum?

– Nu, vin eu la tine. Simt nevoia de mișcare și-mi displace ideea de a hoinări fără țintă.

– Atunci, ținteşte către mine, glumi el.

Jane se întoarse pe terasă și mătușa Agatha răspunse cu inimitabilul ei fornăit când află cine sunase.

Urmând indicațiile lui John, Jane se îndreptă către micul sat de pescari, ocoli către stânga și merse mai departe, până la ultima casă din port.

– Intră, se auzi vocea lui John când bătu la ușă.

John era îmbrăcat în haine de lucru. Părul îi mai crescuse, dar chipul îi rămăsee la fel de cald și de zâmbitor.

– Jane, ce fericit sunt să te văd! o întâmpină el.

– Deci, aici îți concepi capodoperele? întrebă ea, stânjenită.

– Câteva dintre ele. Cea mai importantă lucrare a mea nu se află încă aici, zâmbi el cu subînțeles.

– Și ce legătură are cu mine? întrebă Jane, simțindu-se vizată de cuvintele lui.

– Va fi un portret de-al tău.

– Dar m-ai mai pictat o dată.

– Acela era un tablou clasic, plin de stereoptipii. Nu era mai bun decât alte zeci de portrete de fete frumoase. Tu ești mai mult decât atât. Ai o personalitate puternică, nu numai frumusețe.

– Sigur nu-i vorba de o scuză ca să mă vezi mai des?

– Și ar fi ceva atât de rău dacă ar fi un pretext?

– N-ar fi corect, John. Ți-am mai spus că...

– Nu te pripi, o întrerupse el râzând. Desigur că vreau să te văd în fiecare zi, dar vreau să te pictez pentru că așa simt. Chipul tău mă obsedează, trebuie să-l fixez pe pânză.

– Mi-e greu să te refuz, aprobă ea în cele din urmă.

– Deci, ești de acord?

– Da.

– Ce bine! Vom începe îndată.

Următoarea lună, Jane veni în fiecare zi la casa din port. John era singura persoană cu care se simțea în largul ei și cu care putea să vorbească despre trecut fără jenă și fără teamă.

Lucrul la portret le ocupa toată dimineața, dar după prânz plecau la plimbare în împrejurimi și luau masa la restaurantele micuțe și cochete din port.

Primăvara se apropia de sfârșit. Ultimele rămășițe de tristețe fură uitate și apatia lui Jane se transformă treptat într-o stare de fericire.

Să fi fost datorită companiei lui John, datorită înțelegerii pe care el i-o arăta mereu? Sau pentru că reușise în sfârșit să accepte viața așa cum era și să se împace cu sine? Nu știa, dar nici nu voia să afle.

Pe la mijlocul lui mai, tabloul fu în sfârșit gata. John n-o lăsă să-l vadă, dar, în dimineața în care sosi la vilă, observă că bărbatul se gătise într-un elegant costum gri. Atunci, realiză că lucrul se

terminase.

– Nu mai pictezi astăzi, John?

– Nu, portretul e gata. Am terminat.

– Și ai terminat tot ce aveai de făcut aici? Pleci înapoi la Londra? reluă ea, privind uimită către bagajele care stăteau cuminți într-un colț al încăperii.

– Expoziția va fi inaugurată peste două săptămâni.

– Trebuia să mă fi avertizat din timp că vrei să pleci.

Deși suprins de nervozitatea ei inexplicabilă, bărbatul nu răspunse, ci o luă de mână și o conduse la etaj.

– Hai să vezi portretul și să-mi spui ce părere ai, zise el.

Starea ei de spirit se schimbă ca prin farmec când privi tabloul. Cum se putuse supăra pe un bărbat care o înțelegea atât de profund și-i arătase atâta iubire?

Pictura o înfățișa în picioare, stând la marginea falezei. În spate, se deslușea cerul de un albastru profund, punctat ici și colo de nori. Trupul îi era îmbrăcat într-un material gri, plin de falduri. Mâinile îi erau întinse în față, într-un gest de așteptare răbdătoare, iar în ochii ei se citea o expresie de ușoară neliniște.

– Îți place? întrebă el.

– E minunat, John. E unul dintre cele mai frumoase tablouri ale tale. Mi-aș fi dorit numai să fi ales alt model.

– Crezi că de asta aveam nevoie? De un model care să-mi pozeze? De tine simțeam nevoia. Asta este opera unui bărbat îndrăgostit.

– De ce trebuie să fii atât de fidel? zise ea roșind.

– Credeam că asta îți dorești de la un bărbat.

Deși cuvintele lui John nu intenționaseră să fie o aluzie la

nefericirea ei, avură totuși asupra ei un efect devastator. Evită să răspundă și se întoarse îndurerată către portret. Chipul care o privea de pe pânză era al unei femei senine, calde, îndrăgostite de viață. Tristețea îi cuprinse sufletul și, cu un mic strigăt de teamă, se lăsă în brațele lui John. Nu voia să trăiască o viață de așteptare, nu voia să se veștejească și să moară, fără să lase nimic în urma ei.

– John, spuse ea, dacă mă mai vrei... dacă ți se pare că mai există o șansă pentru noi...

Nu mai putu continua, dar cuvintele erau oricum de prisos.

– Dacă te vreau? Nu înțelegi că tu ești tot ce mi-am dorit vreodată? Te iubesc, Jane, și te accept în orice condiții.

O strânse în brațe și o sărută, ținând-o lângă el atât de strâns, încât nu se putea mișca. Trecuse multă vreme de când nu mai fusese ținută în brațe de un bărbat. Se agăță de el cu disperare și-l sărută la rândul ei, dar nu reuși să simtă nimic, nu fu înfiorată de pasiune.

– Te iubesc atât de mult, vorbi din nou John. Ne vom căsători de îndată ce vei fi liberă. O privi în ochi. Ce se mai întâmplă cu divorțul?

Acest cuvânt – atât de urât și de radical – o străpunse ca lama unui cuțit.

– M-am întâlnit cu domnul Trupp înainte de a pleca în croazieră. Am aflat că, dacă nu mă întorc la Nicholas, dacă refuz să mai stau cu el, mă poate da în judecată pentru părăsirea domiciliului conjugal.

– Și?

– Cum și? întrebă Jane, scandalizată.

– Înțeleg, reluă bărbatul. Reacția ta n-are nimic de-a face cu moralitatea. Dacă m-ai iubi, n-ai avea nevoie de un act care să legalizeze ceea ce simți pentru mine. Nu ești copil, Jane, ești o femeie

în toată firea.

Cuvintele lui erau adevărate și nu le putea nega.

– Ai dreptate, recunoscu ea. N-ar fi trebuit să-ți promit că ne vom căsători. Nu te iubesc îndeajuns.

– Dar mă placi?

– Mai mult decât pe oricine... Dar de ce? Ce încerci să demonstrezi?

– Vreau să te fac să pricepi că nu sunt prost. Nu mă înșel singur asupra sentimentelor tale pentru mine, Jane, și vreau să înțelegi că ar fi mai bine dacă nu te-ai minți singură.

– Am stricat totul, nu-i așa? întrebă ea, privindu-l în ochi.

– Dimpotrivă. Vreau încă să mă însor cu tine, chiar dacă nu mă iubești... încă. Cred că mă vei putea iubi, Jane, adăugă el. Dă-mi timp și-ți voi demonstra că o căsnicie se bazează pe ceva mai puternic decât pasiunea.

– Dar vei fi fericit fără pasiune?

– Va veni cu timpul și pasiunea... oricum, sunt pregătit să aștept.

Cu un geamăt, Jane se întoarse în brațele lui.

– Nu te merit, șopti ea.

– Poate că nu, răspunse el cu umor, dar mă vei avea.

Din proprie inițiativă, Jane își puse buzele peste ale lui, sărutându-l cu o căldură dătătoare de speranțe.

Capitolul 10

Jane nu se întoarse la Londra decât la sfârșitul lui mai, deși John plecase mai înainte cu aproape două săptămâni. Tânăra nu îndrăzni să-i spună mătușii Agatha de promisiunea de a se căsători cu el decât în ziua plecării.

– Dar, oficial, nu vom fi decât doi buni prieteni, până când voi fi liberă, concluzionă ea.

– Deci, ai decis să te mulțumești cu puțin, zise sec bătrâna.

– Cred că știu foarte bine ce fac, protestă Jane.

– Nu sunt de acord. Ești încă îndrăgostită de nepotul meu, dar te temi, fără justificare, că te va părăsi.

– Și mă poți condamna pentru asta?

– Da, replică mătușa Agatha cu fermitate. E greșit să fii atât de neiertătoare. Majoritatea oamenilor se îndrăgostesc de mai multe ori în viață, iar Nicholas a fost un timp îndrăgostit de Carole. Dar, pe atunci, nu te iubea. Te vedea ca pe o prietenă. Mi-ai spus-o chiar tu. Dar de când ați început să locuiți împreună și a început să te vadă ca

femeie, atitudinea lui s-a schimbat și s-a îndrăgostit de tine. Restul lucrurilor care s-au întâmplat după aceea n-au însemnat decât ghinion pur.

– Dar toate astea s-au întâmplat, și nu le putem nega, reluă Jane cu încăpățânare. Nu vreau să mai discut, m-am hotărât să mă mărit cu John. Nu-mi urezi noroc?

– Ba da, copila mea, desigur.

În ziua dinaintea expoziției lui John, Jane sosi la Londra și se duse direct la apartamentul din Grosvenor Square, pe care bărbatul îl închiriase pentru ea.

– E destul de aproape de mine, îi explicase el, pentru a te putea vedea oricând vreau, dar destul de departe pentru a respecta convenția noastră.

Prima seară înapoi în capitală o petrecură într-un mic restaurant franțuzesc, apoi John o conduse acasă.

– Data viitoare voi pregăti eu cina, chiar aici, în apartament, promise ea la despărțire. Gătesc destul de bine.

– Nu m-am îndrăgostit de o bucătăreasă, replică el, luând-o în brațe. Somn ușor, draga mea. Mâine e o zi mare pentru noi.

– Pentru tine. E expoziția ta.

– Dar portretul tău va fi în centrul atenției.

– Sper să nu te dezamăgesc.

– E imposibil, adăugă el, sărutând-o pe buze.

– John, ezită ea, te rog... am avut o zi grea și sunt obosită.

– De mine?

– Nu, nu mai încerca să găsești mereu sensuri ascunse în vorbele mele.

– Îmi pare rău. Cred că nu sunt foarte sigur... de mine, de tine... Te iubesc atât de mult încât...

– N-ai încredere în mine. Nu trebuie să fii gelos pe Nicholas. Când am spus că mă mărit cu tine, am vorbit serios. L-am iubit pe Nicholas, dar n-aș mai putea trăi alături de el. Totul s-a terminat. Tu ești viitorul meu, acum.

Foarte fericit, John părăsi apartamentul. Dar, în urma lui, Jane cugetă la cele ce spusese. Totul nu era decât o minciună. Fu cuprinsă de remușcări amare și de regrete.

A doua zi însă, starea de spirit i se îmbunătăți ca prin farmec și redeveni optimistă. Se îmbrăcă pentru expoziție și plecă de acasă, simțindu-se parcă mai ușoară ca niciodată. Galeria era deja plină când ajunse. John se afla în centrul unui grup de persoane, dar o remarcă imediat și-i făcu semn să vină lângă el. Ea clătină din cap, refuzându-l, și se duse să vadă încă o dată portretul.

În jurul ei, lumea se înghesuia să vadă lucrările maestrului și, printre vocile care se auzeau comentând tablourile, recunoscu glasul răgușit al Carolei. Tremurând, Jane se ascunse grăbită după o perdea, dar remarcă brățara grea de diamante care se afla la încheietura mâinii tinerei.

– O! exclamă una dintre prietenele Carolei. Cred că a costat o avere.

– Își permite, replică femeia. Ăsta e numai unul dintre cadourile de nuntă.

– Vrei să spui că s-a hotărât în sfârșit?

– Nu crezi că era cazul, după atâta timp?

Grupul de prietene se îndepărtă și Jane părăsi îndată galeria,

alergând nebunește către apartamentul ei. Iată ce valoare aveau promisiunile lui Nicholas, iată ce înseamna pentru el o dragoste nemuritoare! Avusese dreptate să nu se lase influențată de mătușa Agatha și de părinții ei. Ce vor ave de spus acum? se întrebă ea, triumfătoare. Triumful ei era totuși unul amar, care o forța să accepte realitatea de care fugise până acum.

Ajunsă acasă, izbucni în lacrimi, dar nu reuși să-și verse furia și să se liniștească. Oare nu va fi niciodată în stare să-l uite pe Nicholas? Oare bărbatul acesta se va afla mereu în mintea și în inima ei?

– John, șopti ea numele celuilalt, dorindu-și ca bărbatul să fie lângă ea și să-i readucă liniștea.

Ca și cum i-ar fi auzit gândurile, John îi telefonă îndată.

– De ce ai plecat de la galerie? întrebă el, îngrijorat.

– Din cauza mulțumii. Mă durea îngrozitor capul.

– Înțeleg, reluă el.

– Vin înapoi, dacă vrei, reluă ea, simțindu-se vinovată.

– Nu trebuie, acum e și mai multă lume. Am o idee mai bună. Îi voi spune portarului să te lase înăuntru după ora șase, când galeria este oficial închisă. Atunci, poți privi în liniște picturile.

– E o idee minunată, zise ea, recunoascătoare. Mulțumesc, John. Te voi găsi acolo?

– Nu, ezită John. Am o întâlnire cu agentul meu, dar voi veni să te iau la cină.

– Atunci, poate nu mă voi duce astăzi.

– Nu, răspunse el, rapid. Insist.

Era deja seară când Jane intră în galerie. Încăperea era slab luminată și, într-un colț întunecat, se zărea silueta unui bărbat.

– John, tu ești? întrebă ea cu teamă.

Umbra se mișcă și veni către ea.

– Nicholas! țipă Jane. Ce cauți aici?

– John mi-a spus că, dacă vreau să te văd, te voi găsi aici.

Trecuseră nouă luni de când nu-și mai văzuse soțul și fu uimită de schimbarea lui. Bărbatul albise ușor la tâmple, iar în colțurile gurii îi apăruseră riduri adânci. Supărată pe sine însăși că remarca aceste semne de suferință, Jane întoarse capul, hotărâtă să nu se lase impresionată.

– De ce ai vrut să mă vezi?

– Nu ghicești? întrebă el, venind mai aproape. Te iubesc, Jane și am nevoie de tine.

Cum ea nu răspunse, Nicholas continuă:

– Nu credeam că va fi așa... să nu te văd e un chin... Și de fiecare dată când mă gândesc la copil...

– Taci! țipă ea. Nu vreau să mai aud nimic.

Desigur că avea nevoie de ea, desigur că o dorea înapoi. Numai împăcarea îl putea ajuta să treacă peste sentimentul de vinovăție care-l rodea. Amintindu-și brățara văzută la mâna Carolei, se înfurie mai tare. Cum îndrăznea să-i ceară să se împace, când în viața lui exista încă o a doua femeie?

– Pentru câtă vreme mă dorești înapoi? întrebă ea deodată.

– Ce vrei să spui?

– Cât trebuie să rămân lângă tine, pentru ca sentimentul de vinovăție să dispară? De asta îmi ceri să ne împăcăm, nu-i așa? Ca să vadă toată lumea că ai făcut ce trebuia. Dar ce se va întâmpla peste șase luni, când vinovăția ta se va stinge? Sau te gândeai să trăim

fericiți... toți trei?

– Mă crezi capabil de așa ceva?

– Te cred capabil de orice! Oricum, află că mă voi căsători cu John. Fără un cuvânt, bărbatul îi întoarse spatele și plecă. Jane rămase multă vreme privind în urma lui, apoi găsi tăria de a se deplasa până la un scaun din apropiere. Aici o găsi John.

– Jane, Jane, ce ai?

– Nu trebuia să faci asta, John, răspunse ea, privindu-l în ochi.

– Te referi la Nicholas?

– Da. A fost un gest foarte crud.

– Voiam să fiu sigur că nu te-ai răzgândit în privința lui. Uită-te la mine, Jane, și spune-mi ce s-a întâmplat.

– Nimic, l-am alungat. Te rog, John, nu te mai juca niciodată astfel cu mine. Ți-am spus că trebuie să ai încredere în mine.

– Vreau să fii fericită.

– Atunci, iubește-mă. Numai așa pot fi fericită.

– Ești sigură?

– Foarte sigură.

John îi luă capul în mâini și o sărută fericit pe buze.

– Hai să sărbătorim, zise el, entuziasmat. Unde vrei să mergem?

– Tu ești șeful, zâmbi ea. Alege.

– Mergem la cel mai bun restaurant italian din oraș, hotărî el.

Era un restaurant nou deschis și elegant, dar muzica era atât de tare, încât erau nevoiți să strige pentru a se auzi.

Mâncarea sosi repede și părea delicioasă, dar Jane nu putu mânca. Deodată, zgomotul și căldura i se părură insuportabile și simți că, dacă nu putea rămâne singură măcar câteva minute, va

începe să urle. Se ridică de la masă și zise calm:

– Mă întorc îndată.

Se îndreptă către toaletă. Încăperea era goală și, cu un oftat de ușurare, se sprijini de chiuvetă, străduindu-se să-și golească mintea de gânduri. În spatele ei, se auzi o ușă deschizându-se.

– Ei, ei, spuse o voce răgușită, ce coincidență, să ne vedem aici!

Jane se întoarse și o zări pe Carole.

– Trebuie să mărturisesc că arăți foarte bine, adăugă femeia. De fapt, arăți mai bine ca niciodată.

Jane se pregăti să iasă.

– Nu pleca, o opri Carole. Nu-mi urezi noroc?

– Pentru?

– Pentru căsătoria mea, desigur, replică femeia cu inocență, fluturându-i sub ochi brățara cu smaralde. Nu e minunată?

– Ba da, recunoscu Jane. Smaraldele ți s-au potrivit întotdeauna.

– Mă bucur că Rafael și le poate permite, aprobă Carole, satisfăcută.

– Cine?

– Logodnicul meu, răspunse Carole, privind-o ironic. Nu-mi spune că nu-i știai numele!

– Am stat multă vreme în Cornwall, explică Jane.

– Înțeleg, înțeleg. Dacă te-ai fi aflat la Londra, ai fi știut cu siguranță... am avut parte de multă publicitate... Știi, tatăl lui e președinte, e de înțeles...

– Președinte? se miră Jane.

– Da, al unei mici insule caraibiene. Când te afli acolo însă, te simți ca un zeu.

Fără să-i pese că femeia vorbea încă, Jane deschise ușa și ieși grăbită. Carole era logodită cu altcineva! Brățara de smaralde era de la el, nu de la Nicholas.

Nicholas, șopti ea, amintindu-și lucrurile crude pe care i le spusese mai devreme și declarația mincinoasă că-l iubea pe John.

Intră înapoi în restaurant, știind că John o așteaptă.

– Te simți bine? întrebă bărbatul.

– Da, murmură ea.

– Ești palidă, reluă el.

– Nu mă mai contempla atât. Mă faci să mă simt ca un exponat de muzeu! se răsti ea, iritată.

– Îmi pare rău, draga mea. Dacă ești obosită...

– Nu sunt, lasă-mă în pace!

Nervoasă, își încleștă mâinile sub masă, simțind că ar fi dat orice să se poată ridica și să fugă undeva departe. Dar conștiința o ținea pe loc. Îi promisese lui John că avea să se mărite cu el. Îi promisese nu o dată, ci de mai multe ori. Era imposibil să mai dea înapoi.

– Uite, îi arătă bărbatul către o masă vecină. Carole e aici.

– Știu, ne-am întâlnit la toaletă.

– A fost și la galerie, își aminti John.

– Da, am văzut-o. E greu s-o ratezi, răspunse Jane cu nervozitate.

– Îmi pare rău că am venit aici, se scuză John. Vrei să plecăm?

– Nu, îmi cer scuze...

– N-ai de ce, ești obosită, iar eu sunt țâfnos. Întotdeauna sunt așa în prima zi de expoziție.

Jane așteptă în hol ca John să plătească nota, întrebându-se fără încetare dacă viața ei de acum înainte va fi mereu astfel: scurte

momente de fericire și o teribilă, lungă agonie. Deși era conștientă că trebuia să-i spună adevărul lui John, i se părea că era legată de el prin promisiunea făcută. Ar fi dat orice să întoarcă timpul și, știind că așa ceva era imposibil, hotărî că fericirea era un ideal greu de atins.

Ajunși în fața casei, Jane se trezi întrebând:

– Nu urci la o cafea?

– Ba, da, acceptă el, spre marea ei surprindere.

În momentul în care intrară în sufragerie însă, bărbatul începu să vorbească emoționat:

– Jane, nu am venit pentru cafea. Vreau doar să discutăm. N-a fost o zi prea bună pentru nici unul dintre noi, nu-i așa?

– Așa este, recunoscu Jane. Dar mâine va fi mai bine.

– Sper...

– Ce e, John? Ce vrei să spui?

– Nu știu cum să-ți explic. În seara asta – după ce te-ai întâlnit cu Nicholas... aș fi vrut să te întreb... dar n-am avut curaj.

– Ce să mă întrebi? Ce dorești, John?

– Pe tine.

– Pe mine? repetă ea nedumerită.

– Da. Acum. În seara asta. Te iubesc, Jane și, dacă mă iubești și tu, nu mă poți refuza... știu că am mai discutat despre asta și-ți înțeleg sentimentele, dar a venit momentul să mă înțelegi și tu pe mine. Vreau să fiu sigur...

– Dacă așa te vei convinge și vei căpăta încredere în mine, răspunse Jane, atunci rămâi aici, John.

– Nu, nu vreau aici. La vila mea.

– În Cornwall?

– Nu, la cea de lângă râu. Putem ajunge acolo într-o oră.

O oră. Jane simțea că avea nevoie de acest răgaz.

– Trebuie să împachetez câteva lucruri. Mă aștepți sau te întorci să mă iei?

– Nici una, nici alta. Trebuie să pleci înaintea mea.

– De ce?

– Eu mai am nevoie de timp, să fac câteva aranjamente. Nu vreau ca agentul meu să ne deranjeze. Poți lua mașina mea. Până despachetezi, ajung și eu la vilă.

– Nu, nu, te aștept. E ciudat să mergem separat.

– O, dar va fi atât de frunos! Eu voi veni și te voi găsi acolo. M-aș simți de parcă m-aș întoarce acasă dintr-o lungă călătorie.

– Dar tu, cu ce mașină vei veni?

– Voi închiria una. Să conduci cu atenție, draga mea.

Indicațiile lui John erau foarte clare și descoperi vila fără mari dificultăți. Când coborî din mașină, era deja ora unu noaptea.

Vila era mobilată cu piese vechi, iar atmosfera era caldă și intimă. Urcă la etaj și intră în dormitor, unde începu să despacheteze.

După ce termină, nu mai avu nimic altceva de făcut decât să aștepte și, în încercarea de a-și depăși emoțiile, se hotărî să facă o baie. Stătu în apa caldă multă vreme și reuși în sfârșit să se relaxeze. Își puse cămașa de noapte și coborî în sufragerie, așteptându-l pe John în fața șemineului.

Încercă să nu se gândească la viitor, dar gândurile nu-i dădeau pace. O, dacă în locul lui John l-ar fi așteptat pe Nicholas! Cu un geamăt, își îngropă fața în pernele canapelei. Toropită de baie și de căldura flăcărilor din șemineu, adormi fără să vrea.

Se trezi la auzul unei mașini care se apropia. Motorul se opri și pași apăsați se îndreptară către ușă. Jane se ridică, emoționată. Ușa casei se deschise.

În fața ei se afla Nicholas. Oare încă visa? Oare teama și emoțiile o făcuseră să delireze?

– Jane, zise Nicholas.

– De unde știai că mă aflu aici? De ce ai veni?

– John m-a trimis.

– De ce? șopti ea.

– Pentru că a înțeles totul mai bine decât noi doi.

Făcu o pauză, așteptând reacția ei, dar Jane tăcu, uimită. Atunci, bărbatul începu să explice.

– Când te-am părăsit, la galerie, eram hotărât să te uit, să încep o nouă viață. Știam că nu vei putea uita și ierta felul în care m-am purtat cu tine în timpul căsătoriei noastre.

– Dar când te-am văzut, credeam că ești încă...

– Îndrăgostit de Carole? Jane aprobă din cap.

– O, cât de greșit am înțeles totul amândoi, draga mea! Dar le vom lămuri pe rând pe toate.

– Da, da, dar mai întâi povestește-mi cum se face de te afli aici, îl îndemnă Jane.

– Când ai plecat din oraș, continuă Nicholas, John a venit să mă vadă și mi-a spus unde te afli. Jane, adăugă el, din clipa în care m-am îndrăgostit de tine, n-a mai existat nimeni în viața mea. Nici măcar nu m-am mai uitat la altă femeie...

– Nu-i nevoie să-mi spui toate astea, zise ea, tremurând și mângâindu-i tâmplele grizonante. Dacă n-aș fi fost atât de

încăpățânată, de stupidă... Numai eu am fost pricina suferinței noastre.

– A fost vina mea, șopti el. Am spus atâtea lucruri grele, dureroase!

– Ssst, îi puse ea palma la gură. Și eu am spus niște lucruri teribile. Astăzi, când te-am alungat, am simțit că mor. Cred că John mi-a ghicit suferința.

– Slavă Domnului!

– Bietului John! Mi se pare atât de nedrept ce i se întâmplă...

– John m-a trimis aici, pentru că și-a dat seama că ne iubim. Sunt singur că n-are nevoie de mila noastră. Acum, suntem împreună, Jane. Trebuie să uităm trecutul și să ne gândim numai la viitor.

– Mi-e teamă să mă gândesc la atât de multă fericire. Dacă s-ar muri de bucurie, aș muri chiar acum.

– Ar fi bine să n-o faci, o avertiză el, sau mă vei avea pe conștiință.

Bărbatul o luă în brațe și o sărută. Toate îndoielile cu privire la viitor se topiră în acest sărut pasional.

– Căsătoria noastră începe acum, zise Nicholas cu glas răgușit. O căsătorie adevărată.

– Foarte adevărată, șopti Jane, conducându-l către dormitorul de la etaj. Știa că, în brațele lui, se va simți în sfârșit fericită.

Sfârșit